

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilums L-MUNUS2

Atvērts: 2007.06.04 13:25
Slēgts: 2009.08.03 16:33
Versija: 2018.04.02 16:43

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2018

Džeks Rubijs glābj Žakelīnu Kenediju no
licināšanas tiesā

Disputi Internetā

MŪNUS

Otrais sējums

Impositum

Grīziņkalns 2018

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

Ievads

2008.07.25 13:44 piektdiena

Šajā sējumā ir ievietoti materiāli, kas attiecas uz pasākumu, sauktu par «Disputu MUNUS» un iecerētu kā polemiku caur e-pastu zināmā ļaužu grupā, (ne bez tādas kā zobgalības) sauktā par «Mūnitoru Klubu». Disputs sākās 2007.gada 4.jūnijā pulksten 19:21, kad es pirmajam adresātam nosūtīju disputa sākumsējumu {[MUNUS](#)}.

Kā disputs noritēja, ir redzams pēc zemāk ievietotajiem dokumentiem. Protams, kā jau visas reālas, neizdomātas diskusijas, tas lielā mērā «kliboja pār celmiem». Sakarīgus un vērtīgus materiālus, kā parasti, deva viens pats Viktors Daugmalis (neskaitot mani pašu, protams). Profesors Grava (?) no ASV bija tik pārsteigts un aizvainots par to, ka kāds pēkšņi neatzīst ASV latvieša acīmredzamo pārkāpumu pār Latvijas latvieti un sāk vēl ecēties pretim, ka nespēja tikt pāri vienam vienīgam jautājumam: Kāpēc viņš esot nosaukts par «Ami»?!

Vaira Viķe-Freiberga diskutēja savā parastajā manierē caur publiskām runām un dažādām izrīcībām, bet viņas vīrs Imants Freibergs Internetā sarakstījās ar citplanētietēm.

Lielākā daļa to, kuru balsis man visvairāk gribējās dzirdēt, tādi kā Igors Šafranovs {[VALDMA](#)} un Juris Ruža {[MAKIAV](#)}, vispār klusēja pēc savām pirmajām vēstulēm – laikam viņus nomāca mana un Daugmaļa dižāšanās un viņi baidījās «līst tādā kompānijā» (pilnīgi nepamatoti, starp citu).

Profesori–zinātnieki – tādi kā Aivars Tabuns – tāpat savā parastajā manierē – mēģināja piepūst vaigus un tēlot «*Very important persons*», bet kad es šos vaigus saspiedu, tad viņiem izspruka «Pļurkš!».

Viss tas (un vēl šis tas) ir redzams materiālos zemāk.

Savā sākotnējā formā «Disputi MUNUS» tagad ir beidzies un aprobežojas ar šo sējumu. Sākotnējā forma (sarakste caur e-pastu un grāmatu izsūtīšana tādā pašā veidā) pastāvēja tādēļ, ka man nebija iespēju organizēt tādas Interneta vietnes, kur varētu ievietot Vekordijas grāmatas tādas, kādas tās ir, – nepārformatējot tās speciāli tai vai citai vietnei. Sabiedriskie bezmaksas portāli (tādi kā *Blogspot*, *Google*, *Yandex*) tikai 2008.gadā sasniedza tādu attīstības līmeni, lai spētu apmierināt šīs prasības. (Nu, varbūt pusgadu ātrāk, bet katrā ziņā būtiski agrākos periodos tas nebija iespējams).

Tāpēc «Disputi MUNUS» tagad pārvietojas uz šīm Interneta vietnēm un turpināsies tur – jaunā formā.

Bet sākotnējā disputa materiāli tātad atrodas šeit – zemāk.

Valdis Egle

2008. gada 25. jūlijā

Burtnīca Nr.1

1. nodaļa. Disputa sākās

1. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2007.06.04

No Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>
kam Viktors.Daugmalis@riga.lv
datums 2007.4.6 21:32
temats Uzaicinu uz disputu MUNUS. Fails L-MUNUS

Sveiks, Viktor!

Nu gan ir ilgi klusēts vai ne? Laikam būšu Tevi ar kaut ko saniknojis, ka neatbildēji uz pēdējiem diviem maniem sūtījumiem ☺.

Šodien es iesāku operāciju MUNUS, nosūtīdams failu L-MUNUS «Amim» no ASV. (Jau agrāk biju mēneša laikā ik pēc nedēļas sūtījis viņam vēl četras citas grāmatas).

Šajā sakarībā nosūtu arī Tev šīs piecas grāmatas. Lielāko daļu Tu, protams, esi redzējis, bet šīs ir jaunākās versijas, un šīs tas (grāmatu beigās) ir papildināts. Tagad visa mūsu agrākā sarakste ir publicēta četrās grāmatās.

Tātad aicinu Tevi ņemt dalību «disputā MUNUS».

V.E.

2. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2007.06.05

No Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Kam valdis.egle@gmail.com
Datums 2007.5.6 13:34
Temats RE: Uzaicinu uz disputu MUNUS. Fails L-MUNUS

Sveiks, Valdi!

Tu pirmais neatbildēji! ☺

Mūsu sarakste gan nav publicēta visa – diskusijā par Iskariotu-Saulu-Pāvilu tomēr nav, manuprāt, konceptuāli svarīgās otrās daļas. Bet tas, protams, Tavā ziņā.

Labprāt piedalīšos MUNUS disputā, gan jau uzaustīsīm kaut ko abpusēji interesantu, kas, iespējams, piesaistīs arī vēl kādus interesentus.

Iesākumā piedāvāju tēmu (Tevis nosauktās problemātikas ietvaros) par pesimistiskā un optimistiskā pasaules redzējuma nozīmi.

Eiropēiskās kultūras areālā, man šķiet, pastāv divi principiāli atšķirīgi garīgie strāvājumi. To spilgtākie reprezentanti ir Sartrs un Šveicērs un pamatpremisas – «dzīve ir absurds» un «dzīve ir harmonija». Gotikas laikmets un renesanses laikmets, mobilizācija un pašpārliecinātība, sāpju kults un jūtība... Visspilgtāk šī principiālā atšķirība redzama žīdu (un ģermāņu) un latviešu (un sengrieķu) mitoloģiskajās (mentālajās?) struktūrās.

Žīdiem Dievs pasauli ir pametis, tā ir bēdu ieleja, un cilvēkam atliek tvert katru prieka brīdi, bet nemitīgi jābūt gatavam uz karu. Latviešiem Dievs ir visur, no nāves nav jābaidās, un cilvēkam jāpriecājas par viņa padarīto. Kristiānisms no šāda viedokļa bija mēģinājums atrast kompromisu, «trešo ceļu» – kamēr mūki nepārvērta to par realitātes noliegumu. Mūsdienu laikmeta raksturīgākā iezīme ir izteikta pirmās nostādnes dominānce – eksistenciāli-hedoniski-ironiski-pohu...skā attieksme redzama ik uz soļa. Savukārt optimists labākajā gadījumā tiek uztverts kā muļķis, bet viņa ideālisms vispār izraisa aizdomas (katrā ziņā, ar politikorektumu ideālisms kopā nekādi nesader, ja tas nav uz šā paša politikorektuma iedzīvināšanu vērstis). Ja šī attieksme pret pasauli netiks mainīta, eiropiešus perspektīvā sagaida senās Romas liktenis, tikai huņņu un kristiešu vietā būs ķīnieši un arābi. Taču iespējams, ka eiropieši (kopā ar jeņķiem) šo pesimistisko pasauli līdz iznīcībai novedīs paši – tas būtu tikai loģisks

turpinājums pastāvošajai ideoloģiskai sistēmai. «Bez tabu» situācijā «dēli» nogalinās «tēvu» un pārgulēs ar «māti», un konsekvences ir vai nu solipsisms¹, vai pasaules uzspīdzināšana.

Rezumējot. Manuprāt, dzīve nav iespējama bez apriorām, «ārējām» vērtībām – tradicionālām «Dievs, daba, darbs» vai, teiksim, ģimene, valoda, tauta... Vai kādām citām, iespējams, aizmirstām.

Jautājums: relativitātes pasaulē vai arī pati relativitāte ir relatīva – resp., vai pastāv kaut kas nerelatīvs (kas tādā gadījumā pēc definīcijas ir absolūts)? Ja pastāv, tad tā atrašana ir dzīvības vai nāves lieta, vismaz eiropiešiem.

Viktors

V.E.: Jā, parakņājos savas pastkastītes arhīvā un atradu vienu «sarunu» (t.i. vēstuļu kopu ar vienādu tekstu «tematā»), kura nez kādēļ bija ielikta arhīvā, lai gan nav pārnesta *Word* failos (un tagad es arī atceros, ka mēs tādu rakstījām ☺). Ievietoju to vienā no nākošajiem paragrāfiem.² Vai nu ir publicēts viss? Vai vēl kas iztrūkst?

Vispār e-pasta vēstuļu pārņemšana uz *Word* failiem ir visai piņķerīga lieta gan tāpēc, ka nevar saprast un atzīmēt, kas jau ir, un kas vēl nav pārņemts, gan arī tāpēc, ka tekstam nāk līdzī visādas drāzas, ar kurām ir ilgi un dikti jācinās, kamēr no tām tiek vaļā.

Tāpēc man ir Tev lūgums: neraksti vairs e-pasta vēstulēs, raksti *Word* failos. Vislabāk dari tā: noseivo šo pašu (L-MUNUS2) failu kā, teiksim, failu A, iezīmē visu ar *Ctrl+A*, izdzēs visu, un tad ieraksti tur tekstu, bet pēc tam šo failu A nosūti man. Tad es no tā pārnesīšu uz MUNUS. Tādējādi Tavs teksts būs jau maksimāli sagatavots importēšanai Vekordijā. (Automātiski Tev radīsies iespēja arī izmantot Vekordijā pieņemtos stilus, tādus kā «Datums», «Petits», «Dzeja» u.c.).

3. V.E. atbilde uz Jautājumu

2007.06.06 12:13 trešdiena

Ideoloģijas rada cilvēki, tajā skaitā arī mitoloģijas un folkloru. Šajos cilvēku gara produktos atspoguļojas viņu «mentālās struktūras», runājot Taviem vārdiem, jeb viņu «psihotips», viņu psiholoģijas īpatnības, ja runājam manos terminos.

Tāpēc ideoloģiju (šī veida³) klasifikācijas pamatā ir tā pati cilvēku psiholoģiskā klasifikācija. Kā Tu zini, var izstrādāt daudzas un ir izstrādātas vairākas tādas klasifikācijas (MBTI u.c.), bet manis iemīļotā ir manis paša izstrādātā Dvesas tipoloģija (skat. grāmatu {[REVIS](#)}). Saskaņā ar šo tipoloģiju visa cilvēce iedalās četros galvenajos kvadrantos: A, Z, G un M (jeb sangviniskajā⁴, epileptoīdajā⁵, šizoīdajā⁶ un histeroīdajā⁷). No tiem A un G ir līdzsvaroti kvadranti, bet Z un M – nelīdzsvaroti (t.i. attiecīgo kvadrantu pārstāvji kā personības ir līdzsvaroti vai nelīdzsvaroti⁸).

Tad lūk, Tevis iezīmētie divi virzieni ideoloģijās reducējas uz pretstatu starp Z–M grupu no vienas puses un A–G grupu no otras.

Žīdi vispār, ja mēs atmetam «klasisko antisemītu» (noklusēti pieņemto) postulātu par žīdu kaut kādu īpašu, neizprotamu iedzimu, specifisku ļaunprātību un paskatāmies uz viņiem no psiholoģijas viedokļa, ir tauta-histēriķe.

Pārlasi Budula nodaļu par histēriju MUNUS pirmajā sējumā {[L-MUNUS.Histērija](#)}, domājot nevis par kādu atsevišķu sievieti, bet par žīdiem kā tautu! Tūlīt atklājas lērums atbilstību: viss viņiem ir slikts, visi citi viņu priekšā esot vainīgi, visu laiku viņi briesmīgi ciešot; bet patiesībā viņi paši mūžīgi vērpi intrigas un izraisa ap sevi konfliktus, mūžīgi cenšas pievērst vispārēju uzmanību savām problēmām, mūžīgi cenšas iedvest gan paši sev, gan visiem citiem domu par savu izcilību un vienreizējību.

¹ **V.E.:** Ko Tev nozīmē vārds «solipsisms»? Es zinu tikai vienu šī vārda nozīmi: filozofijas novirziens, kurš apgalvo, ka eksistē tikai pats domājošais subjekts. Bet tas šeit kaut kā ne visai der.

² **P.S.** Tagad šīs uz laiku nozaudētās vēstules ir pievienotas Pirmajam sējumam – tur, kur tām bija jābūt {[MUNUS](#)}.

³ Var klasificēt arī pēc citām pazīmēm.

⁴ Var teikt arī: maniakoīdi, tikai saprotot nevis kā «maniaki», bet kā «enerģiski darbības cilvēki».

⁵ Var teikt arī: holēriskais.

⁶ Var teikt arī: flegmātiskais, lai gan te jauca klāt nepareizas asociācijas par pasīvu mieru.

⁷ Var teikt arī: melanholiskais.

⁸ **A** ir līdzsvaroti enerģiskā optimistiskā praktiskā darbībā; **G** ir līdzsvaroti efektīvā loģiskā prāta darbībā; **Z** ir nelīdzsvaroti savas gribas uzspiešanā, niknumā un atriebībā; **M** ir nelīdzsvaroti savā nedrošībā un tieksmē šo nedrošību visādi kompensēt.

Viss kā pēc grāmatas.

Žīdi savā vairumā ir tauta-histēriķe, nelīdzsvarotā M kvadranta tauta, taču viņu vadoņi nav vis histēriķi, bet gan epileptoīdi (t.i., par vadoņiem viņiem izvirzās tādas personības, kas pašas nav histēriskas, bet ir holēriskas, ir spēcīgas un drošas). Taču arī šie Z tipi pieder nelīdzsvarotam kvadrantam.

Lūk, tāds ir «žīdu fenomena» raksturojums no psiholoģiskā viedokļa: pārsvarā histēriskā masa, kuru vada epileptoīds mazākums.

No šejienes arī tā žīdu pasaules uztvere, par kuru Tu runā: pasaule ir «bēdu ieleja» (a kuram histēriķim-melanholiķim tad pasaule nav «bēdu ieleja»? jebkura normāla histēriķe Tev pilnu galvu pierunās par to, cik briesmīgas nelaimes viņu mūžīgi vajā!).

Bet žīdu virsotnes radītie (un histēriskajai masai uzspiestie-nodiktētie) ideoloģijas pamati (gadsimtos vairāk: jūdaisma reliģijas un Talmuda gudrību veidā; tikai pēdējā laikā arī citos veidos) nav vis histēriski, bet gan epileptoīdi: Jahve ir bargs, holēriski nežēlīgs un atriebīgs dievs; Talmuda gudrības ir klasiskas epileptoīda viltības; stingrie jūdu priekšraksti ir tipisks epileptoīdu pedantisms ikdienas darbībās, par kuru var izlasīt vai katrā psihiatrijas mācībgrāmatā.

Turpretim āriešu tautas (vismaz sākotnēji – pirms deģenerācijas) bija savā masā no A un G kvadrantiem. No A kvadranta – tā optimistiskā, gaišā pasaules uztvere, par kuru Tu runā (atcerēsieties Šveiku: «..un ja arī kaut kas ir noticis, vienalga nav ko uztraukties, jo vienmēr jau kaut kas notiek»⁹). Nav ko uztraukties arī par nāvi; Dieviņš ir sangviniski vienkāršs, tepat jau vien pa zemes virsu staigā tāpat kā mēs... No G kvadranta – grieķu spožā (bet mierīgā, līdzsvarotā) filozofija un Eiklīda aksiomas.

Tādu es redzu to lietu, kuru Tu pieminēji.

Psihotipi nāk pārsvarā no gēniem, bet gēni ir dažādi koncentrējušies dažādās cilvēku grupās (arī tautās).

Tagad paskatīsimies – tāpat no cilvēku psiholoģijas viedokļa –, kas notiek, kad šīs divas pasaules uztveres saduras, – un saduras tādos apstākļos, kādos tās sadūrās pagājušo gadsimtu Eiropā.

Viens no vistipiskākajiem histēriķa-melanholiķa dvēseles stāvokļiem ir – skaudība. (Un kā nu ne: man ir tik briesmīgi slikti, tādas nelaimes visu laiku vajā, bet tie otrie – tie dzīvo... kā viņi dzīvo! cik viņi laimīgi! kā es viņus par to ienīstu!). Nevienam no četriem galvenajiem psihotipiem skaudība nav tik raksturīga, tik tipiska kā M kvadrantam.

Un es esmu pārliecināts, ka galvenais motīvs, kurš gadsimtos vadīja žīdus viņu akcijās pret āriešiem, bija – skaudība. Tas attiecas uz galveno žīdu masu – uz histērisko masu.

Žīdu epileptoīdo virsotni vadīja ne skaudība, bet varas, ietekmes, labumu un bagātību sagrābšanas motīvs. To viņi centās panākt un visumā arī panāca, bet žīdu (histēriskajai) pamatmasai no tā bija maz labuma; tie tā arī palika melanholiski-histeroīdā nelaimīgumā un skaudībā, gatavi visu graut un iznīcināt, lai atriebtos tiem, kas (pēc viņu domām) ir laimīgāki par viņiem (protams, netaisnīgā kārtā!).

No šejienes arī nāk tās revolucionārās kustības ar milzīgo žīdu lomu tajās.

Āriešu tautas bija stipras un varenas; viņiem bija savas valstis un pat impērijas, sava (bagātībā slīkstošā) aristokrātija (kamēr žīdiem – nekā!), un tātad bija graužamas (no histeroīdās žīdu pamatmasas skaudīgā viedokļa) un sagrābjamas (no epileptoīdās žīdu virsotnes merkantilā viedokļa).

Bruņinieku romantiskais ideāls pēc savas psiholoģiskās dabas ir A un G kvadrantu radījums. Tur sakūst sangviniskā vienkāršība, sadarbība un izpalīdzība ar šizoīdajiem romantisma, taisnīguma un godīguma ideāliem. («Dzīve ir harmonija»).

Gan no histeroīdās skaudības, gan no epileptoīdās viltības un aprēķina viedokļa šis ideāls bija graužams un diskreditējams (tēze «dzīve ir absurds»).

Lai kur mēs paskatītos – vai tas būtu Heine vai Kafka vai vēl kāds cits ebreju literāts – visa viņu darbība gandrīz vienmēr ir bijusi šī ideāla graušana, cenšoties pirmo formulu («dzīve ir harmonija») reducēt uz otro («dzīve ir absurds»). Eiropiešu tautu radīto valstu un sabiedrību ķengāšana un nozākāšana gadsimtiem bija žīdu literātu galvenā nodarbošanās.

Un galu galā panākumi (diemžēl) neizpalika. Tas gāja pa daudziem ceļiem. Gan paši eiropieši (piemēram, latvieši), atdarinādami žīdus, pieņēma šo ķengājošo un zākājošo izturēšanās stilu, gan likumdošana tika attiecīgi grozīta, gan žīdu merkantilais un blēdīgais stils ekonomikā un politikā tika pieņemts kā pašsaprotams (kam spilgts piemērs: Latvijas «oligarhi»).

Protams, ne jau žīdi vieni paši sagrāva eiropiešu ideālus – eiropiešiem jau pašiem arī bija tādi iedīgļi. Tomēr žīdu ieguldījums bija tas, kurš nosvēra svaru kausus par labu ideālu sagrāvei. Ja ne viņi – es domāju – eiropieši būtu tikuši galā ar savējo tumšāko spēku centieniem.

⁹ {[SVEJK1.KautKasNotiek](#)}, 99.lpp.

Un vēl: vajag izšķirt divas lietas. Viena ir «garīgais strāvojums» (lietojot Tavu terminu) jeb ideoloģija, pie kuras žīdi pieturas paši; un otra ir tas «garīgais strāvojums», kuru viņi nes eiropiešiem. Lai gan tie ir zināmā mērā saistīti un (it kā) nāk no viena pamata (kā Tora+Talmuds un kristietība – no Vecās Derības), tomēr gala rezultāti tiem izrādās pavisam savādāki.

Tā «eksistenciāli-hedoniski-ironiski-pohu...skā» (kā Tu izteicies) attieksme žīdu priekš pašiem žīdiem radītājā sistēmā aiziet tikai līdz pusei («eksistenciāli-hedoniski...» – un viss), bet āriešiem nestajā variantā pievienojas vēl arī otrā puse. Pirmais ir variants, kas paredzēts attiecībām starp pašiem žīdiem, bet otrs – žīdu attiecībām ar nežīdiem un tas, kuru žīdi grib, lai nežīdi lieto savā starpā.

Tu resumē: «*Manuprāt, dzīve nav iespējama bez apriorām, “ārējām” vērtībām*». Un jautā: «*Relativitātes pasaulē vai arī pati relativitāte ir relatīva?*».

Lai gan es saprotu, kas te domāts, un piekrītu tam, kas domāts, bet formulējums priekš manis ir neprecīzs.

Nav vajadzības runāt par «apriorām» un «ārējām» vērtībām. Daudz precīzāks man liekas sekojošs formulējums.

Manā «analītiskajā domāšanā» sākums ir konkrēts cilvēks, kura smadzenēm ir jāizstrādā savas rīcības programma. Atkarībā no tā, kādu viņš izstrādās programmu, tā novedīs pie tiem vai citiem rezultātiem. Individu ir milzīgs daudzums, un katrs no viņiem gandrīz nepārtraukti (izņemot miega laiku) plāno savu rīcību. Summārā indivīdu rīcība noved visu cilvēci (vai kādu mazāku indivīdu kopu – rasi, tautu) pie tiem vai citiem rezultātiem.

Ja ir uzdots vēlamais rezultāts (piemēram, tautas, rases, cilvēces saglabāšana kādā noteiktā laika periodā), tad var pateikt, kāda indivīdu izturēšanās novedīs pie šī rezultāta, un kāda nenovedīs.

Var droši teikt, ka pašreizējā eiropiešu (arī latviešu) indivīdu izturēšanās ved uz bojāeju. Cita izturēšanās vestu uz uzplaukumu.

Izturēšanos nosaka tie kritēriji, pēc kuriem indivīdi sastāda savas rīcības programmas (t.i. kritēriji, pēc kuriem viņi izlemj, ko vajag un ko nevajag darīt viņam, konkrētajam indivīdam).

Vai saukt vienu un otru izturēšanos nosakošos kritērijus par «ārējām», vai «relatīvām», vai «absolūtām» vērtībām, vai vēl kaut kā, tam nav nozīmes. Vieni kritēriji (un tālāk rīcības programmas) noved pie vieniem rezultātiem, otri – pie citiem. Gribi šo rezultātu – dari šitā; gribi otru rezultātu – dari tā.

Lai saglabātu latviešu tautu, eiropiešu civilizāciju, Zemes civilizāciju, ir jādara (nu jau gan vairāk: bija jādara) tas un tas (tajā skaitā – jālieto par indivīdu rīcības programmēšanas kritērijiem tas, ko Tu gribi nosaukt par «absolūtām vērtībām»).

Vai mēs gribam saglabāt latviešu tautu, eiropiešu civilizāciju, Zemes civilizāciju, – tas atkal ir «relatīva» lieta. (Varbūt nemaz nevajag saglabāt, vajag viņus visus iznīcināt?). Bet, ja gribam saglabāt, tad ir (bija) jādara tas, kas jādara. Un tas netika (un netiek) darīts.

4. Vēstule no ASV un uz ASV

Mon, 4 Jun 2007 15:59¹⁰:

No: A Grava <agrava@apk.net>

Kam: Mikus Rainis <mikusrainis@inbox.lv>

Vai Tu esi spējīgs atzīties, ka vari arī maldīties? Neesmu Tev uzbrucis vai izteicis kādus apvainojumus. Ja esi goda vīrs, tad atvainosies pats par saviem izteicieniem un izbeigsi melot.

asv

V.E.:

Nu-u Amīt! Ar tādu uzvedību Tu galīgi sevi sakompromitēsi mūsu lasītāju priekšā!

Viss taču ir dokumentēts līdz pēdējam burtiņam – ko kurš sacīja un rakstīja. Par kādu melošanu Tu tur plāpā?

Atkārtoju vēlreiz to, ko rakstīju Pirmajā sējumā:

«2006.gada 1.novembrī pulksten 05:11 no rīta Tu ieradies manā dzīvē, bruņots ar milzīgu augstprātības un pārākuma sajūtas lādiņu: «...Tev lielas skaidrības nav. Tavi uzskati... ir galīgi garām... Tāpat Tu kļūdi par... Palasi..., pamācies. Arī VVF motivācija... Tev nav skaidra. Laikam par tādu NATO

¹⁰ **V.E.:** Tas ir pēc Amerikas laika; pēc Latvijas laika 22:59; Amis atbild 3 stundas un 38 minūtes pēc grāmatas L-MUNUS nosūtīšanas viņam. (Laiks visai mazs, lai daudz izlasītu).

nēsi dzirdējis..., tāpat vai Latvija tur vēlās/jās iestāties... Tātd palasi, pamācies, pirms Tu Delfos sāci lekcijas lasīt/rakstīt.»»

Tas ir fakts. Fakts ir tāds, kāds viņš ir. Ja šo faktu nosauc par uzbrukumu, tad Tu man uzbruki. Ja šo faktu nosauc par buču, tad Tu mani nobučoji. Vārdiem nav nozīmes, ja ikvienam lasītājam ir redzams pats fakts.

Kur es meloju?

Tev varbūt patiktu, ja Tev kāds tā rakstītu. Bet man nepatīk. Tāds nu es esmu. Un man nepatīk, ja kāds apgalvo, ka es melojot. Un ja kāds raksta, ka man esot sacietējušas smadzenes.

Amīt, vai Tu vari, liekot vienu roku uz sirds un otru uz Bībeles, apzvērēt, ka – pirmdien, 2006.gada 4.decembrī pulksten 09:47 – kad Tu izsūtīji man pirmo vēstuli uz Mikus Raiņa adresi, tur nebija vārdu «*tikai iepriekš sacietējušās smadzenēs*»? {[MUNUS.Smadzenēs](#)} Tā bija pārraides kļūda – *transfer error*? Pa ceļam Internetā baidi tā nejausi saputrojās un izveidojās šie vārdi? Vari apzvērēt?

Un, ja tie vārdi tur tomēr bija, tad vai vari zvērēt, ka domāji ne par mani, tos rakstīdams? Tāpat, liekot roku uz sirds un Bībeles, sacīt: «Es, profesors A.Grava svinīgi zvēru, ka, rakstīdams Valdim Eglem par sacietējušām smadzenēm, es domāju nevis viņa smadzenes, bet Vairas Vīķes-Freibergas smadzenes!» – nu, vai kaut kā tamlīdzīgi? Vari apzvērēt?

Amīt, pat ja Tu tā zvērētu, es vienalga Tev neticētu.

Man ir pilnīgi skaidrs, ka Tu to **rakstīji**, un ka Tu to rakstīji **par mani**.

Nu, un viss. Atmaksa bija determinēta.

Vai tiešām Tu domāji, ka paliksi nesodīts?

Nu tad atvaino, bet Tu esi bijis vienkārši dumjš.

Par savu principu es Tevi brīdināju pašā sākumā – izlasi vēlreiz Pirmajā sējumā: **V.E., asy**, 02.11.2006 20:13. {[MUNUS.Principis](#)}

Ja Tu neko neņem vērā un neko nemācies, tad tā nav mana vaina. Izlasi, ko es tajā pašā sējumā rakstīju Viktoram Daugmalim: Datums: 2006.26.4 19:47 {[MUNUS.Principi](#)}.

Skaidrs, ka tur, «Burtnīcā AMIS» es Tevi sodīju – ik pa brīdim pavilku uz zoba un āzēju. Bet Tu saņēmi to, ko biji pelnījis.

Taču, kas attiecas uz faktiem un loģiku, tad tie tur ir perfekti, neatkarīgi no visas āzēšanas. Un tas jau Tev ir vissāpīgākais.

Tu (tāpat, kā tas ir bijis ar visiem amerikāņu profesoriem manā agrākajā pieredzē) domāji, ka būsi tas, kurš mums nesīs Lielo Rietumu Patiesību, kurš sūtīs palasīt un pamācīties citus, bet iznāca pavisam savādāk. Pēkšņi izrādījās, ka bija drupās sagrauta visa Tava Lielā Rietumu Patiesība, un sagrauta tik pamatīgi un neglābjami, ka Tev nav pat ko iepīkstēties pretī. Un vairs ne Tu sūti citus palasīt un pamācīties, bet Tevi pašu sūta.

Vai Tu domā, ka es to nesaprotu? Saprotu. Vai Tu domā, ka es nezinu, ka Tev sāp? Zinu.

Nu un tad?

«*..gan pēc Dabas, gan pēc Cilvēces likumiem nepareiza smadzeņu darbība ir sodāma..*» (vārdi no tās vēstules Daugmalim, uz kuru es norādīju augstāk).

Varbūt es Tev būtu vēl šoreiz piedēvis tās «sacietējušās smadzenes» (kā piedevu Tavu pirmo uzbraucienu 1.novembrī), ja nebūtu bijis to agrāko amerikāņu profesoru manā pieredzē. Bet viņi **IR** bijuši, un ir darījuši tādas nelietības, ka man vēl tagad asinis sāk vārīties, kad to atceros.

Tāpēc es varbūt biju pret Tevi nežēlīgāks, nekā būtu bijis, ja Tu man būtu pirmais.

Jūsu augstprātības garu **vajadzēja** salauzt, un es to salauzu.

Un pašreiz laužu tālāk.

2. nodaļa. Lernas hidra

1. Daugmalis 2007.06.07

Iesūtīts 2007.06.07 16:41

Par solipsismu. Ar šo jēdzienu es saprotu to pašu, ko Tu – bet šajā kontekstā es to lietoju drusku paplašinātā, metaforiskā nozīmē: sabiedrības garīgais kolapss (un, attiecīgi, ignorance pret sabiedrības eksistences reālajiem, objektīvajiem apstākļiem). Tā principiālā shēma: sabiedrības intelektuālās elites (filozofu, vēsturnieku, augstskolu profesoru, rakstnieku...) novēršanās no «mūžīgajiem jautājumiem» par labu multiplikatīvajam pasaules skatījumam – masu kultūras uzplaukums – patērētāju psiholoģijas

izplatīšanās – cilvēku norobežošanās no visa, kas viņus neskar personiski – sabiedrības marginalizēšanās – varas nespēja pārliecināt iedzīvotājus nest jēlkādus upurus ekoloģisko, starptautisko, sociālo, demogrāfisko draudu priekšā. Sabiedriskā apziņa reducējas uz atsevišķu indivīdu apziņu un politiskās (ekonomiskās) varas īslaicīgi efektīviem mēģinājumiem manipulēt ar to. Pārpalikušie intelektuālās elites pārstāvji (☺) pievēršas šai «problēmu problēmai» – resp., sabiedriskās apziņas atliekas «apgalvo, ka eksistē tikai pats domājošais subjekts» (citēju Tavu definīciju). Tā jau arī ir – sabiedrība kā tāda vairs nepastāv jeb, citiem vārdiem, nepastāv pasaule ar šīs sabiedrības klātesamību.

Lūk, tieši par šo sabiedrības deģenerācijas problēmu es arī runāju.

Tavs šīs deģenerācijas ģenēzes skaidrojums mani pārliecina – tiesa, neatbildēts paliek jautājums par āriešu ģenētiskā mantojuma nozīmi: kā tad varēja tikt pakļauta principiālā AG predestinācija? Jeb šis process ir pārejošs un agri vai vēl problēma tomēr tiks atrisināta pozitīvi? Vismaz es ceru, ka tā būs.

Manuprāt, tas var notikt, tikai atgriezoties pie tiem pašiem «mūžīgajiem jautājumiem», kuru interpretācija atbilstoši pašlaik pastāvošajai reālajai problemātikai un attiecīgās atbildes ļautu izvirzīt un iedzīvināt sabiedrību vienojošus, cilvēkus motivējošus ideālus. Šādā nozīmē es lietoju apzīmējumu «apriorās» un «ārējās» vērtības. Aprioras tās ir tāpēc, ka tās principiāli nevar būt noliedzamas pozitīvistikās domāšanas ietvaros, un ārējas tās ir pret katru atsevišķu subjektu. Protams, ka «sākums ir konkrēts cilvēks, kura smadzenēm ir jāizstrādā savas rīcības programma» – un protams arī, ka jābūt «indivīdu rīcības programmēšanai». Priecājos, ka mēs katrs atbilstoši savam psihotipam un izteiksmes veidam nonākam līdz ļoti līdzīgiem secinājumiem. Atliek tikai atrast attiecīgo programmēšanas algoritmu – vai izstrādāt algoritma ģenerēšanas programmu. Par to jau es Tevi kādu laiciņu atpakaļ mēģināju pārliecināt ☺. Tikai nesauksim to par «opiju» – piemērotāks apzīmējums būtu... nu, «Sv. Grāla dzēriens». Un ko lai dara, ja tam būs jāsaturs medicīniski izsvērta opiātu deva... ☺

Starp citu, principi, kurus Tu izvirzīji savā 22.11.2006 01:39 vēstulē¹¹, būdami pilnīgi pareizi (cerams, ka tos kādreiz īstēnos transformētā ANO), nav tomēr piemēroti atsevišķa indivīda pārliecināšanai – protams, tiem nevar nepieņemt, bet es stipri šaubos, vai t.s. ierindas cilvēks tos pacels kā manifestu un pieprasīs no savas valdības tiem sekot... un pats tiem sekos labprātīgi un konsekventi.¹²

P.S. Gan vēl pienāks laiks atgriezties pie Taviem postkomentāriem iepriekšējai sarakstei un atbildēm uz tajos izteiktajiem jautājumiem, hehehe...

Aicinājums A.Gravam

Var nojaust, ka vismaz tuvējā apkārtnē Tev trūkst līdzvērtīgu partneru (citādi nebūtu tik pašpārliecināts, kā sākumā, un netērētu tik daudz laika, diskutējot ar V.E.). Vēl var saprast, ka Tev nav vienai, kas notiek ar Tavu Ameriku, mūsu kopīgo Latviju un, galu galā, pasauli kopumā. Un arī Tavs intelekts nav apšaubāms. Savukārt V.E. bez visām šīm īpatnībām piemīt vēl kāda, kas var izpausties kā intelektuālā nežēlība (tā to uztver tie, kas ar to ir saskārušies ☺) – ieskaties manā un V.E. sarakstē, cik bieži viņš iekļūp krāgā man. Nav ko uzvest lūpu, ir interesantākas nodarbes un cienījamākas sejas izteiksmes.

Es labprāt redzētu Tevi piedalāmies MUNUS disputā – nāc, mums viss vēl priekšā! ☺

Viktors

¹¹ Skat. {[L-MUNUS.VE20061122](#)}.

¹² **V.E.:** Protams, ka nē, un tāpēc jau viņi manos sacerējumos arī tiek pastāvīgi saukti par «jehūziem» un «mērkaķiem» un tamlīdzīgi, bet mana prognoze vienmēr ir pesimistiska un pareģo pasaules bojā eju kā, piemēram, MUNUS pirmā sējuma Pēcvārdā. Starp citu, visa šī situācija ir jau tikusi izspēlēta manu iemīļotāko autoru darbos un tāpēc, kad es par to rakstu, tas man vienmēr asociējas ar šiem darbiem. Tomass Mors «Utopijā» parādīja, kādai ir jābūt saprātīgu cilvēku sabiedrībai, nobeidzot, ka viņš gan «drīzāk gribētu, lai tā notiek, nekā cerot, ka tas notiks»; Džonatans Svifts «Guliverā» deva Moram principiālu atbildi: «Nenotiks nekad, jo cilvēki ir jehūzi!». Svifts iesāka «Gulivera ceļojumus» kā vienkāršu satīru par sava laika Anglijas sabiedrību, bet darba gaitā viņam radās doma par galveno šīs grāmatas ideju padarīt teorētisku atbildi Tomasam Moram. Tāpēc viņš pārgrozīja visu sākotnējo grāmatas kompozīciju: kad jau bija gatavi ceļojumi pie liliputiem, milžiem un zirgiem, iesprauda vidū jucekļīgo Trešo ceļojumu, un iepina «Ceļojumos» veselu lērumu slēptu alūziju un paralēļu ar «Utopiju» (kuras «oficiālajai sviftoloģijai» nav zināmas, nav aprakstītas un nav komentētas). Es par to Tev rakstīju 2006.26.4 21:45 vēstulē {[L-MUNUS](#)}. Šajā sakarībā nosūtu Tev kā literatūrzinātniekam manas skolnieces Natālijas Gudermanes sacerējumu «Развитие утопической идеи на примерах из английской литературы» {[R-TOPIA](#)} (angļu valodā ar nosaukumu «Evolution of the Utopian Idea for instance British Classics» tas viņai gāja kā bakalaura darbs Universitātē). Nu lūk, un visa šī situācija, kas literatūras klasikā izspēlēta starp Moru un Sviftu, atkārtojas šeit – disputā MUNUS. Tā vēstule, kuru Tu minēji, atbild Mora «Utopijai» (ar visu fināla frāzi «drīzāk gribot, lai tā notiek, nekā cerot, ka tas būs»), bet mana pastāvīgā «jehūzu» pieminēšana pastāvīgi arī māj uz Svifta atbildi Moram «Gulivera ceļojumos».

2. «Amis» raksta 2007.06.07

Thu, 7 Jun 2007 08:17:

No: A Grava <agrava@apk.net>

Kam: Mikus Rainis <mikusrainis@inbox.lv>

V.E., Ieteicu Tev vēlreiz pārdomāt un atzīt savus maldus!

1. Vēstuļu publicēšana bez rakstītāja atļaujas civīlizētās valstīs ir kriminālnoziegums.¹³ Tas attiecas arī uz mana 4. decembrī rakstītā publicēšanu.

2. Pierakstīt publikācijā kādam apgalvojumus, ko viņš nav izteicis, ir nelietība. To pašu var teikt arī par teiktā sagrozījumiem, vēlāk komentējot.

3. Nekad es neesmu rakstījis ar niku «Amis» vai «amis», ne Delfu komentāros, ne citur. Iespējams, ka Tu «rej pie nepareizā koka» vai arī iedomājies, ka Tava «zelta atslēdziņa» atslēdz visas durvis. No Tavas puses tā, varbūt, nav ļaunprātība, bet tikai muļķība. Zinu, ka kāds cits Delfu komentāros raksta reizēm sarkastiski, ar niku «amis»; šo cilvēku nepazīstu un viņa stilu pat nemācētu atdarināt.¹⁴

4. Nav godīgi, citējot, izvilkt no teikuma dažus vārdus, lai tiem piešķirtu citādu nozīmi: Es rakstīju: «*Taisnība, ka Rubijs bijis dedzīgs žīds, pie tam Izraēlas atbalstītājs. Bet, kaut ko PIERĀDĪT tas var tikai iepriekš sacietējušās smadzenēs.*» Mani vārdi bija konceptuāli, attiecās uz uz teoriju uz¹⁵ iepriekš nocietinātiem domu gājieniem, ne atsevišķiem cilvēkiem.¹⁶ Pārlasot savus tekstus, Tu atrādīsi daudz žults, ko Tu manos rakstos velti meklēsi.

---

¹³ V.E.: Gandrīz visi amerikāņu profesori, ar kuriem man ir bijusi darīšana agrāk, vienmēr ir pieminējuši «civilizētās valstis», likdami saprast, ka viņi tur, Rietumos, ir civilizēti, bet mēs, lūk, šeit Latvijā – necivilizēti. Tu šo parasto standartgājieni šeit atkārto. Tomēr (kā parasti) galu galā izrādās, ka tieši Tev pašam arī nav saprašanas par to lietu, kuras sakarā Tu citus apsaukā par necivilizētiem. «Civilizētās valstīs» (tajā skaitā Latvijā) bez rakstītāja atļaujas ir aizliegts publicēt nevis vēstules, bet gan **privātas** vēstules. Savukārt, privātums rodas no abpusējas (atklātas vai noklusētas) vienošanās, ka sarakste būs privāta. Privātums nevar rasties vienpusēji. Piemēram pieņemsim, ka es uzrakstu Valdim Pavlovskim uz ALA vēstuli, kur, teiksim, nolamāju viņu, piedraudu sadot «pa purnu» vai nošaut utt., bet beigās piemietinu, ka šīs manas vēstules publicēšana ir kriminālnoziegums, un viņš nedrīkst to rādīt ne policijai, ne kādam citam. Skaidrs, ka tāda prasība ir juridiski absurda un absolūti nesaista Valdi Pavlovski: viņš **nav** devis nekādu piekrišanu privātai sarakstei ar mani, un mana vēstule **nav** privāta. Analogiski arī Tu principiāli nevari man uzrakstīt privātu vēstuli tikmēr, kamēr es neesmu devis piekrišanu privātai sarakstei ar Tevi. Bet tādu piekrišanu es neesmu devis un nekad nedošu. Tieši otrādi: mēs ar Tevi sarakstījāmies publiskā telpā (Delfos), un nobeigumā es rakstīju (30.11.2006 01:54): «*Ja Tu vēlies turpināt, tad uzraksti man uz e-pasta adresi (..), un mēs varēsim turpināt ar Word failiem (..) tā, lai galu galā veidotos publicējama grāmata (kas ir visu manu diskusiju galamērķis).* (..) *Tā ka, lemjot par to, vai rakstīt man, ievēro sacīto*» {[MUNUS.Ievēro](#)}. Tu varēji man nerakstīt un neturpināt, bet ja jau reiz Tu uzrakstīji, tad tas nozīmē, ka Tu pieņēmi šos nosacījumus. Tādējādi ne tikai es neesmu Tev devis piekrišanu privātai sarakstei, bet mums bija atklāti, publiski un rakstiski atrunāti šīs sarakstes nosacījumi, un Tu biji tiem piekritis. (Neveicas Tev, Amīt – cik reizes Tu lec man virsū, tik reizes esi gar zemi ☺).

¹⁴ V.E.: Protams, nav iespējams precīzi un droši zināt, kas un kad ar kādu niku Delfos raksta, un tur iet nepārtraukta minēšana. Dīvaini ir, ka Tu tikai tagad saki, ka neesot Amis, bet neteici to jau pirmajā vēstulē. Lai gan, veidojot «burtnīcu AMIS», es domāju, ka ar nikiem «Amis» un «asv» uzstājas viena un tā pati persona, tomēr rēķinājos, ka tas var arī tā nebūt. Ja «Amis» patiešām ir cita persona nekā Tu, tad no tā absolūti nekas nemainās. Tādā gadījumā Tu 02.11.2006 06:17 iejaucies {[MUNUS.Iejaucies](#)} manā sarunā ar Ami, turpinot viņa domu, aizstāvot viņa sacīto, pasludinot, ka viņam esot «pilnīga taisnība», un nostājoties pret mani. Nu, tad es atbildēju ne Tev vienam pašam, bet tādām kombinētam literāram tēlam, kuram ir divi reāli prototipi. Tas tad mums lai arī turpmāk saucas šajā disputā par «Ami» – jo vairāk tāpēc, ka vārds «amis» jau nav nekas cits, kā vien saīsinājums no «amerikānis», bet amerikānis Tu taču esi.

¹⁵ V.E.: Atstāju nerediģētu ne tāpēc, lai paņirgātos, bet gan kā psiholoģisku liecību par rakstītāja satraukumu.

¹⁶ V.E.: «*Nav godīgi, citējot, izvilkt citātu no konteksta, lai tam piešķirtu citādu nozīmi*». Konteksts, kur Tavi citētie vārdi atrodas, ir acīm redzams: mana versija par to, kas un kāpēc nošāva Kenediju, tiek noraidīta, dažādi nonievāta, un tad viss nobeidzas ar to frāzi par «sacietējušām smadzenēm», kuru tagad Tu mēģini uzdot par vispārīgu «konceptuālu» tēzi. Citā kontekstā Tavi vārdi varētu būt «teorētiski» un «konceptuāli», bet tajā kontekstā tādi nav. Bez tam, šie vārdi taču bija tikai iegansts, bet nevis iemesls tam, lai es Tevi «pārmācītu». Viss Tavš tonis, visa Tava poza tajā vēstulē bija tāda, ka es esmu acīmredzams muļķis, bet Tu mani no savas gudrības augstumiem pamāci – gluži tāpat kā 1.novembrī tas Pirmais Amis (ja viņš patiešām bija cits cilvēks, ne Tu; manieres jums stipri līdzīgas).

* * *

V.E.: Labi, Amīt, ierosinu uzskatīt incidentu par izsmeltu. Tagad Tu esi mazliet «apdedzinājies», zināsi, ka mani nonievāt un nostādīt par muļķīti ir bīstami; turpmāk pats bez īpašas brīdināšanas no tā sargāsies...

Ieklausies, ko Tev saka Viktors Daugmalis (un es viņam pilnīgi pievienojos).

Protams, Tu vari aiziet no šī disputa – tā ir Tava brīva izvēle –, taču visiem būs labāk un interesantāk, ja Tu paliksi.

Skaidrs, ka Tu esi gudrs cilvēks un, ja es, Tevi – par sodu – āzēdams, kādreiz izsakos savādāk, tad tas jau nav jāsaprot pārāk burtiski ☺.

Ja pieņemsi lēmumu palikt un piedalīties disputā, tad pasaki vismaz, kā mums Tevi saukt.

Tā kā Daugmalim es sūtu grāmatu R-TOPIA, tad nosūtu arī Tev (veidosim, tā sacīt, «mūnistu kluba bibliotēku»). Cerams, Tu taču lasi svešvalodās? ☺

3. «Amis» raksta 2007.06.12

Tue, 12 Jun 2007 07:53

No: A Grava <agrava@apk.net>

Kam: Mikus Rainis <mikusrainis@inbox.lv>

Pielikumā ir atbilde Tavai vakardienas vēstulei.

Tev tikdaudz taisnības, ka iepriekšējo vēstuli rakstīju satraukumā.¹⁷ Arī steigā un pavirši, izlaizdams vārdu «privātas». To sapratu pusminūti pēc rakstīšanas. Nebiju arī domājis Tev legāli piesieties, bet morāli Tava rīcība ar mani standartiem nav saskaņojama. Tu pats norādīji pēdējā Delfu komentārā, ka nevēlies savu adresi publiski atklāt¹⁸, bet Tev nav nekādu aizspriedumu pret manējās atklāšanu¹⁹, pie tam vēl savienojot to ar nepatiesiem apgalvojumiem²⁰, apvainojumiem²¹ un indīgiem komentāriem²².

Tas arī bija pamats manam satraukumam. Rupji, publiski pārmetumi no cilvēka, kam biju uzticējies, kam biju godīgi un atklāti izteicis savas domas par jautājumiem, ko pats nebiju izvēlējis un nebūt nebiju uzskatījis par savu īpašu zināšanu lauku. Tu šauj uz mani no visiem stobriem²³, bez jebkāda pamata. Tādēļ, varu atkārtot tikai savā 4.jūnija vēstulē teikto: Vai Tu esi spējīgs atzīties, ka vari arī maldīties? Neesmu Tev uzbrucis vai izteicis kādus apvainojumus.

Tu man nekad nebiji devis jebkādas norādījumus, ka uzskati mani par Ami. Vēl vairākas dienas pēc mūsu diskusiju sākuma mēs abi pieskāramies Amim kā trešai personai. Nekādu jautājumu. Uz kāda pamata Tu tagad man pārmet, ka neesmu sevi kā Ami noliedzis jau agrāk²⁴? Pats labi zini, ka man nav «zelta mūķīzera»²⁵, kas ļautu uzzināt otra domas. Kā redzi, arī Tavējais ir Tevi pievilis.²⁶

¹⁷ **V.E.:** Atzīmēsim, ka psiholoģiskā fakta konstatācija un interpretācija iepriekšējā vēstulē ir bijusi precīza, kā to pacients pats atzīst.

¹⁸ **V.E.:** Tāpēc, ka neilgi pirms tam vairākas manas pastkastītes bija izlaupti un bloķējuši profesionāli Latvijas portālu, iespējams, arī Delfu, darbinieki, kā tas aprakstīts {[L-MUNUS.Hakeri](#)} un citās vietās, piemēram, {[L-IZJURA.Blogspot](#)}. Vai Tavām pastkastītēm arī ir bijuši tādi uzbrukumi?

¹⁹ **V.E.:** Tomēr grāmatā es savējo adresi (to pašu, kuru sargājos rādīt Delfu administratoriem) atsedzu agrāk par Tavējo. (Sk. Pirmā sējuma Ievadu {[L-MUNUS.Adreses](#)}). (Atkal esi gar zemi, ko? - ☺).

²⁰ **V.E.:** Nupat (iepriekšējās divās zemsvitras piezīmēs) mēs redzējām, kā Tu sagrozi patiesību un pats izdomā visādas aplamības (neizdevās gājiens ar vēstulēm, tad nu tagad mēģini ar adresēm), lai tikai atrastu vismaz kaut kādu iespēju piedēvēt man kaut kādu vainu [1].

²¹ **V.E.:** Bet apvainojumi taču nāk **tikai** no Tevis. Ja kāds neitrāls un neieinteresēts lasītājs no malas iepazītos ar «Burtnīcu AMIS», viņš vispār nevarētu saprast, par ko Tavās sūdzībās ir runa, un brīnītos: «Ko tad tas Amis te bļauts un vaimanā? Tur taču nekā **tāda** nav! Tur ir liels daudzums precīzu fakti, nu ir dažās vietās zobgalīgs tonis, bet **NAV** absolūti nekādu apvainojumu viņam. Ne viņa smadzenes kāds sauc par sacietējušām, ne viņam piedēvē Napoleona kompleksu, ne viņu apzīmē par sūdabrali un zaglīti...» [2].

²² **V.E.:** Nu, ja patiesību sauc par «indīgiem komentāriem»... [3].

²³ **V.E.:** Tev taisnība: pašreizējā posmā šauju tā, kā rīb vien. Tu pats esi tur vainīgs – vajadzēja pieņemt to, ko es Tev piedāvāju {[L-MUNUS.Nobeigums](#)}. Bet Tev sagribējās jaunu pārmācības tūri. Nu, un dabūji arī.

²⁴ **V.E.:** Redz, kā Tu atkal visu sagrozi un dzīvo kaut kādā pats savu izdomu (jeb murgu) pasaulē. (Sāk jau rasties iespāids, ka Tu vispār neesi spējīgs neko pareizi saprast un novērtēt). Tu saņēmi grāmatu L-MUNUS 4.jūnijā un tajā pašā dienā atsūtīji atbildi, taču šajā atbildē neminēji, ka neesi Amis, lai gan grāmatā visa vērsšanās notika tieši pie personas ar tādu vārdu (un arī pats «burtnīcas» nosaukums bija tāds). Tikai pēc tam nākošajā vēstulē Tu sāki par to runāt, un tad es izteicu izbrīnu par šādu apstākli. [4]

²⁵ **V.E.:** Šitā jau ir pavisam skolaspuikas uzvedība... (pie tam no jaunākajām klasītēm).

Sāku mūsu dialogu ar aizdomām, ka man būs darīšana ar indivīdu, kurš sirgst ar «Napoleona kompleksu»²⁷, t.i., iedomu, ka viņš zina visu labāk, ka nekāda informācija viņam nav vairs vajadzīga, ka viņa uzdevums ir citus pamācīt «pareizi domāt.» (asv, V.E., 04.11.2006 16:26). Pirmās, gluži respektējamās komentāru apmaiņas man, tomēr, ļāva domāt, ka esmu maldījies. Bet, tālākā gaitā manām cerībām zuda pamats, kad sastapos ar nepamatotu, bet «vienīgo pareizo» vēstures notikumu skaidrojumu²⁸ un manis nostādīšanu mulža lomā.

Beidzot, pēc pus gada, nāca atklājums:

«Tas, ar ko Tu tagad esi sadūries, ir spilgta un unikāla parādība Latvijas un latviešu kultūrā, un būs tikai dabiski un pareizi, ja Tu, tā vietā, lai uzbruktu šai parādībai, sāksi to popularizēt un izplatīt starp saviem paziņām Amerikā un ārpus tās» (V.E., 2007.g. 1.jūnijā)²⁹

Saskatu šai atklājumā ļoti augsta līmeņa paštaisnību, lielību un, tiešām, arī Napoleona kompleksu.. Nav, laikam, pasaulē daudz cilvēku³⁰, kuri spēj dot padomus citu valstu politikas noteicējiem, kā pagātnē, tā arī šinī brīdī, kuri prot ar savām īpašām zināšanām selektīvi vērtēt vēsturnieku atzinumus un pierakstīt «nepareizu domāšanu»³¹ tiem, kas viņiem nepievienojas..

Attiecībā uz turpmākām diskusijām, man nav pieņemami Tavi spēles noteikumi. Civilizētas diskusijas, parasti, beidzas ar daļēju vienošanos, vai bez tās, katram paliekot pie saviem uzskatiem. Tā bija, vai vajadzēja būt, arī šoreiz. Diskusijas man ir domu apmaiņa³², kur abas puses var kaut ko mācīties. Bet Tava diskusiju kultūra man atgādina sportistu, kas pēc tiesneša svilpes turpina spēli tukšos vārtos un pieraksta sev punktus arī par tālu garām aizšautām bumbām. Pie tam, ar redzamu nolūku, oponentu nokritizēt un apvīt uzvaras laurus pašam ap savu galvu. Nesvini uzvaru, nevienā punktā Tu neesi mani pārliecinājis.³³ Zemsvītras piezīmes ir vieta norādei uz citiem dokumentiem, paskaidrojumiem, bet ne oponenta diskreditēšanai³⁴.

²⁶ V.E.: Nekad neesmu teicis, ka pieņēmums Amis=asv balstītos uz «zelta atslēdziņu», t.i. uz tādu faktu, kuru var izskaidrot tikai vienā veidā [5].

²⁷ V.E.: Redzi nu, – par to vien jau Tu biji pelnījis pērienu. Tomēr es Tev toreiz piedevu. Šis fakts (kā arī citi fakti) pierāda, ka es nebūt nemetos virsū katram cilvēkam par niecīgāko apvainojumu, bet sāku atbilstoši rīkoties tikai tad, kad redzu, ka noziedzīgā darbība ir sistemātiska un ka man ir darīšana ar nelabojamu recidivistu. Kā Tu nupat atzinies, Tu jau no paša sākuma ieradies diskusijā ar iepriekšpieņemtu murgainu viedokli par savu oponentu. Nu, un, neskatoties uz zināmu īslaicīgu pamieru, šis Tavs iepriekšpieņemums galu galā tomēr nāca ārā un izpaudās Tavā 4.decembra vēstulē. Un tad es, dabīgi, pieņemu lēmumu attiecīgi rīkoties un Tevi pārmācīt, ko arī izdarīju. Šī Tava apriori pieņemtā murgu ideja nebija vienīgā – Tev tādas bija vairākas. (Un es, protams, zināju par viņu eksistenci). Tās Tavas idejas jeb nostādnes tad arī bija tas, kas neizbēgami veda pie konflikta. Tas vēl vienu lieku reizi pierāda, cik pareizi es rīkojos, dodams Tev triecienu, jo kamēr Tavas apriorās murgu idejas nebūs no Tavas galvas izdauzītas ārā, tikmēr nekāds lietaskoks no Tevis neiznāks. (Vai Tu vispār spēj no saviem murgiem tikt vaļā – tas ir cits jautājums, bet ja tas vispār ir iespējams, – tad vienīgi caur pamatīgu sišanu ☺).

²⁸ V.E.: Man viss vienmēr balstās uz pieņēmumu sistēmu salīdzināšanu; vienīgās patiesības ir tikai Tev [6].

²⁹ V.E.: Tā kā Tu, protams, tālāk visu – kā vienmēr – sagrozi un izkropļo, tad īpaši paskaidroju, ka tas ir sacīts par Vekordiju [7]. Skaidrs, ka tā ir *«spilgta un unikāla parādība Latvijas un latviešu kultūrā»*, un tikai galīgs mulķis (vai nāvīgi aizvainots histēriķis) var to noliegt. Tu esi redzējis tikai niecīgu daļiņu no tās, bet pat tas, ko Tu redzējis esi, ir jau pietiekams šādam formulējumam. Un pats formulējums jau arī neizsaka neko īpašu: vārds «unikāls» nozīmē tikai to, ka otras tādas vai līdzīgas lietas nav (vai vari nosaukt, kurš Latvijā vai starp latviešiem vēl izdod līdzīgu Dienasgrāmatu? Nevari, jo tādu nav). Vārds «spilgts» nozīmē, ka parādība iespējamas atmiņā un neaizmirstas viegli. Varbūt Tu domā, ka aizmirsīsi Vekordiju pēc dažām nedēļām? Nekā nebija, draudziņ! – kamēr vien dzīvoši un būsi pie pilna prāta, nekad vairs savā mūžā to neaizmirsīsi (kā mani neaizmirsīs Vaira Vīķe-Freiberga un daudzi citi). Līdz ar to abi manis izteiktie apgalvojumi (spilgta un unikāla) ir pierādīti.

³⁰ V.E.: Vekordijas pamatsējumu sākumā (Ievadā) stāv rakstīts, ka šis izdevums ir domāts pirmām kārtām vienīgajai saprātīgajai būtnei Visumā – man pašam. Varbūt tas Tev var palīdzēt izteikties vēl radikālāk? *«Nav, laikam, pasaulē daudz cilvēku...»* – tas priekš manis ir stipri par maz ☺.

³¹ V.E.: Loģikas likumi un Patiesība pastāv objektīvi un neatkarīgi no visām personībām (ieskaitot Tevi un mani), un līdz ar to arī pareiza vai nepareiza domāšana piemīt vai nepiemīt cilvēkam objektīvi – neatkarīgi no manas gribas, tāpēc es principiāli nevaru neko šajā jomā nevienam nedz «pierakstīt», nedz «nepierakstīt» [8]. No tām grāmatām, kas ir pie Tevis, vari par šo jautājumu izlasīt, piemēram, ko profesors Mellis saka Viedai «Mirandas» cēlienā 10.2 {[S-MIRAND.Loģika](#)} (Tev derētu to pārdomāt un iegaumēt).

³² V.E.: Tā ir vēl viena pazīme, ka Tu esi M tips (par ko liecina arī visu Tavu vēstuļu saturs); M jeb histeroīdais ir vienīgais tips, kuram diskusijas ir domu apmaiņas. Manam tipam (G) diskusija ir Patiesības (kura pastāv objektīvi un neatkarīgi no mums) noskaidrošana un arī – reizēm, ja izveidojas tāda situācija, – spēle (līdzīga šaham), kur spēlētāji taisa gājienus, vērstus uz pretinieka pozīciju sagraušānu un uz mata pieteikšanu, cenšoties arī pie reizes, lai spēle labi, interesanti un pat aizraujoši izskatītos tiem, kas šo cīņu vēro no malas.

³³ V.E.: Bet Tu taču neesi nevienu faktu vai argumentu pat aplūkojis. Šī ir trešā vēstule no Tevis, un visās tajās vienīgais temats ir – Tava (briesmīgi) aizvainotā patmīlība. Kā tad Tu varētu būt par kaut ko pārliecinājies?

Oponenta sacītā «pielabošana» kritizēšanas nolūkā vairāk pietāv sīkam zaglītīm³⁵, nekā «spilgtai un unikālai parādībai Latvijas un latviešu kultūrā». Ja neskaidrības, var jautāt; jautājumi parāda vēlēšanos saprast³⁶, oponenta izsmiešana tikai paša ignoranci.

Es neesmu Amis, nevaino mani par viņa vārdiem. Tā ir sagādājies, ka, gribēdams āzēt mani (V.E., 2007.g. 4.jūnijā), esi izāzējis pats sevi. Ja, tomēr, būsi goda vīrs, Tu atvainosies un savu grēksūdzi pievienosi arī savām grāmatām. Sāpēs, varbūt, bet jutīsies tīrs. Bet, būsi s. b., ja mēģināsi taisnoties.³⁷ Un paskaties spogulī, vai arī pašam ragi nav mazliet aizlūzuši.³⁸

Asv

4. Papildpēriens «Amim»

2007.06.17 12:16 svētdiena

Iepriekšējā reizē es Tev piedāvāju:

«Ierosīnu uzskatīt incidentu par izsmeltu. Tagad Tu esi mazliet «apdedzinājies», zināsi, ka mani nonievāt un nostādīt par muļķīti ir bīstami; turpmāk pats bez īpašas brīdināšanas no tā sargāsies... Ieklausies, ko Tev saka Viktors Daugmalis...»

Laikam patiešām Tev ir grūta galva (kā Tu par sevi to sacīji Delfos 23.11.2006 05:49 {[MUNUS.GrūtaGalva](#)}), un, lai mūsu Disputā iestātos miers un konstruktīva darbība, Tev ir nepieciešama vēl viena mācība.

Tad nu laid vien bikses nost un gulsties uz beņķa – es uzšaušu Tev papildus trīs reizes ar rīksti, ko Tu esi no jauna godam nopelnījis ar savu lamuvārdu lietošanu un citiem tamlīdzīgiem stīķiem.

1.sitiens

Tu raksti pēdējā vēstulē: *«Nesvini uzvaru, nevienā punktā Tu neesi mani pārliecinājis».*

Taču, ja kādam cilvēkam uzrāda desmitiem vai pat simtiem faktu, loģisku apsvērumu un pierādījumu (kā tas bija darīts burtnīcā AMIS), un ja pēc tam šis cilvēks, nepieņemot, neskarot, neapstrīdot, neapgāžot, neiztirzājot nevienu pašu no šiem faktiem un loģiskiem argumentiem, vienkārši truli pasludina, ka tas viss viņam neko nenozīmē, tad – par ko tāds notikums liecina? – par to, ka visi šie fakti un loģika ir nepareizi? – vai par to, ka šis cilvēks ir...

Pareizi uzminēji!

Tas, ko Tu esi uzrakstījis, ir ekvivalents sekojošam Iesniegumam, ko Tu būtu varējis ar tādu pašu efektu un rezultātu iesūtīt Disputa MUNUS publikai:

Bez tam man ir pietiekoša pieredze tādās lietās, lai es zinātu, ka cilvēki, kas atrodas Tavā situācijā, vairs praktiski pilnīgi nav spējīgi kaut ko aptvert un saprast. Tāpēc spēle – ar visu argumentāciju, faktiem un pierādījumiem – notiek ne priekš viņiem (t.i. šajā gadījumā – ne priekš Tevis), bet gan priekš skatītājiem – lasītājiem. Un par to, ko domās viņi, – par to man arī ir pietiekoši liela pieredze no kontaktiem ar lasītājiem.

³⁴ V.E.: Zemsvītras piezīmes ļauj piesaistīt komentāru vai atbildi ļoti precīzi oponenta teksta konkrētai vietai [9]. Ja mana atbilde atrastos kaut kur zemāk manis paša tekstā, tad, neskatoties uz visām norādēm un atsaucēm lielumlielais vairums lasītāju faktiski šīm norādēm nesekotu vis un tādējādi neredzētu arī vienlaicīgi gan Tavu, gan manu tekstu. «Diskreditēšana» no šādas tekstu novietošanas blakus sanāk tad, kad Tavs teksts izskatās priekš lasītāja daudz vājāks nekā manējais. (Bet to Tu varētu novērst, rakstot stiprus tekstus ☺).

³⁵ V.E.: Tas tiešām ir pareizi. Es jau daudzkārt (arī pie šīs vēstules) esmu parādījis, kā Tu sagrozi lietas būtību un izkropļo manus vārdus, lai tikai (kaut vai tādā ceļā!) dabūtu iespēju mani «kritizēt». Piemēri tikai no šīs vēstules vien: 1) e-pasta adrešu noklusēšanas jautājums; 2) jautājums par to, kā Tu pirmajā vēstulē pēc L-MUNUS saņemšanas nenoliedzi, ka esi Amis. Un vēl sagrozījumi vismaz septiņās citās vietās, kas zemsvītras piezīmēs ir atzīmētas ar kvadrātiņiem. (Faktiski jau sagrozījumu ir vēl vairāk, bet grūti novilkst robežu, kur beidzas viens un sākas otrs, tāpēc pieņemsim šo minimālo un Tev labvēlīgāko skaitli: deviņas reizes šajā vēstulē Tu «pielabo kritizēšanas nolūkā» manus vārdus un nolūkus). Tavā vēstulē ir 573 vārdi, tātad vidēji ik pēc 63,7 vārdiem Tu nodemonstrē, ka stāvi tuvāk sīkam zaglītīm, nekā spilgtai un unikālai parādībai Latvijas un latviešu kultūrā (ja lietojam profesora Gravas izstrādāto metodiku un terminoloģiju). Nākotnē šī frekvence varētu palielināties vai samazināties, bet pašreiz izmērītais biežums ir šāds.

³⁶ V.E.: Zelta vārdi! Iesaku Tev vairāk jautāt.

³⁷ V.E.: Vai tad izskatās, ka es grasītos taisnoties? (Lai taisnotos, ir jājūtas vainīgam).

³⁸ V.E.: Vai tas bija domāts kā Tavu spožo literāro talantu un nevaldāmās fantāzijas lidojuma demonstrējums?

Disputa MUNUS dalībniekiem

profesora A. Gravas

iesniegums.

Ar šo lūdzu visus Disputa MUNUS dalībniekus un lasītājus uzskatīt mani par
totālu stulbeni.

A. Grava

A.S.V., Tue, 12 Jun 2007 07:53

2.sitiens

Tālāk, Tu raksti vēl arī tā: «*Sāku mūsu dialogu ar aizdomām, ka man būs darīšana ar indivīdu, kurš sirgst ar "Napoleona kompleksu"*».

Jā? Un kāds tad bija pamats tādām Tavām aizdomām?

Tajā brīdī Delfu komentāros zem V.E. vārda neatradās nekas cits, kā vien divi mani veci raksti, kurus es, cīnīdamies pret Irākas kara uzsākšanu un pret Latvijas dalību tajā, biju savā laikā iesūtījis dažādām valsts institūcijām (un uz vienu no šiem rakstiem Valsts Kanceleja bija pat atsūtījusi man Ministru Prezidenta vārdā lai gan formālu, bet tomēr pateicību).

Tu esi tā aizrāvis ar sava oponenta nomelnošanu un lamāšanu, ka pats nemaz nepamani un neapjēdz: ar šo savu paziņojumu Tu faktiski izģērbies pliks Disputa MUNUS lasītāju priekšā un izrādi viņiem visu savu kroplo dabu.

Tu rādi viņiem, ka esi aizspriedumu un stereotipu pilns vecis, kuram ikviena doma, kas atšķiras no Tevis paša domām, ir uzreiz kvalificējama kā psihiska slimība, un tādas domas izteicējam ir tūdaļ piedēvējami visādi «kompleksi».

Tu rādi lasītājiem, ka esi tipiska viduvējība, kurai ikvienas otra cilvēka oriģinālas domas un spilgts izteiksmes veids izsauc skaudību un naidu, pie tam neapturamu un neapvaldāmu naidu.

Es kā psiholoģijas pazinējs, protams, redzēju un sapratu, ka tieši tādas ir Tavas pamatnostādnes, un ne sevišķi ilgi gribēju tās ciest.

3.sitiens

Un tā, Tu acīmredzot domā, ka esi devis man briesmīgu triecienu un esi mani spoži uzvarējis, paziņodams, ka es sirgstot ar «Napoleona kompleksu».

Okei!

Es neiebilstu. Pieņemsim, ka es sirgstu ar «Napoleona kompleksu».

Un kas būs tālāk?

Bet tālāk, Amīt, nāk lūk kas.

Ja kāds cilvēks (tēlaini runājot) sauc sevi par Napoleonu (vai izturas kā Napoleons) tad pastāv divas iespējas:

- 1) ka viņš patiešām **IR** Napoleons; un
- 2) ka viņš **NAV** vis Napoleons, bet ir psihiski slims.

Tātad, lai tiktu skaidrībā par situāciju, vērotājam (lasītājiem) vajag noskaidrot, kurš tad variants mums ir patiesais.

Ja patiess ir variants (2), tad taču bez plika apgalvojuma par manu psihisku slimību **ir iespējams** uzrādīt arī konkrētas lietas, kur tieši un ko tieši es saku nepareizi, un kā tad ir pareizi (vai vari izsekot loģikai? nav par grūtu?).

Nu, kā Budula piemēros no mūsu disputa Pirmā sējuma: «*slimnieks piemēram nezina, cik viņam rokai pirkstu (saka: 7), nezina kādā krāsā koku lapas...*» {[L-MUNUS.Histerija](#)}.

Tātad: ja Tu vari uzrādīt šādas konkrētas lietas, kur un ko tieši es saku nepareizi un kā ir pareizi (un pārliecināt par to lasītājus), tad Tu esi pierādījis variantu (2) jeb savu apgalvojumu: ka es uzdodos par Napoleonu, kaut gan tāds neesmu; esmu īstenībā ārprātīgs, psihiski slims.

Turpretī, ja ne Tu, ne kāds cits nespēj uzrādīt šādas konkrētas lietas, kur un ko tieši es saku nepareizi un kā tad ir īstenībā pareizi (un pārliecināt par to lasītājus), tad Tavs apgalvojums ir atmetams kā tukša muldēšana, un spēkā paliek variants (1): ka es **ESMU** patiešām Napoleons.

Un tā, Amīt, tagad Tavā dzīvē iestājas jauns – vēsturisks – posms.

Tu pats uz to ilgi un centīgi gāji, kaut gan es Tevi vairākkārt aicināju uz vienkāršākām un draudzīgākām attiecībām starp mums: gan Pirmajā sējumā {[L-MUNUS.Nobeigums](#)}, gan arī jau šajā sējumā.

Es paceļu Tavu Napoleona cimdu un iesviežu Tev to sejā.

No šī brīža Tu atrodi Lielās Divkaujas arēnā.

Tu nevari vairs no tās ne aiziet, ne aizbēgt.

Tu **JAU** esi iegājis Latvijas un latviešu kultūras vēsturē un kļuvis nemirstīgs.

Mums Tu neesi pateicis precīzus datus par sevi, bet nu – gan jau kultūrvēsturnieki Tevi atšifrēs, pat ja Tu tos arī turpmāk slēpsi: starta datu ir pietiekoši daudz: – e-pasta adrese, apzīmējums «A Grava» u.c.

Tu zini, ka jau iepriekšējie mani elektroniskie izdevumi ir tikuši izplatīti simtos e-pasta adresu, un tas ir tikai sākums. Arī MUNUS izdevumi būs tūkstošos adresu, būs visās Latvijas bibliotēkās, gan lielās, gan mazās, kurām vien ir adreses ievietotas Internetā; būs droši vien arī WWW un kompaktdiskos...

Tā ka no slavas Tu nekādi izvairīties nevari.

Bet viss jautājums ir tikai tas, **KĀDS** Tu ieiesi Latvijas un latviešu kultūras vēsturē:

1) vai Tu ieiesi kā latvju domas gigants, mūsu garīgais Hērakls, kurš uzvarēja un atmaskoja to briesmoni Valdi Egli, to latvju Nemejas lauvu un Lernas hidru;

2) vai arī Tu ieiesi vēsturē kā mazs amerikāņu šunelis, kurš smilstēdams un kvekšķēdams lēkāja apkārt latviešu Napoleonam, mēģinādams iekost viņam kājā, bet tikai neveiksmīgi, jo Napoleons ar savu zābaku vienmēr paspēja iespert šunelim tā, ka tas katreiz aizkūleņoja malā.

Viss ir atkarīgs tikai un vienīgi no Tevis paša. Tikai Tu pats noteiksi, kāds būs Tavs kultūrvēstursiskais veidols latviešu kultūras mūžībā un Tavā nemirstībā – gan Tavas dzīves laikā, gan pēc Tavas nāves.

Ja Tu spēsi uzrādīt, kas un kur manos vārdos ir nepareizi un kā ir īstenībā pareizi – un pārliecināt par to lasītājus, kuri ir vienīgā šīs Divkaujas žūrija, – tad Tu paliec mūžībā kā Hērakls, bet es – kā ārprātīgais.

Ja nespēsi – tad Tu paliec mūžībā kā šunelis, bet es – kā latviešu kultūras Napoleons.

Tev nav jārūpējas pat par savu vārdu publikāciju; Tavā rīcībā ir jau gatavs publicēšanas aparāts. Atliek tikai pats niecīgais mazumiņš: nodemonstrēt lasītājiem, cik aplama ir Valda Egles loģika un viņa nosauktie fakti.

Tā kā es vairākkārt esmu ļoti atzinīgi izteicies par Tavu intelektu (un V. Daugmalis arī), tad, jādodomā, uzvara Tev nekādas grūtības nesagādās.

Un tāpat, Amīt, – Droši uz priekšu!

Vēlu veiksmi!

Ražīgu darbu!

Tevi gaida nemirstība un mūžīga slava!

3. nodaļa. Nākotnes risinājumi**1. Daugmalis raksta 2007.06.12**

Iesūtīts 2007.06.12 16:44

Pārskatīju N.G. grāmatu {[TOPIA](#)} (paldies! – ļoti interesanti) – nudien, gudra meitene, nekautrējas mācīties no V.E. ☺ Tomēr tas, kā viņa redz nākotnes risinājumu, mani nepārliecina.

Augstais intelekts, protams, ir daudz labāks par zemo – un kaut kāda korelācija ar ētisko normu ievērošanu te pastāv (domājams, tāpēc, ka intelektuāļa pragmatisms aptver plašāku, vispārīgāku jautājumu loku). Taču principiālas nozīmes tam, šķiet, tomēr nav – vēsture pazīst daudzus gadījumus, kad izcilus mākslas un zinātnes darbus radījuši slepkavas, nodevēji, vergu tirgotāji, zagļi, melnsimtnieki...³⁹

³⁹ **V.E.:** Man šī tēze šķiet ļoti apšaubāma, pie tam uzreiz pa daudzām līnijām. **Pirmkārt**, ir jāatdala māksla no zinātnes. Mākslā nepastāv objektīvi kritēriji, kas ir labs mākslas darbs, un kas slikts. Kas uz kādu personu stipri iedarbojas, tas šai personai arī ir «labs mākslas darbs». Bet kāpēc stipri iedarbojas? Nav iespējams izšķirt, vai uz skatītāju iedarbojas Van Goga glezna pati par sevi, vai skatītāja zināšanas: «O! Šis ir tas trakais, kurš nogrieza sev ausi!» (un drīzāk jau, ka vairāk iedarbojas tieši otrs). Tāpat zināšanas «O! Šis ir tas slepkava!» iedarbosies uz skatītāju, klausītāju vai lasītāju, tādējādi padarot slepkavas darbu par «izcilu». Bez tam, noziegumus parasti izsauc psihopātiski stāvokļi, un šādi stāvokļi vienlaicīgi veicina arī spilgtu darbu radīšanu, kā arī psihopātiskais stāvoklis jau pats par sevi ir spilgts. Bet zinātnē ir pavisam savādāk. Atšķirībā no mākslas, tur pastāv objektīvi kritēriji; zinātnieka personībai nekādas lomas nav (ja pieceļa ir patiešām zinātniska), psihopātiski stāvokļi visumā neveicina

Manuprāt, problēmas risinājums meklējams divu citu savstarpēju saistītu faktoru ietekmē: cilvēka maksimāli iespējamā pašizpaušmē (šāda pašizpaušme faktiski pielīdzināma tam, ko mēdz dēvēt par laimi) un šīs pašizpaušmes vektora nekaitīgumā citiem cilvēkiem. Tātad, jārada apstākļi attiecīgai pašizpaušmei.⁴⁰

Lai pašizpaušme būtu «bez robežām», ideālam, uz kura sasniegšanu tā ir vērsta, jābūt, pirmkārt, pietiekami vilinošam, otrkārt, nesasniedzamam pilnībā (tikai tiecoties pēc nesasniedzamā, cilvēks realizējas maksimāli). Uzsveršu uzreiz – pašizpaušme, kas tiek īstenota patērēšanā, ir pilnīgi cita lieta, tāpat arī pašizpaušme nostādnes «brīvība (...brālība, vienlīdzība)» ietvaros. Tās visas ir tādas kaimiņu būšanas.

Par ko ir runa? Par vertikāli. Nu, piemēram: «cilvēkam ir iespējams “tieši pieslēgties” noosfērai un iegūt absolūtas zināšanas» vai «cilvēkam ir iespējams kļūt par magu un tieši iedarboties uz matēriju». Taču tas iespējams, dabiski, tikai sekojot maksimāli «tev nebūs kaitēt citam».

Jā, es zinu, ka Tu apšaubi telepātijas, telekinēzes u.tml. lietu eksistenci... bet vismaz pagaidām runa ir par pašu principu. Tostarp par to, ka šādi ētiskai sistēmai jāiziet ārpus redzamās realitātes – vienalga, kā sauc mērķi: noosfēra, maģija, Dievs, vairākdimensiju pasaule, Kastanedas Ikstlans, simons utt. Jautājums, tātad, reducējas uz vairāk vai mazāk pārliecinošas teorijas radīšanu – to var saukt arī par jaunu reliģiju... un praktisku pierādījumu atrašanu (vai vismaz pārliecinošāku skaidrojumu noslēpumiem, kā esošie skaidrojumi). Nu, pieminēsim vēl neirolingvistiskās programmēšanas paņēmienus izklāstā un klāstītāja vispārējo literāro talantu ☺. Vēsture liecina, ka šāda pieeja devusi jūtamus rezultātus vairākkārt.⁴¹

A.Gravam. Tu varētu šeit pakomentēt ASV pieredzi cilvēku pašizpaušmes veicināšanā – manī gan interesē nevis konstitucionālie un institucionālie aspekti, bet elitāro, metafiziski orientēto biedrību (masonu, rozenkreiceriešu...) loma sabiedrībā (jautājums var tikt precizēts). Un vēl – kāpēc, Tavuprāt, ASV augstas amatpersonas vai to radnieki pūlas veicināt jehoviešu, mūniešu,⁴² saientologu mācību izplatīšanos Latvijā – un vai tas Tev šķiet labi vai slikti?

* * *

Un nu par iepriekšējo saraksti Jūdas-Saula-Pāvila sakarā. Man arī ir daži jautājumi – drīzāk, pretjautājumi Taviem komentāriem (kā jau žīdu tēmas apcerēšanas dalībniekam ☺).

Tavs žīdu un viņu vadoņu psihotipu un no tiem izrietošo konsekvencu skaidrojums ir ļoti interesants, un tas padara saprotamākas Tavas šaubas par manu kristietības rašanās versiju. Tomēr man īsti neizdodas izsekot Tavai loģikai. Ja reiz Z un M tipi nav spējīgi radīt aptverošu, pozitīvi orientētu vērtību sistēmu, vai viņi ir spējīgi radīt tādu pašu sistēmu ar mīnus zīmi⁴³ (kas turklāt ir par pakāpi sarežģītāks uzdevums – varbūt pat par divām pakāpēm, jo sistēma adresēta citiem tipiem)? Un kā ir ar tādiem

zinātni, un noziedznieki par izciliem zinātniekiem nekļūst. (Artura Konana Doila profesors Moriartijs un tamlīdzīgi personāži ir fikcija – dzīvē tādi neeksistē; par to mums ar lasītāju Maiju Salnu bija savā laikā gara polemika, kura drīz nāks gaismā Vekordijā). **Otrkārt**, paši jēdzieni «slepkavas, nodevēji, vergu tirgotāji, zagļi...» ir izplūduši, kamēr nav zināmi precīzi lietas apstākļi. Viena lieta ir, ja kāds no cietuma izlaists recidivists nolaupa Sēnītē 13-gadīgu meiteni Justīni, izvaro un noslepkavo viņu, bet cita lieta ir, ja kāds reāls Raskoļņikovs nosit auglētāju veceni (daudzas slepkavības, konkrēti – noziedznieku iznīcināšanu –, es atbalstu). Vēl neskaidrāk ir ar «nodevējiem» (ko nodeva, kāpēc nodeva?) un «vergu tirgotājiem»... **Treškārt**. Kas attiecas uz «melnsimniekiem» (ja te ir domāta krievu «черная сотня»), tad es viņus atbalstu. Zināms nianses var rasties viņu attiecībās ar Latviju, bet pašā Krievijā – pareiza kustība bija. Tikai uzvarējušie revolucionāri padarīja šo nosaukumu par lamuvārdu. Un atzīt tam lamuvārda statusu nozīmē – atzīt revolucionārus un viņu darbību pareizību.

⁴⁰ **V.E.:** Šeit atšķirības aiziet jau ontoloģijā, t.i. jautājumā par to, kāda ir esamība: kādas ir tās lietas, kas pastāv. **Kas ir cilvēks?** To es izskatu zemāk paragrāfā «Pašizpaušme».

⁴¹ **V.E.:** Tajā pašā laikā vēsture liecina, ka visi mēģinājumi sasniegt ideālu sabiedrību ar tiem līdzekļiem, kādi līdz šim ir bijuši cilvēces rīcībā, ir cietuši krahā. Plašāk šo jautājumu par līdzekļiem es iztirzāju zemāk paragrāfā «Metodes».

⁴² **V.E.:** Tā kā tā korejieša sektas piekritēju nosaukumi «mūnisti» un «mūnieši» izrādās tuvi Disputa MUNUS dalībnieku iespējamajam nosaukumam, tad, lai izvairītos no jucekļa un no nevajadzīgām asociācijām, es ierosīnu mūs – tas ir Disputa «Mūnus» dalībniekus – apzīmēt ar latīņu vārdu «Mūnitor». Latīniski tas nozīmē: nocietinājumu cēlājs, bet poētiski arī – pilsētu (un valstu) dibinātājs. Piemēram, Ovidijam un tālāk visā antīkajā tradīcijā «*munitor Troiae*» bija: Trojas cēlājs – Apollons. Tātad lai tā korejieša sekotāji ir mūnisti un mūnieši, bet mēs esam mūnitori ☺.

⁴³ **V.E.:** Šādā vispārīgā formulējumā problēmu faktiski pašlaik nav iespējams aplūkot, jo tur parādās pārāk daudz nianšu. Tāpēc sašaurināsim to līdz konkrētākām robežām: vai Pāvils kā Z tips (kāds viņš neapšaubāmi bija, ja pieņem kanonisko versiju) varēja radīt kristietību kā ieroci Romas sagraušanai? Uz šo jautājumu es atbildu zemāk paragrāfā «Pāvila ieguldījums kristietībā».

domātājiem, kā Markss, Freids, Sartrs, Einšteins... galu galā, Feinmans? Ja pirmos trīs mēs vēl varētu kvalificēt kā grāvējus, tad kā divus atlikušos? Ja pieņemam, ka vismaz Feinmans {FEINMA} ir izņēmums – kāpēc tāds nevarēja būt Pāvils⁴⁴?

Nu, labi. Pieņemsim, ka varēja, un ka sākumā patiešām viss bija «labi domāts», tikai iznākumā žīdi iemanījās to pavērst pret āriešiem.⁴⁵ Taču vai nelīdzsvara tipi vispār var atstāt tik ilgstošu un tik postošu ietekmi uz līdzsvara tipiem, paši palikdami konsekventā «nelīdzsvarā»⁴⁶? Un vēl – vai apstākļi, ka žīdu pamatmasa nepieņēma kristietību, neliecina par to, ka šī sistēma viņiem nebija pieņemama tieši tās pozitīvās ievirzes dēļ⁴⁷?

Viktors

* * *

V.E.: Seko četri paragrāfi ar tām manām atbildēm Viktoram Daugmalim, kuras ir pārāk plašas, lai tās varētu ievietot zemsvītras piezīmēs.

2. Pašizpaušme

Tu zini, ka priekš manis «cilvēks ir materiāla sistēma, kuru vada bioloģisks pašprogrammējošs kompjūters» (zini, lai gan detaļās, protams, nestādiēs sev priekšā šo sistēmu, īpaši viņas pašprogrammējošo daļu).

Domājot tāda kompjūtera kategorijās, vārds «pašizpaušme» apzīmē ļoti neskaidru jēdzienu. Es turpinu apgalvot (jau vairāk nekā ceturtdaļgadsimtu), ka varētu – kā bijušais profesionālais datorprogrammētājs – uzprogrammēt šo cilvēka vadības sistēmu (t.i. cilvēka psihi). Es zinu, kā iebūvēt viņā daudzas lietas (ieskaitot tādas kā sapņus un hipnozi), bet kas šajā sistēmā būs «pašizpaušme» no programmētāja viedokļa? Kas ir kompjūteru «pašizpaušme»?

Pašprogrammējoši kompjūteri stāda sev mērķi un pēc tam veido darbības programmu šī mērķa sasniegšanai. Tas ir pats fundamentālākais viņu darbības aspekts. Mērķi var būt lieli un sīki, tie var būt kaitīgi citiem vai nekaitīgi.

Ideāla sabiedrība veidosies tad, ja šie pašprogrammējošie kompjūteri (cilvēki) neizvirzīs sev tādus mērķus, kas kaitē citiem.

Vai «pašizpaušme» nozīmē lielu mērķu izvirzīšanu? Tādu mērķu, kuru sasniegšana atnes pašam kompjūteram (cilvēkam) gandarījumu? Bet gandarījums (laime) nav nekas cits, kā vien impulsu strāva «paradīzes centros» smadzenēs.

Ja pašprogrammējošais kompjūters (cilvēka psihe) veidojas stihiski un nejauši, tad bieži vien sagādās tā, ka impulsus «paradīzes centros» sūta sajūta, ka viņš pašreiz žņaudz un izvaro 13-gadīgu meiteni. Un tādus impulsus nesūta nekādu cēlu mērķu realizēšana.

Tad nu N.G. piedāvā iejaukties šī kompjūtera operētājsistēmā un pārtaisīt to tā, lai impulsus uz «paradīzes centriem» sūtītu nevis meitenes žņaugšana, bet gan kāda cēla mērķa īstenošana. Vai – vēl labāk: jau no paša sākuma nepieļaut, lai veidotos tādas sistēmas, kurām «pašizpaušme» jeb «laime» ir meitenes žņaugšana – nepieļaut to, no paša sākuma iejaucoties sistēmas attīstības gaitā un to ietekmējot ar radikālākiem līdzekļiem nekā audzināšana skolā.

⁴⁴ **V.E.:** Tavā versijā (Sistēmā D) par «izņēmumiem» bija jābūt ne tikai vienam pašam Jūdam-Saulam-Pāvilam, bet veselai lielai un saliedētai ebreju grupai (kur pat Jēzus un viņa mācekļi nebija pirmie, bet plāns sāka tapt jau daudz agrāk Kumranas sektas ietvaros).

⁴⁵ **V.E.:** Kādā veidā kristietību žīdi varēja **vēlāk** pavērst pret āriešiem? Vai nu kristietība ir labums (kā kanoniskajā versijā), vai arī – jā tā ir ļaunums – tad ļaunums jau ar pašu savu pamatkonceptiju: ar orientāciju uz dzīvi viņšaulē, «Dieva valstībā», un ar atteikšanos no cīņas šajā saulē.

⁴⁶ **V.E.:** Cik ilgstošu? Par ko te ir runa – par kristietību vai par tagadējo eiropiešu deģenerāciju? Abus variantus es izskatu zemāk paragrāfā «Ietekme».

⁴⁷ **V.E.:** Jā, tāds var būt šī fakta (ka žīdi paši nepieņēma kristietību) izskaidrojums Sistēmā D. Sistēmā E tātad skaidrojums ir tāds, ka kristietība (Pāvila skatījumā) nemaz nebija domāta priekš ebrejiem (daži sektanti to sludināja, bet tos vajadzēja izdeldēt un pašu mācību aizvirzīt projām uz nežīdiem). Sistēmā D šis izskaidrojums tomēr atrodas zināmā pretstatā ar to šīs pašas sistēmas tēzi, ka liela ebreju grupa rīkoja sarežģītu savzvēstību šīs pašas kristietības radīšanai un ieviešanai. (Viena lieta ir Jēzus sekotāju un radnieku grupa, kura – kad nu viss bija tā sanācis, kā sanāca, – ticēja, ka Jēzus ir augšāmcelies; bet pavisam cita lieta – jau labu laiku iepriekš izdomāt tāda mēroga mistifikāciju kā Sistēmā D, un pie tam vēl patiešām arī dzīvē to īstenot).

3. Metodes

Es (no sava redzes punkta) situāciju ap Tevis piedāvāto lietu (Tavu nākotnes risinājumu pretstatā N.G. piedāvātajam risinājumam) raksturotu tā. Tu nestādies sev priekšā cilvēku kā pašprogrammējošu kompjūteru, tāpēc arī neredzi, kāda tieši iekļaušanās šī kompjūtera darbībā (un arī jau formēšanā) novestu pie pareizi strādājoša kompjūtera (un līdz ar to pie ideālas sabiedrības).

Šīs radikālās (un agrāk vēstures gaitā nekad līdz šim nelietotās) metodes⁴⁸ faktiski Tu nenoraidi, bet vienkārši neredzi, neaplūko un neizvērtē. Tā vietā Tu izvēlies (un piedāvā) vienu metodi (vai, precīzāk: metožu komplektu) no cilvēces jau agrāk lietoto metožu arsenāla: zināmu kombināciju no augstiem ideāliem, reliģiskiem (vai pseidoreliģiskiem) priekšstatiem un (neiro)lingvistiskās vai citas ietekmēšanas.

Man (vismaz pamatvilcienos) ir skaidrs, ko Tu piedāvā un ar kādu mērķi. Bet es atbildu: šī mērķa sasniegšanai eksistē modernāki, radikālāki un efektīvāki līdzekļi. Tevis piedāvātie līdzekļi principā ir no tā paša vecā cilvēces arsenāla, un visumā šie līdzekļi pagātnē **nav** devuši vēlamo rezultātu cik necik vērā ņemamos apmēros.

Principā (teorētiski) ir iespējams paņemt jebkuru visriebīgāko noziedznieku un, iejaucoties viņa smadzenēs (ne ar tiem līdzekļiem, par kuriem runā Tu, bet – tēlaini runājot – ar ķirurga nazi) pārtaisīt viņu par ideālu vissirsnīgāko cilvēku. Priekš manis tas ir tikpat daudz, kā paņemt un pārtaisīt kādu datorprogrammu, kura līdz šim strādāja kļūdaini un darīja ne to, ko vajag, bet, kad es viņu pārtaisīju, tagad strādā perfekti.

Taču, protams, šie līdzekļi kļūst saskatāmi tikai tad, ja patiešām raugās uz cilvēku kā uz TIKAI bioloģisku kompjūteru – bez kādām tur saitēm ar dievišķību, Kosmosa saprātu vai vēl kaut ko tamlīdzīgu.

Ja mēs (precīzi, simtprocentīgi) nokopēsim viena cilvēka visas molekulas un atomus kādā mākslīgā veidojumā (lellē, kopijā) – tas būs vai nebūs tas pats cilvēks?

Mana atbilde man bija skaidra jau kopš bērnības, un ir izteikta puikas gadu romānā «Buenosa robinsoni» (kuru tad, ja jau reiz par to ir sanākusi runa, Tev arī nosūtu {[L-BUENOS](#)}, lai Tev būtu ko palasīt pa tām Jāņu brīvdienām, kurās nedzērsi alu ☺ – un būtu arī interesanti uzzināt Tavu kā literatūras zinātnieka viedokli par to, ko es rakstīju, zēns būdams ☺).

4. Pāvila ieguldījums kristietībā

Pāvila ieguldījums «sistēmas ar mīnus zīmi» radīšanā bija pavisam neliels.

1) Kristietība pastāvēja jau bez viņa – kā sekta jūdaismā (kaitīga jūdiem no ortodoksālā jūdaisma viedokļa). Tā ka viņam neko nenācās izdomāt pašā sistēmā.

2) Pāvilam pieder tikai ideja šo (jūdiem kaitīgo) mācību izplatīt starp nejūdiem – un to jau nu Z tips izdomāt varēja; vēl vairāk – tāda veida idejas tieši arī ir visvairāk Z tipam raksturīgas.

3) Kā jau es rakstīju Pirmajā sējumā {[MUNUS.Pāvils](#)}, es ļoti uzmanīgi izpētīju tās piecas Pāvila vēstules, kuras pēc Bībeles pētnieku domām ir autentiskas un patiešām pieder viņam pašam. Šajās vēstulēs praktiski vispār neparādās nekādi «teorētiski» ticības elementi; faktoloģiskais un loģiskais arsenāls ir ārkārtīgi vienkāršs, pareizāk sakot, pat primitīvs: Kristus ir augšāmcēlies, viņš mūs izglābs – un tas arī faktiski viss.

Bet šīm vēstulēm piemīt milzīgs spēks pavisam citā jomā. Kad es tās tā lasīju, visu laiku turēdams savas smadzenes sasprindzinājumā, lai nepalaistu garām ne mazāko pazīmi, kas ļautu izšķirties jautājumā «Kas tas ir? – izlikšanās? – vai īsta ticība?», tad atbilde bija priekš manis pilnīgi negaidīta, tāda, kuru es nebiju paredzējis savā jautājumā.

Aizlasījis apmēram līdz trešdaļai un visu laiku sev jautādams «Kas tas ir? – izlikšanās? – vai īsta ticība?», es pēkšņi pielēcu kājās un iesaucos (šķiet, pat balsī, lai gan biju viens): «Johaidī!!! Tā taču ir hipnoze!» Tā ir pilnīgi acīmredzama visaugstākās klases suģestija!

Vai Z tips varēja pielietot suģestiju – faktiski hipnozi – pret saviem «upuriem»? Jā, varēja. Daudzas epileptoīdās personības ir apveltītas ar milzīgu suģestējošu spēku; atcerēsimies kaut vai, piemēram, Ļeņinu. Neapšaubāmi, ka viņam bija kolosāla ietekme uz apkārtējiem cilvēkiem.

Un tas, ka loģiskā argumentācija ir ārkārtīgi primitīva, tikai palielina suģestijas spēku; visāda tur teorētiska «matu skaldīšana» to tikai iznīcinātu.

Tātad no Sistēmas E viedokļa Pāvila ieguldījums kristietības radīšanā bija: 1) ideja nest kristietību nežīdiem; un 2) ar hipnozi robežjošas suģestijas pielietošana.

⁴⁸ Runa ir par cilvēku klonēšanu, gēnu inženieriju, cerebrumātiku un vispār – par tiešu iekļaušanos cilvēka kā bioloģiska mehānisma formēšanā vai darbībā (galvenokārt garīgajā darbībā).

Tagad es Disputa MUNUS otrajam sējumam pievienoju «Burtnīcu PĀVILS» ar Pāvila vēstuļu tekstiem un maniem komentāriem pie tiem (skat. zemāk).

5. Ietekme

Tātad Tu jautāji: «*Vai nelīdzsvara tipi vispār var atstāt tik ilgstošu un tik postošu ietekmi uz līdzsvara tipiem, paši palikdami konsekventā "nelīdzsvarā"?*», un man nebija skaidrs, vai ar «postošo ietekmi» ir domāta kristietības radīšana, vai tagadējā eiropiešu deģenerācija, tāpēc aplūkosim tās abas.

Ja runājam par kristietību, tad eiropieši faktiski arī atteicās no sākotnējās (un viskaitīgākās) kristietības pēc 1000.gada; viņi to transformēja atbilstoši saviem dominējošajiem psihotipiem.

Bruņinieku ideāls, lai gan visumā bija atkāpšanās no sākotnējās kristietības, tomēr šo to (labu) arī paņēma no tās (izpalīdzīguma un mīlestības garu, piemēram). Vispār tas bija līdzīgi kā vēlāk ar t.s. «Sieviešu dienu» – 8.martu.

Klāra Cetkina 1910.gada Kopenhāgenas kongresā ieteica 8.martu svinēt kā «Starptautisko sieviešu solidaritātes dienu» un turpmāk tā darīt vienmēr. Viņa to motivēja šādi: *lai atcerētos Ņujorkas tekstilstrādnieces, kuras 1857.gada 8.martā devās gājienā pa pilsētas ielām, protestējot pret zemo atalgojumu un sliktajiem darba apstākļiem...*

Taču tas ir acīmredzami «aiz matiem pievilks» motivējums – tādus gadījumus (un attiecīgi «motīvus») varētu piemeklēt jebkurai no 365 gada dienām, kurā jau iepriekš nolemts atzīmēt Sieviešu dienu. Patiesais motīvs bija pavisam cits.

1910.gadā 8.marts žīdiem bija Pūrima svētki⁴⁹ (tie paši, kurus Mordohajs no Bībeles Esteres grāmatas ieteica žīdiem svinēt katru gadu par piemiņu viņu sarīkotajam slaktiņam Persijā {[MUNUS.Estere](#)}). Pūrima svētki jau 2,5 tūkstošus gadu žīdiem arī ir viņu «sieviešu diena», jo tā bija vienīgā reize, kad (nereformētajā jūdaismā) sievietēm ļāva piedalīties dievkalpojumos un klausīties Svētos rakstus – Esteres grāmatu, kuru šajā dienā rabīni lasīja.

Tā ka ir acīmredzams Klāras Cetkinas nolūks (atkal!) nest nežīdiem žīdu tradīciju, un, es domāju, ka tur neiztika arī bez domas radīt nežīdos (bez šķirām, tautām, partijām utt.) vēl arī šķelšanos pa līniju «vīrieši – sievietes» (jo sākotnējā doma šai dienai bija – cīņa pret vīriešu kundzību, demonstrācijas, barikādes utt.).

Bet tie vella ārieši (atbilstoši saviem psihotipiem) galu galā izkropļoja visu Cetkinas domu un sāka dāvināt sievietēm ziedus uz Astoto martu – tāpat kā bruņinieki savā laikā pirmās kristietības nestā nicinājuma pret sievieti (grēka avots! Ievas meitas!) vietā sāka dziedāt viņām romances.

Tā ka tie «līdzsvarotie gēni» jau līda laukā pastāvīgi, un bija vajadzīga arī pastāvīga cīņa pret tiem. («Ja jau jūs tā dievināt tās savas sievietes, tad – še! – saņemiet pornogrāfiju! tur viņas būs pazemotas tā, kā vēl nekad agrāk! – Saņemiet mākslīgi radītu un izplatītu homoseksuālismu papildus dabiskajam!» utml.).

Vispār, psihotipu, tāpat kā somatipu, nosaka divi faktori: gēni un augšanas apstākļi. Gēni nosaka pašu galveno: vai tas būs tomāts vai baltais cilvēks. Bet arī apstākļi vai vides ietekme dod visai daudz, novirzot augošo organismu uz vienu vai otru pusi. Piemēram, 1950. un vēl arī 1960.gados latviešu sportisti skanēja pa visu pasauli: tur bija ASK basketbolisti, olimpiskie čempioni Jānis Lūsis, Inese Jaunzeme un vesela plejāde citu. Kāpēc? Tāpēc, ka tie bija dzimuši un auguši «buržuāziskajā Latvijā», ļoti labos apstākļos. Tagad vairs nav nekā no tās slavas. Kāpēc? Tāpēc, ka tagadējie sportisti ir auguši pavisam citos – padomju apstākļos (drīz jau arī pēcpadomju, kuri ir vēl sliktāki).

Tāpat arī ar āriešu psihotipiem. Gēni gan it kā būtu tie paši (gluži tā vis nav: labākie gēni ir iznīcināti XX gadsimta karos un represijās), bet žīdu radītā atmosfēra (tā gaisotne, kurā mēs tagad dzīvojam – esam spiesti dzīvot –, ir simtprocentīgi žīdiska) – tā noliec, novirza psihotipus uz nelīdzsvarotības pusi; tagadējā sabiedrība ir nesalīdzināmi vairāk hysterizēta un holerizēta, nekā tā bija, teiksim, XX gadsimta sākumā, bet līdzsvarotie tipi – sangviniskie un flegmātiski-šizoīdie kļūst arvien mazāk manāmi.

Kā to labot? (Te mēs atgriežamies pie jautājuma, kuru aplūkojām savās vēstulēs jau pagājušajā vasarā: ka es vispār nejūtos spējīgs pasauli labot; es pasauli tikai izskaidroju, nevis izmainu {[MUNUS.Izskaidroju](#)}). Bet ja nu tomēr gribētu labot, tad, protams, pirmām kārtām ir jālikvidē tā drausmīgā žīdu atmosfēra, kura ir tagad pārvilkta pāri eiropiešu civilizācijai. Vajag skaidri apzināt, kas ir kas un kādi ir cēloņi (kā to daru es), un ar skaidru galvu atbrīvoties no tās ārpriekšējās hipnozes, kuru

⁴⁹ Pūrima svētki, tāpat kā Lieldienas, pārvietojas pa kalendāru zināmās robežās, un dažādos gados iekrīt dažādos datumos.

žīdi ir uzspieduši eiropiešiem, atbrīvojoties no visu murgu varas (ieskaitot kristietību) – nu, ar vārdu sakot, pieņem Valda Egles filosofiju jeb eglismu ☺.

4. nodaļa. Pa gadskārtu Jānīts nāca...

1. «Amis» raksta 2007.06.18

Mon, 18 Jun 2007 09:09

No: A Grava <agrava@apk.net>

Kam: Mikus Rainis <mikusrainis@inbox.lv>

Ja v ai ne?

* * *

2008.07.25 16:40 piektdiena

Šajā vietā šī «Disputa MUNUS» līnija mazliet iestrēdza. Tā bija jau ceturgtā vēstule no «Amja», un nevienā no šīm četrām vēstulēm nebija NEVIENA vārda par lietu būtību; viņš bija totāli ieciklojies uz jautājumu par to, vai niki «Amis» un «asv» Delfos pirms pusgada ir vai nav piederējuši vienai personai (it kā tam būtu kaut kāda nozīme). Viņš nereaģēja ne uz maniem, ne uz Daugmaļa aicinājumiem pāriet uz konstruktīvākām lietām.

Kas «jā vai nē»? Laikam tiek gaidīts: «Ja, tomēr, būsi goda vīrs, Tu atvainosies un savu grēksūdzi pievienosi arī savām grāmatām» (iepriekšējās vēstules pēdējā rindkopa), un tiek jautāts, vai es to darīšu, vai nē?

Tādā gadījumā atbilde ir (lieliem burtiem un boldā): «NĒ!»

Niki «Amis» un «asv» Delfos, kā tagad izskatās, droši vien patiešām piederēja divām dažādām personām.⁵⁰ Taču tam nav nekādas nozīmes mūsu disputā. «Amis» rakstīja (savā oponentu apvainojošajā un pazemojošajā stilā) vienu vienīgu reizi, bet tūlīt pēc tam viņam pievienojās «asv», un rakstīja nevis viņu nosodot, bet gan atbalstot, un tie apvainojumi, kuru dēļ es galu galā sāku attiecīgi reaģēt, nāca ne no «Amja», bet no «asv». Un arī tad mana atbilde nesaturēja nekādus apvainojumus, kurus varētu salīdzināt ar «Amja» un «asv» man izteiktajiem; es netiku runājis par sacietējušām smadzenēm un nesūtīju oponentu palasīt un pamācīties; es vienkārši nodemonstrēju loģisko un imtelektuālo pārkumu, piedāvājot oponentam nolikt kaut ko pretī maniem argumentiem.

Bet oponentam nebija ko likt pretī – un tur jau tā bēda un tā sāpe: sevišķi aizvainojoša tad, ja cilvēks ir pieradis domāt, ka viņš kā Rietumu latvietis, dabīgi, ir daudz daudz pārāks par to Latvijas nēģeri, kas stāv viņam pretī.

Praktiski ikviens Latvijas latvietis ir sastapies ar šo Rietumu latviešu augstprātību un daudzkārt to izjutis, bieži vien pats arī tai piekrizdams. (Atceros vēl, kā 1990.gadā Pauls Raudseps «Dienas» bēniņu telpās mācīja mums, kā ir jātaisa avīzes, un toreiz laikam bija pati pirmā reize, kad es šo sajūtu izjutu...). Tas vai ik dienas ir redzams arī Delfu komentāros, un vispār šī Rietumu latviešu nostāja (ka viņi ir tie, kas mācīs mums, kas un kā) viņiem, šķiet, liekas tik dabiska, ka viņi, iespējams, pat paši nepamana to. Tieši šī nostāja neapšaubāmi piemita gan «Amim», gan «asv», un šī viņu «dabiskā» nostāja tad arī izspēlēja ar viņiem sliktu joku, kad pretī izrādījās tāds pretinieks kā es (kurš ne tikvien nepiekrīt šai nostājai un neatbalsta to, bet vēl arī «to vien gaida, lai izsistu šo nostāju no Rietumu latviešu galvām»).

Tā ka ne par kādu atvainošanos nevar būt ne runas: «asv» dabūja, ko pelnījis, un dabūs vēl, ja nopelnīs.

Toreiz, saņēmis «Amja» Ceturto vēstuli, es uzrakstīju dažus uzmetumus šim disputam, bet tad redzēju, ka viss tas ieiet kaut kādās muļķīgās sliedēs, un iekonservēju šo disputa līniju. Tagad, pēc vairāk nekā gada, pievienoju šos (nepabeigtos) uzmetumus šeit zemāk un pāreju pie citām Disputa līnijām.

* * *

⁵⁰ Vēl daudzas reizes pēc visa šī disputa es atkal Delfos darīju to pašu: atšifrēju personas pēc viņu mainītiem nikiem, un vienmēr sekmīgi – pašas šīs personas tieši vai netieši apstiprināja minējumu pareizību. Tā ka Delfos to nākas darīt pastāvīgi, un pa lielākai daļai tas arī izdodas – kādos 90% gadījumos. Nu, gadījums ar «Ami» tāpat ietilpa tajos atlikušajos 10%. **P.S. 2018-04-02:** Tagad man ir aizdomas, ka ar niku «Amis» varbūt rakstīja cits Amerikas latviešu profesors: Juris Žagariņš. Tas jau agrāk bija uzvedies nelietīgi un pret mani izjuta īpašu naidu.

Es pat varu palīdzēt Tev ar nosaukumu.⁵¹ Rīkosimies ar Tavu mediotēku tāpat kā ar manējo. Manējā saucas no iniciāļiem VE + latīņu vārds *cord* (sirds). Nosauksim arī Tavējo tāpat pēc Taviem iniciāļiem AG plus vēl kāds latīņu vārds, teiksim, lai tas būtu: «*restare*». Šis verbs latīniski nozīmē: 1) «palikt»; piemēram, *restare in patriā* – palikt dzimtenē; 2) «palikt pāri, saglabāties»; 3) «pretoties, turēties pretim». (Nu, tas tāpat nozīmētu, ka Tu savā Dienasgrāmatā pretojies manam spiedienam, saglabā savus uzskatus, paliec pie sava). Tad kopumā Tavs izdevums sauksies AGrestia. Manuprāt ļoti skaists vārds: latviskotā formā: – Agrestija...⁵²

* * *

Jēdzienu «nepilnvērtības komplekss» psiholoģijā ievada Austrijas žīds Alfrēds Adlers (1870.02.07 – 1937.05.28; Vīne – Aberdina). Viņš bija 14 gadus jaunāks par Freidu un sākumā piekrita Freida mācībai (lai gan visumā nebija viņa skolnieks), bet vēlāk (sākot ar 1907.gadu, bet it īpaši 1920.gados) attīstīja pats savu skolu, t.s. «individuālo psiholoģiju».

«Nepilnvērtības kompleksu» Adlers sākumā formulēja un aprakstīja attiecībā uz bērniem ar fiziskiem defektiem, taču šī ideja viņam tā iepatikās, ka viņš sāka tās sfēru izplatīt arvien tālāk un tālāk, līdz beigās pārvērta par universālu eksistences principu, kuram it kā pakļaujoties ne tikai visi cilvēki, bet vispār visa dzīvā daba.

Adlera mācībai piemīt visi tie paši trūkumi, kas freidismam un vispār gandrīz visām žīdu mācībām: tiek ņemts kaut kāds moments, kurš kādos šauros apstākļos ir vairāk vai mazāk pareizs, un tad šis moments tiek absolutizēts, izplatīts uz visu pasauli un uz visiem cilvēkiem, pie tam šis princips obligāti nostāda cilvēkus pazemojošā, ķengājošā, apkaunojošā stāvoklī. Tā tas ir ar «Edipa kompleksu» Freida mācībā, pēc kuras visi vīrieši it kā slepeni gribot nosist tēvu un kopoties ar māti, un tā tas ir ar «nepilnvērtības kompleksu» Adlera mācībā, pēc kuras visi cilvēki it kā jūtoties nepilnvērtīgi un viss, ko viņi dara, it kā esot cenšanās kompensēt šo savu nepilnvērtību.

Termina «nepilnvērtības sajūta» lietošana patiešām varētu būt attaisnojama gadījumos ar kropliem bērniem (lai gan arī tur tas viss nav tik vienkārši). Varam piekrist, ka klibs zēns tik tiešām var justies «nepilnvērtīgs» un ka tas atstāj zināmu iespaidu uz viņa izturēšanos. Ar zināmu piespiešanos var pat pieņemt, ka «nepilnvērtīgi» var justies visi bērni (otrā stadijā Adlera mācības attīstībā), jo pieaugušo priekšā viņi patiešām ir mazāk spējīgi kaut ko izdarīt, paveikt, ietekmēt. (Lai gan normāls bērns nebūt nejūtas nepilnvērtīgs tādēļ vien, ka viņa vecāki un skolotāji zina un spēj vairāk nekā viņš; tāda sajūta – zināmā mērā – varētu parādīties tikai savu vienaudžu priekšā vai arī tad, ja bērns cenšas, bet nespēj kaut ko apgūt).

Bet, jo tālāk, jo nepamatotāka un dumjāka izskatās termina «nepilnvērtība» lietošana attiecībā uz dažādām dzīves situācijām.

Ja sportists trenējas, lai sasniegtu labāku rezultātu, – vai tad viņu vada savas nepilnvērtības sajūta? Ja skaistule uztaisa frizūru un uzkrāso lūpas – vai viņu uz to dzen nepilnvērtības komplekss?

Protams, var apzīmēt jebkuru lietu ar jebkuru vārdu (un pat atrast tās vai citas paralēles), bet ir kaut kas kroplīgs un nožēlojams šajā tieksmē par katru cenu izvēlēties tādus apzīmējumus, tādu jēdzienu sistēmu, lai visas cilvēka tieksmes un darbības būtu nomelnotas un pazemotas. (Es jau sen nevaru atbrīvoties no sajūtas, ka Freids un Adlers savās mācībās ir ieguldījuši paši savus slimīgos kompleksus un grib piedēvēt tos visiem cilvēkiem, lai paši vairs neizskatītos tik kroplīgi).

Ja mēs atmetam šo slimīgo tieksmi nostādīt citus cilvēkus pazemojošā pozīcijā, un lietojam tādus terminus un tādus jēdzienus, kādi tie izliekas normāli psihiski pilnvērtīgam cilvēkam (piemēram, man), tad ārpus kroplu vai fatāli nesekmīgu bērnu loka ir ļoti grūti ieraudzīt kaut ko tādu, ko patiešām ar tīru sirdsapziņu varētu nosaukt par «nepilnvērtības sajūtu» (un tālāk kompleksu). Es, piemēram, pašreiz nevaru atcerēties nevienu vienīgu reālu cilvēku, par kuru es varētu teikt, ka, lūk, viņam piemīt nepilnvērtības sajūta vai komplekss.

Katram cilvēkam ir kaut kādas jomas, kas viņam padodas un tādas, kas nepadodas. Ir dabīgi, ka cilvēks labprāt nododas tām jomām, kas viņam labāk padodas, un izvairās no tām, kuras nepadodas. Un es nejūtu nekādu iekšēju vajadzību apzīmēt šo situāciju ar tādiem vārdiem, ka, lūk, viņš tā darot tādēļ, ka jūtoties nepilnvērtīgs. (Tieši otrādi: tādas runas man liekas dumjas).

⁵¹ Es gribēju piedāvāt Gravam, lai viņš noliek pretī Vekordijai pretī analogisku savu «mediotēku», tad mēs varētu tās salīdzināt; šajā uzmetumā «piedāvāju» tai nosaukumu.

⁵² Latīņu vārds «**agrestis**» nozīmē: 1) lauku, meža, savvaļas; 2) laucinieku, zemnieku; *homo agrestis* – laucinieks; 3) lauciniecisks, zemniecisks, vienkāršs, neapēsts, neveikls; *genus hominum agreste* – rupji ļaudis. «**Restis**» latīniski – virve; romiešu paruna bija: *ad restim mihi rēs redit* – te man atliek tikai pakārties (paruna lietota Terencija komēdijās). «**Restio**» – virvju vijējs (Plauta komēdijās – «ar virvi pērtais»).

Tāpat es nejūtu nekādu vajadzību pielietot šādu (Adlera) terminoloģiju tad, kad cilvēki cenšas kaut ko sasniegt vai panākt; kad viņi ir sašutuši, ja citi cilvēki viņus apvaino vai nicina. Visas tās ir dabiskas reakcijas attiecīgās situācijās un ne par kādu «nepilnvērtības sajūtu» vai «kompleksu» neliecina.

Adlera terminoloģiju pielietot – un runāt par «nepilnvērtības sajūtu» un «nepilnvērtības kompleksu» – es varētu tikai tad, ja kāds cilvēks neatrastu nevienu jomu, kas viņam padodas, kur viņš kaut ko spēj, un kurai tāpēc viņš var nodoties. Ja nav absolūti nevienas lietas, kur viņš justos stiprs, kur viņš kaut ko varētu darīt, – nu tad patiešām cilvēkam laikam ir jājūtas nepilnvērtīgam un – ja viņš tāds patiešām jūtas – tad varētu teikt, ka viņam patiešām ir «nepilnvērtības komplekss».

Es pieļauju, ka tādi cilvēki reāli eksistē, bet dzīvē es viņus sastapis neesmu. Patiesībā reāls, īsts «nepilnvērtības komplekss» (starp pieaugušiem veseliem cilvēkiem) ir ārkārtīgi reta parādība.

Tāpēc jo dumjāka ir Tava, Amīt pļurkstēšana par (maniem) «nepilnvērtības kompleksiem».

Lieli, izcili cilvēki ir katrs savādāks – spilgtas, oriģinālas personības. Bet jūs – «pelēkās žurku astes» – jūs esat visi apbrīnojami vienādi. Vienādas mazas domiņas vienādi grozās pa jūsu galviņām: Tu jau neesi pirmais, kas man mēģina piedēvēt «nepilnvērtības kompleksu». Tieši otrādi, – tas praktiski ir standarts: ikviena viduvējība, ar kuru es sastopos, pirmām kārtām steidzas piedēvēt man «lieluma māniju» vai «nepilnvērtības kompleksu» – un abus reizē.

Man jau ir apnicis jums visiem atbildēt. Un ko vispār var atbildēt uz tādu pļurkstēšanu?

Amīt!

Vārdi «nepilnvērtības sajūta» nozīmē, ka es jūtos nepilnvērtīgs.

Salīdzinot ar ko es jūtos nepilnvērtīgs? Salīdzinot ar Tevi?

Es tātad uzskatu (iekšēji uzskatu: savā sirdī – tikai slēpju to no citiem) Tevi par gudrāku, spējīgāku, zinošāku nekā es pats?

Un Tu patiešām tam tici, Amīt?

Amīt, Tu esi plānprātīgs, ja Tu tam tici!

Amīt, es Tev zvēru: nevienu mirkli ne mazākās šaubas man neparādās, ka es esmu nesalīdzināmi stiprāks par Tevi, – ka jebkurā mūsu intelektuālā divkaujā es Tevi satriekšu, sašķaidīšu, pa sienu izsmērēšu. Es neticu, ka Tavas izredzes mani vinnēt kaut par miljondaļu atšķiras no nulles.

Pat ja šī mana pārliecība neatbilstu īstenībai, un patiesībā es tiktu sakauts, – arī tad šis apstāklis apgāž Tavu tēzi. Mēs pašreiz apspriežam ne to, kādas spējas man piemīt īstenībā, bet gan to, kāds es JŪTOS – nepilnvērtīgs vai stiprs.

Tātad Tu gribi mani pārliecināt, ka es jūtos nepilnvērtīgs, nevis intelektuāli stiprs?

Tu gribi, lai es tam noticu?

(Vispār fenomenāla situācija: Tu apgalvo, ka Tev ir labāk zināms, ko **ES** jūtu, nekā man pašam!)

Vai varbūt Tu gribi pārliecināt ne mani, bet kādu citu?

Pats sevi?

...Labi, Amīt: bezjēdzīga ir tālāka pļāpāšana par šo tēmu. Iegaumē: ja man arī piemīt kāda nepilnvērtības sajūta, tad tā ir TAVAS nepilnvērtības sajūta manā galvā.

Atceries to elementāro lietu, ka vārdi «nepilnvērtības sajūta» vai «nepilnvērtības komplekss» apzīmē nevis to, ko par cilvēku domā CITI, bet gan to, ko par sevi domā viņš PATS.

To, ka jūs visi mani uzskatāt par nepilnvērtīgu, – to jau es zinu sen, – un tāpēc jau es jūs visus arī situ.

Un situ taisnīgi un pareizi – arī Tevi.

Nebūtu uzskatījis mani par nepilnvērtīgu – netiktu šeit pērts.

Bet tikai Tavas domas par manu nepilnvērtību nav nekāds mans «nepilnvērtības komplekss».

* * *

Es neuzskatu, ka jautājums par to, vai «amis» un «asv» Delfos toreiz bija viena un tā pati persona vai nē, – ka šis jautājums vispār būtu vēl tālākas apspriešanas vērts. Tomēr tas ir vienīgais jautājums, par kuru Tu vispār runā – jau četrās vēstulēs pēc kārtas. Visus pārējos jautājumus – nesalīdzināmi, neizmērojami svarīgākus – Tu pilnībā ignorē.

Tāpēc es šeit mazliet tomēr pieskaršos šai epizodei, kurai Tu esi piešķīris tik globāli milzīgu nozīmi.

Tātad 2006.gada 31.oktobrī pulksten 23:55 es ievietoju Delfos otro no saviem diviem veciem rakstiem. Pēc vairāk nekā diennakts, 2.novembrī ap pulksten trijiem naktī pēc darba beigām es paskatījos, vai kāds nav reaģējis uz maniem vakardienas rakstiem (pats komentējamais Delfu raksts jau bija pārvietots no aktuālajiem uz arhīvu), ieraudzīju man uzbrūkošu «amja» komentāru, ievietotu 1.novembrī pulksten 05:11 pēc Latvijas laika (tas ir vakarā pēc Amerikas laika), un pulksten 03:25

atcirtu viņam pienācīgi asi (asi, jo nedomāju, ka polemika varētu turpināties jau uz arhīvu pārvietotā rakstā).

Taču arī nākošajā dienā, atnācis uz darbu vakara maiņā, es vēlreiz paskatījos, vai tomēr «amis» gadījumā nav man atbildējis, un ieraudzīju, ka IR gan atbildējis: pulksten 06:17 (laikā, kas tuvs iepriekšējam viņa ierakstam diennakti agrāk) bija ievietots komentārs ar parakstu «asv»), un šis ieraksts turpināja un aizstāvēja «amja» vakardienas viedokli.

Es faktiski nemaz neapsvēru variantu, ka šī jaunā ieraksta autors varētu būt kāda cita persona, nekā vakardienas ieraksta autors – tik pašsaprotami man tas likās.

Kāpēc to neapsvēru un uzreiz, no paša pirmā brīža pieņemu, ka autors ir viens un tas pats?

Nu, pirmkārt, tāpēc, ka man tas absolūti nelikās svarīgi. Otrais ieraksts pilnīgi solidarizējās ar pirmo, idejiskā ziņā bija tā simtprocentīgs turpinājums (tikai mazliet mierīgākā tonī), – un es nejutu nekādu vajadzību domāt un analizēt, vai raksta cita, vai tā pati persona; es vienkārši turpināju to pašu diskusiju, kas bija jau iesākta.

Otrkārt, šis Delfu raksts jau atradās arhīvā; jauni disputanti parasti neierodas tādos vairs neaktuālos disputos; tikai tie, kas jau agrāk tur ir kaut ko rakstījuši, reizēm paskatās, vai kāds nav viņiem atbildējis (kā es pats to tikko biju darījis). Tāpēc kādas citas, jaunas personas parādīšanās šajā polemikā likās maz ticama, bet «amja» atbilde – pašsaprotama.

Tas, ka niks bija nomainīts no «amis» uz «asv»), nekādas aizdomas neradīja, jo, pirmkārt, abi niki faktiski nozīmē vienu un to pašu, un, otrkārt, es pats ļoti bieži tā daru: ja ar vienu niku polemika paliek pārāk asa, tad es sāku rakstīt ar citu niku – un mierīgāk. Man neradīja nekādas šaubas, ka arī «amis» ir izdarījis tieši tāpat: tā kā ar niku «amis» polemika bija sagājusi pārāk asos toņos, tad viņš ir nomainījis niku uz līdzīgu, lai varētu turpināt saraksti mierīgākā garā (un es viņam šajā ziņā palīdzēju, pats arī rakstīdams tālāk mierīgāk). Atkārtoju, ka es pats esmu tā mainījis nikus neskaitāmas reizes, un tāpēc man likās dabiski, ka arī citi tā dara.

Treškārt, abus nikus (gan «amis», gan «asv»)) es biju redzējis Delfos jau agrāk; viņi vienmēr aizstāvēja ļoti līdzīgas (no mana viedokļa vispār ekvivalentas) idejas, un es jau agrāk uzskatīju viņus par vienu un to pašu personu, kura tikai maina nikus, kad tas kļūst vajadzīgs no polemikas taktikas viedokļa.

Tā radās pieņēmums, ka «amis» un «asv» ir viena un tā pati persona.

Nu, un kas mainās no tā, ka šis pieņēmums izrādās nepareizs?

Vai tāpēc prezidentu Kenediju nošāva citi slepkavas?

Vai tāpēc Zemeslode var uzturēt ne divus, bet sešus miljardus cilvēku bez katastrofālām sekām?

Vai tāpēc Hitlers nepiedāvāja Polijai sadarbību un aliansi, pirms apvainoties un noslēgt Ribentropa-Molotova paktu?

Grūti pat izteikt, cik niecīgs ir jautājums par niku «amis» un «asv» sakritību vai nesakritību, salīdzinot ar tiem jautājumiem, kurus es esmu izvirzījis šim disputam MUNUS.

Burtnīca «PĀVILS»

Ievads

2007.06.16 14:16 sestdiena

Ar šo es ievietoju Disputa MUNUS otrajā sējumā burtnīcu «PĀVILS», kura satur piecas Saula-Pāvila vēstules no Bībeles – tās piecas, kuras Kosidovskis un tie Bībeles tekstu pētnieki, uz kuriem viņš balstās⁵³, atzīst par autentiskām un tik tiešām paša Pāvila rakstītām-diktētām. (Pārējās astoņas⁵⁴ Bībelē iekļautās Pāvila vēstules minētie autori atzīst par «pseudopāviliem»).

Es pašreiz neņemos ne apstiprināt, ne noliegt, ka pārējās astoņas vēstules ir «pseudopāvili»; nākotnē ceru izanalizēt arī tās, un tad, iespējams, man arī radīsies pašam savs spriedums par viņu autorību. Bet pagaidām tātd es aprobežojos ar tām vēstulēm, kuru piederību Pāvilam neapšaubā nedz oficiālā baznīca, nedz ateistiskā zinātne.

Šīs vēstules ir visvecākie kristietības teksti – vecāki par evaņģēlijiem, vecāki par «Apustuļu darbiem», vecāki par «Jāņa atklāsmes grāmatu».

Disputa MUNUS pirmajā sējumā {[L-MUNUS.Versijas](#)} es ievadu apzīmējumus trim versijām par kristietības izcelšanos:

Sistēma C – kanoniskā Baznīcas versija;

Sistēma D – Viktora Daugmaļa versija (kur Jūda un Pāvils ir viena persona); un

Sistēma E – mana versija (kur Sauls sāka sludināt kristietību ar nolūku sagraut Romu).

Ne Daugmalis, nedz es savas versijas neizvirzām kategoriski (t.i. neapgalvojam, ka noteikti bija tieši tā, kā tas izskan attiecīgajā versijā). Bet mūsu uzdevums (disputā MUNUS) ir dažādu faktū izvērtēšana no sistēmu C, D un E viedokļa, lai galu galā varbūt noskaidrotos tās vai citas sistēmas iespējamība vai neiespējamība.

Un šajā burtnīcā ir dota viena tāda faktū grupa – Pāvila neapšaubāmi autentiskās vēstules.

Komentārus pie Pāvila tekstiem es dodu zemsvītras piezīmēs, un tie ir uzrakstīti no sistēmas E viedokļa. Būtu grūti katru no apmēram pussimt komentāriem rakstīt hipotētiskā formā, ikreiz pieminot, ka versija nav kategoriska. Tāpēc es šo apstākli atrunāju vienreiz šeit, ievadā, bet pašus komentārus dodu vienkārši apgalvojuma formā – kā tas skan Sistēmā E.

No Bībeles teksta es aizvācu visus nodaļu un pantu numurus, lai nekas netraucētu uztvert vēstūļu tekstu tādu, kāds tas pirmatnēji bijis.

Protams, mums ir darīšana ne ar grieķu oriģinālu, bet ar latviešu tulkojumu, un tas (principā) var būt vairāk vai mazāk sagrozīts attiecībā pret oriģinālu. Labāk jau būtu pētīt pašu oriģinālu (kas droši vien tagad Internetā būtu arī pieejams, ja pameklētu), bet tikai nevar jau cilvēks klāt pie visa pārējā zināt vēl arī grieķu valodu (pie tam ne tagadējo un ne klasisko, bet *koinē* – Romas impērijas austrumu nomaļu plebeju izloksni).

---

⁵³ Jau XIX gadsimta vidū Tībingenes teoloģijas profesors Ferdinands Baurš pēc rūpīgiem filoloģiskiem pētījumiem atzina, ka tikai četras no Bībelē dotajām Pāvila vēstulēm ir rakstījis viņš pats (abas korintiešiem, galatiešiem un Filomenam). XX gadsimta otrajā pusē Edinburgas teoloģijas profesors Makgregors un viņa palīgs Mortons veica vēstūļu tekstu lingvistisku analīzi ar kompjūteriem un ar statistiskām metodēm pierādīja, ka četrām Baura minētajām vēstulēm plus vēl arī Vēstulei romiešiem (tātad kopā piecām) piemīt vienādas stilistikas un leksikas īpatnības un ka tās neapšaubāmi rakstījusi viena persona, atšķirīga no visu citu Bībeles tekstu autoriem. Tālāk Kosidovskis raksta: «*Bet, tā kā, dibinoties uz noteiktām pazīmēm, pie kurām mums šeit nav iespējams tuvāk pakavēties, ir pierādīts, ka divas no šīm vēstulēm (pirmo korintiešiem un vēstuli galatiešiem) rakstījis Pāvils, tad viņš atzīstams arī par pārējo trīs vēstūļu autoru*». (Zenons Kosidovskis. «Evaņģēlistu stāsti». Rīga, «Zinātne», 1982. 86.lpp.; no poļu valodas tulkojis Voldemārs Meļinovskis; tulkots no: Zenon Kosidowski. «Opowieści Ewangelistów». Iskry, Warszawa, 1979.)

⁵⁴ Vispār Kosidovskis runā par summāri 14 Pāvila vēstulēm, acīmredzot pieskaitīdams Pāvilam arī «Vēstuli ebrejiem»; tādā gadījumā ir deviņi «pseudopāvili».

Visumā es domāju, ka uz tagadējo Bībeles latvisko tulkojumu var diezgan droši paļauties: kopš Grika laikiem daudzas mācītāju komandas ir slīpējušas un precizējušas tekstus, tā ka diez vai tie vēl satur patiešām rupjas kļūdas.

Pirms ķerties pie Pāvila tekstiem, vēl daži īsi secinājumi no psiholoģijas viedokļa. Ja Pāvils patiešām – kā tas iznāk Sistēmā E – ar kādu nelielu piekritēju grupu (starp kuriem, iespējams, redzamākais bija Barnaba) būtu nolēmuši līdz tam apkaroto un par ebrejiem kaitīgu atzīto «nācariešu sektu» pavērst pret Romu kā ideoloģiskas diversijas ieroci, tad līdz ar to izveidotos sekojoša situācija:

1) Pāvils par savas darbības patieso mērķi gan varbūt varētu informēt sinedriju (un tādējādi arī izvairīties no ebreju augstāko instanču vajāšanām), taču nevarētu par to informēt plašas ebreju masas (it īpaši diasporā), jo tad nodevība būtu neizbēgama, kristieši ātri vien uzzinātu par Pāvila grupas patieso mērķi, un viss pasākums izjūktu;

2) tātad Pāvils būtu spiests kļūt ebreju galvenās masas acīs par nodevēju, ciest no viņiem vajāšanas un panest viņu naidu, lai gan īstenībā būtu viņu domubiedrs;

3) Pāvils, būdams īsteni ticīgs jūds, bet sludinādams kristietību, nonāktu arī zināmā konfliktā ar savu Dievu;

4) var sagaidīt, ka abi šie pēdējie apstākļi kaut kā atspoguļotos viņa runās un tekstos – ja ne skaidros vārdos, tad «caur puķēm», viņš censtos attaisnoties gan ebreju masas, gan sava Dieva priekšā (protams, tā, lai nekaitētu savam galvenajam mērķim);

5) būdams sirdī ortodoksāls jūds, kurš tomēr sludina viltusticību pagāniem, viņš censtos abas šīs lietas nesajaukt un norobežot vienu no otras; patiesās (jūdu) ticības svētumi viņam būtu neaizskarami, un viņš censtos nelaist viltusticības pagānus tiem klāt.

Lūk, šādu Pāvila nostādņu pēdas tad mums arī ir jāmeklē viņa tekstos, ja mēs gribam analizēt tos no Sistēmas E viedokļa.

No otras puses, ja cilvēks patiesi sludina (visiem) jauno ticību (kristietību) kā vecās (jūdaisma) dabisku turpinājumu, tad nav saskatāmi iemesli, kāpēc neofītus būtu stingri jānorobežo no jūdaisma rituāliem (no apgraizīšanas, bauslības utt.).

Mēs zinām (un arī vēstulēs to redzēsim), ka Svētajam Pēterim bija otrā, t.i. nenorobežošanas pozīcija (ciktāl viņš vispār piekrita sludināt kristietību nežīdiem, ko sākumā neviens no «dižapustuļiem» negribēja), bet Pāvilam, turpretī, bija konsekventa prasība rituālu ziņā krasi norobežot kristiešus no jūdiem. Tas varētu liecināt, ka Pēteris sludināja kristietību neliekuļoti, bet Pāvils – nē.

1. Pāvila vēstule romiešiem

Pāvils, Kristus Jēzus kalps, aicināts apustulis, izredzēts sludināt Dieva evaņģēliju, ko Viņš jau iepriekš apsolījis caur Saviem praviešiem svētajos rakstos par Savu Dēlu, kas pēc miesas cēlies no Dāvida⁵⁵, mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas ar Savu augšāmcelšanos no mirušiem Svētajā Garā⁵⁶ atklājies kā Dieva Dēls spēkā. Caur Viņu mēs esam saņēmuši žēlastību un apustuļa amatu, lai Viņa Vārdā ticībai pakļautos visas tautas, pie kurām piederat arī jūs, Jēzus Kristus aicinātie. Visiem Dieva mīļotiem, aicinātiem svētajiem Romā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!

Visupirms es pateicos savam Dievam⁵⁷ caur Jēzu Kristu par jums visiem⁵⁸, jo jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē. Dievs, kuram es kalpoju ar savu garu, sludinādams Viņa Dēla evaņģēliju⁵⁹, ir mans liecinieks, ka es jūs nemitīgi pieminu savās lūgšanās, vienumēr lūgdams, lai reiz pēc Dieva gribas

⁵⁵ **D:** Pāvils, tātad, netic ieņemšanai no Sv.G. – saprotami cilvēkam, kurš ir bijis kopā ar Jēzu vēl pirms misijas sākuma.

⁵⁶ **D:** Sv.G. ir kristiešu ekskluzīvs – ortodoksālajā jūdaismā Sv.G. nekādas īpašas nozīmes nav, dievišķās elpas garaiņi, ne vairāk.

⁵⁷ **E:** Kāpēc «savam Dievam»? Kāpēc ne «mūsu Dievam»? Vai Pāvila Dievs nav tas pats, kurš kristiešiem? Vai Pāvils norobežojas no viņiem? Vispār, ir dabīgi, ka cilvēks, kurš šādā situācijā taisītos sludināt reliģisku viltību, ievadā dotu mājienu savam Dievam, kā tas viss ir pareizi jāsaprot, lai, – nedod Dievs! – vēl neiznāktu tā, ka paša īstais Dievs viņu pārprot. Tā būtu tipiska rīcība no psiholoģijas viedokļa. **D:** (Tiesa, žīdi atzina arī citu dievību esamību – bet kristieši gan nē. Ja Pāvils pašā sākumā pārkāptu vienu no kristiešu svarīgākajiem postulātiem, viņš riskētu, ka tiktu apriori noraidīts – tātad, Tava versija tiktu apdraudēta jau sākuma punktā. Piedāvāju citu skaidrojumu: Pāvils vienkārši uzsver savas un Dieva intīmās attiecības – kā arī šodien mēdz teikt «mans Dievs».)

⁵⁸ **E:** Viņš pateicas **savam** Dievam, ka kristieši vairojas.

⁵⁹ **E:** Ja cilvēki vispār ir Dieva bērni, tad ikviens vīrietis ir Dieva dēls. Tādā nozīmē Pāvils var droši saukt Jēzu par Dieva dēlu, patiesi priecāties par viņa evaņģēlija izplatību un lūgt **savu** Dievu, lai viņam pašķirtos ceļš pie kristiešiem..

man pašķirtos ceļš pie jums. Jo es ilgojos jūs redzēt, lai varētu nest kādu garīgu velti jums par stiprinājumu. Proti, ka es līdz ar jums gūtu iepriecu kopīgajā ticībā, es jūsējā, jūs manējā.⁶⁰ Es negribu jūs atstāt neziņā, brāļi, ka es jau daudzreiz biju apņēmis pie jums nākt, lai gūtu kādu augli arī starp jums, tāpat kā starp citām tautām, bet līdz šim tiku aizkavēts. Jo es esmu parādnieks grieķiem un barbariem, gudriem un nezinošiem.

Tādēļ arī es esmu gatavs sludināt evaņģēliju jums Romā, jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdām visupirms un arī grieķim⁶¹. Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.

Jo Dieva dusmība no debesīm parādās pār visu cilvēku bezdievību un netaisnību, kas savā netaisnībā apslāpē patiesību. Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis. Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties. Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā. Saukdami sevi par gudriem, tie kļuvuši ģeķi un apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putniem, lopiem un rūpuļiem līdzīgiem tēliem. Tāpēc Dievs viņus viņu sirds kārbās nodevis izvirtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen. Tāpēc Dievs viņus nodevis apkaunojošās kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pret dabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos. Tad nu tāpat, kā viņi nav turējuši cieņā viņiem doto Dieva atziņu, Dievs sagandējis viņu prātu, ka viņi dara to, kas neklājas. Tie piepildījuši savu dzīvi ar visādiem netikumiem: netaisnību, samaitātību, iekāri, ļaunumu, skaudību, slepkavību, ķildām, krāpšanu, ļaunprātību, mēlnesību, kļuvuši par neslavas cēlājiem, Dieva nicinātājiem, nekaunām, augstprāšiem, lielbniekiem, ļauna izdomātājiem, vecākiem nepaklausīgiem, bezprātīgiem, neuzticamiem, cietsirdīgiem, nežēlīgiem. Pazīdami Dieva taisnību, ka tie, kas tādas lietas dara, ir pelnījuši nāvi, viņi tomēr ne vien paši tā dara, bet vēl priecājas par tiem, kas tā dzīvo.

Tāpēc tu, cilvēka bērns, ikviens, kas spried tiesu, ne ar ko nevari aizbildināties, jo, spriezdams tiesu par otru, tu tiesā pats sevi, jo, tiesātājs būdams, tu dari to pašu. Bet mēs zinām, ka pār tiem, kas tā dara, nāk pelnītā Dieva tiesa. Vai nu tu, cilvēks, kas spried tiesu pār tiem, kas tā dara, un pats dari to pašu, domā, ka izbēgsi Dieva sodam? Jeb tu pārproti Viņa neizsmeļamo laipnību, pacietību un lēnību⁶², nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos? Ar savu apcietināto un neatgriezīgo sirdi tu sev pašam krāj sodu, kas nāks pār tevi dienā, kad parādīsies Dieva dusmība un Viņa taisnā tiesa. Jo Viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem. Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvību. Bet pār tiem, kas ir spītīgi un neklausā patiesībai, bet seko netaisnībai – dusmas un bardzība! Moka un izbailes ikvienai cilvēka dvēselei, kas dara ļaunu, jūdām visupirms un arī grieķim! Gods, slava un labklājība ikvienam, kas dara labu, jūdām visupirms un arī grieķim! Jo Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. Kas bez bauslības grēkojuši, bez bauslības ies bojā, bet, kas grēkojuši, pazīdami bauslību, pēc tās tiks tiesāti. Jo nevis bauslības klausītāji ir taisnoti Dieva priekšā, bet bauslības darītāji tiks atzīti par taisnotiem. Jo, ja pagāni, kam bauslības nav, sekodami savai dabai, izpilda bauslību, tad viņi, būdami bez bauslības, paši sev ir bauslība. Jo ar to viņi pierāda, ka bauslība ierakstīta viņu sirdīs. To pašu apliecina viņu sirdsapziņa un viņu domu spriedumi, kas cits citu vai nu apsūdz, vai attaisno, – tai dienā, kad Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts, pēc mana evaņģēlija.⁶³

Labi, tu sauc sevi par jūdu⁶⁴, lepojies ar Dievu un ļaujies uz bauslību. Tu zini Viņa gribu un, būdams bauslībā mācīts, proti atšķirt svarīgo no nesvarīgā; tu apzinies esam aklo ceļvedis, gaisma tiem,

⁶⁰ **E:** Es priecājos, ka jūs esat pieņēmuši kristietību (pagāniem par postu), bet jūs priecājaties par kristietību, kuru esmu jums devis.

⁶¹ **D:** Šī formula Pāvīlam atkārtojas vairākkārt – tā tad, tā ir nozīmīga!

⁶² **D:** Tipiska kristiešu ideja – jūdiem Jahve bija bargs, atsvešināts, bezgala pāri stāvošs spēks.

⁶³ **E:** Šī frāze ir divdomīga. Dievs spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos **apslēpts**, pēc **mana** evaņģēlija (kurš acīmredzot **nav** tas pats evaņģēlijs, kas nācariešu draudzē). Spriedīs caur Jēzu Kristu, t.i. caur attieksmi pret kristietību, taču nav pateikts, kurā tad īsti virzienā tā tiesāšana ies, un spriedīs tiesu nebūt ne pats Jēzus Kristus. **D:** (Jautājums būtībā filoloģisks – ko nozīmē «caur»? Drīzāk izskatās, ka «spriedīs caur savu izpausmi». Resp., šo izpausmi – Jēzu Kristu – izmantojot sprieduma taisīšanā. A «mans evaņģēlijs» – jēdziens, kurā vēstulēs parādās daudzkārt – manuprāt, ir tā pati «priekā vēsts» par nepieciešamību sekot mesijam un viņa sludinātajām vērtībām.)

⁶⁴ **D:** Adresāts!

kas ir tumsībā, audzinātājs tādiem, kas nekā nezina, skolotājs nepieauguši, tāds, kam bauslībā dots atziņas un patiesības paraugs, citus tu māci – un pats sevi nemāci? Sludinādams, ka nebūs zagts, tu pats zodz? Sacīdams, ka nebūs pārkāpt laulību, pats to pārkāp? Ar riebumu novērzdamies no elkiem, aplaupi viņu tempļus? Tu lepojies ar bauslību, bet pats pulgo Dievu, bauslību pārkāpdams. Kā rakstīts: jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots citu tautu starpā!⁶⁵ Apgraizīšanai ir nozīme, ja tu pildi bauslību. Bet, ja tu esi bauslības pārkāpējs, tava apgraizīšana kļuvusi par neapgraizīšanu.⁶⁶ Un tālāk – ja neapgraizītie pilda bauslības prasības, vai viņu neapgraizīšana netiks pielīdzināta apgraizīšanai? Tad tie, kas pēc dabas ir neapgraizīti un pilda bauslību, spriedīs tiesu pār tevi, kas ar savu bauslības burtu un apgraizīšanu esi bauslības pārkāpējs. Jo nevis tas ir jūds, kas arī ir tāds; ne arī tā ir apgraizīšana, kas redzama arī pie miesas. Bet tas ir jūds, kam ir iekšēja, sirds apgraizīšana, garā un nevis burtā, tādā atzinība ir ne no cilvēkiem, bet no Dieva.⁶⁷

Kāda tad nu ir jūda priekšrocība, jeb kāds labums apgraizīšanai? Tas ir visādā ziņā liels. Visupirms, viņam uzticēti Dieva vārdi. Bet, ja nu daži uzticību lauzuši, vai tad viņu neuzticība atceļ Dieva uzticību?⁶⁸ Nebūt ne! Jo Dievs ir paties, bet ikviens cilvēks melkulis, gluži kā ir rakstīts: lai Tev būtu taisnība Tavos vārdos un Tu uzvarētu, kad ar Tevi iet tiesā. Bet, ja nu mūsu netaisnība izceļ Dieva taisnību, ko lai tad sakām? Vai Dievs tad nav netaisns, kad Viņš soda? Es spriežu cilvēcīgi. Nekādā ziņā! Jo kā Dievs citādi tiesās pasauli? Bet, ja Dieva patiesība Viņam par godu skaidrāk atklājusies manu melu dēļ,⁶⁹ kāpēc tad es kā grēcinieks vēl tieku tiesāts? Vai tad nedarīsim labāk ļaunu, lai nāk labais, kā daži, mūs zaimodami, apgalvo, ka mēs tā mācot?⁷⁰ Viņi saņems pelnītu sodu.

Kā tad nu ir: vai mēs, jūdi⁷¹, esam labāki? Nebūt ne! Jo mēs jau iepriekš rādījām, ka tiklab jūdi, kā grieķi ir vainīgi un stāv zem grēka. Gluži, kā ir rakstīts: nav neviena taisna, it neviena. Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies, visi kopā kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara labu, it neviena. Viņu rīkle ir atvērts kops, ar savām mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām. Viņu mute ir pilna lāstu un rūgtuma. Viņu kājas steidzas izliet asinis, posts un bēdas ir uz viņu ceļiem, un miera ceļa viņi nepazīst,⁷² Dieva bijības nav viņu acu priekšā! – Bet mēs zinām, ka viss bauslībā teiktais teikts tiem, kas stāv zem bauslības; tā visiem aizdarīta mute, un visa pasaule vainīga Dieva priekšā. Jo ar bauslības darbiem neviena cilvēks nevar kļūt taisnots Viņa priekšā. Jo bauslība dod – grēka atziņu.

Bet tagad neatkarīgi no bauslības atklājusies Dieva taisnība, ko jau aplicina bauslība un pravieši. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības; jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības. Bet Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams Savu taisnību; jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu Savu taisnību, pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum. Kur nu paliek mūsu lielšanās? Tā ir zudusi. Caur kuru bauslību? Ar darbiem? Nē, bet ar ticības bauslību. Jo mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem. Jeb vai Dievs tikai jūdu, ne arī pagānu Dievs? Protams, arī pagānu! Tik tiešām, ka ir tikai viens Dievs, kas taisnos apgraizītos no ticības⁷³ un neapgraizītos caur ticību.⁷⁴ Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.⁷⁵

Ko lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas – Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis? Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā. Jo ko saka raksti? «Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.» Bet, kam ir darbi, tam alga netiek

⁶⁵ **E:** Izskatās, ka šī pasāža ir vērsta pret tiem jūdiem, kas pārgājuši kristietībā. **D:** (Manuprāt, tā nav – kristieši šajā laikā elku tempļus vēl neaplaupīja.)

⁶⁶ **E:** Ja tu, jūds būdams, esi pārgājis kristietībā.

⁶⁷ **E:** Aizstāv sevi. Pāvils tiek vajāts kā jūdu nodevējs, bet viņam apgraizīšana ir sirdī. **D:** (Un vēlreiz – adresāts. Apgraizīšana ir simboliska (un pozitīva) darbība tieši jūdiem, pagāniem nē.)

⁶⁸ **E:** No tā, ka daži jūdi pārgājuši kristietībā, jūdiem vēl nav atņemtas izredzētās tautas tiesības.

⁶⁹ **E:** Kādu manu (t.i. Pāvila) melu dēļ skaidrāk atklājas Dieva patiesība? **D:** (D sistēmā viņš ir melojis visiem, izņemot Jēzu.)

⁷⁰ **D:** Nē, nebaidīsimies darīt ļaunu, jo mērķis attaisno līdzekļus. Mistifikatoram tipisks domu gājiens, kur nu vēl Jūdām. Un vēl – uz labo nav jāgaida, tas pats nenāks.

⁷¹ **D:** Atkal un atkal!

⁷² **E:** Romieši ir nežēlīgi un nelietīgi.

⁷³ **D:** Apgraizītie no viņu ticības jātaisno!

⁷⁴ **E:** Atbrīvos apgraizītos no kristietības un sodīs neapgraizītos caur kristietību.

⁷⁵ **E:** Kristietības izplatīšana nostiprina jūdaismu.

piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna. Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību. Tāpēc arī Dāvids teic svētīgu tādu cilvēku, kam Dievs piešķir taisnību neatkarīgi no darbiem: svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki apklāti, svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa grēku. Vai šie svētības vārdi attiecas vienīgi uz apgraižītajiem vai arī uz neapgraižītajiem? Es uzsveru: Ābrahāmam ticība pielīdzināta par taisnību. Kā tā viņam ir pielīdzināta? Apgraižīšanā vai neapgraižīšanā? – Ne apgraižīšanā, bet neapgraižīšanā. Bet apgraižīšanas zīmi viņš saņēma kā zīmogu ticības taisnībai, kas bija pirms apgraižīšanas, tā kļūdamas par tēvu visiem, kas tic, būdami bez apgraižīšanas, tā ticība tiem tiek pielīdzināta par taisnību,⁷⁶ kā arī par tēvu tiem, kas apgraižīti, protams, ja viņi ne vien arī piepieder pie tādiem, bet arī seko tai ticībai, kas bija mūsu tēvam Ābrahāmam jau tad, kad tas vēl nebija apgraižīts.

Tātad nevis bauslībā dibināts Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem dotais solījums, ka viņš iemantos pasauli, bet ticības taisnībā. Jo, ja bauslības kalpi ir tie, kas manto, tad mūsu ticība zaudē savu saturu, un apsolījums paliek nepildīts. Jo bauslībai seko dusmība. Bet, kur nav bauslības, tur nav arī pārkāpuma. Tādēļ no ticības, lai pamatā būtu Dieva žēlastība, lai apsolījums būtu drošs visiem pēcnācējiem, ne vien tiem, kas pakļauti bauslībai, bet arī tiem, kas seko Ābrahāma ticībai. Viņš ir mūsu visu tēvs tā Dieva priekšā, kam viņš ticēja, kas mirušos dara dzīvus un sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu. Tāpēc arī ir rakstīts: daudzām tautām Es tevi esmu cēlis par tēvu. Pretī katrai cerībai cerēdams, viņš ir ticējis, ka viņš kļūs par tēvu daudzām tautām, kā sacīts: tāds būs tavš dzimums. Viņš arī nezaudēja ticību, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi – viņam varēja būt jau simts gadu – un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis. Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā, pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, spēj arī darīt. Tāpēc arī tas viņam tika pielīdzināts par taisnību. Bet ne jau viņa dēļ vien ir rakstīts, ka tas viņam pielīdzināts, bet arī mūsu dēļ, kam tas tiek pielīdzināts, kas ticam Tam, kas mūsu Kungu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, Viņu, kas nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti.

Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un teicam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību. Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība – pastāvību, pastāvība – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu⁷⁷, kas mums dots. Jo Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris tanī laikā, kad vēl bijām nespēcīgi. Neviens tik lēti nemirs par kādu taisno. Par to, kas labs, jau drīzāk kāds ir gatavs mirt. Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki. Jo vairāk tagad, taisnoti ar Viņa asinīm, caur Viņu tiksim izglābti no dusmības. Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksim izglābti Viņa dzīvībā! Bet tas vēl nav viss: mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur⁷⁸ mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu.

Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši; jo arī līdz bauslībai pasaulē bija grēks, bet grēku nepielīdzina, ja nav bauslības, bet nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam. – Šis nu ir nākamā Ādama pirtēls. Bet žēlastības dāvana neatbilst pārkāpumam: viena cilvēka pārkāpuma dēļ neskaitāmi ir miruši, bet Dieva žēlastība un viena cilvēka – Jēzus Kristus – nepelnītā žēlastības dāvana daudz vairāk nākusi pār šiem neskaitāmajiem. Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu. Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu kļuvusi par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības valdnieki caur šo vienu Jēzu Kristu! Tātad, kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, gluži tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes taisnošanu uz dzīvību. Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvuši grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti. Bet bauslība ienākusi starpā, lai pārkāpums vairotos; bet,

⁷⁶ **E:** Sarežģīta kombinācija, lai «pierādītu», ka nežīdi var ticēt ebreju leģendām kā savām, un tajā pašā laikā netikt apgraižītiem (kas viņus atšķir no īstajiem jūdiem). Pāvils arī turpmāk visiem spēkiem cīnās pret to, ka nežīdi tiktu apgraižīti un tādējādi sajaukti ar patiesajiem jūdiem. Apgraižīšanas rituālam ir jāpaliek svētam un neaizskaramam, nedrīkst to apgānīt ar nežīdiem. **D:** (Manuprāt, viņš mēģina mazināt rituāla nozīmi vai vispār to atcelt – šis rituāls taču ir tiešs jūdu ticības apliecinājums. Iznīcinot rituālu, iznīcināts vai vismaz būtiski iedragāts tiktu arī jūdaisms.)

⁷⁷ **D:** Viegļums, ar kādu šis agrāk nebijušais tēls tiek piesaukts – turklāt kā reālajai pasaulei piederīgs! – liecina, ka Pāvila domāšana ir patiesi pakārtota viņa pārliecībai.

⁷⁸ **D:** Caur! – tātad, tomēr filoloģiskā nozīme.

kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība, lai, tāpat kā līdz šim grēks ir valdījis nāvē, turpmāk valdītu žēlastība caur taisnību uz mūžīgu dzīvību, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Ko lai nu sakām? Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne! Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā? Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē⁷⁹? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē⁸⁰, mēs būsim tādi arī augšāmcelšanā. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam, jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. Bet, ja mēs ar Kristu esam miruši, tad mēs – tāda ir mūsu ticība – arī dzīvosim kopā ar Viņu. Jo mēs zinām, ka no mirušiem uzmodinātais Kristus vairs nemirst: nāvei nav vairs varas pār Viņu, jo mirdams Viņš reiz par visām reizēm nomiris grēkam, bet, dzīvs būdams, Viņš dzīvo Dievam. Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam. Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausait vairs viņas iekārēm! Nenododiet arī savus locekļus par netaisnības ieročiem grēkam, bet nododiet sevi pašus Dievam kā tādi, kas no mirušiem kļuvuši dzīvi, un savus locekļus par taisnības ieročiem Dievam. Tad grēks vairs nebūs jūsu kungs; jo jūs neesat padoti bauslībai, bet žēlastībai.

Ko nu tālāk? Vai lai grēkojam, tāpēc ka neesam padoti bauslībai, bet žēlastībai? Nekādā ziņā ne! Vai nezināt, ka tam, kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa, vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam – uz taisnību. Bet pateicība Dievam, ka jūs, kas bijāt grēka vergi, no sirds esat kļuvuši paklausīgi tai mācībai, kurā esat mācīti, un, no grēka atsvabināti, kalpojat taisnībai. Es runāju cilvēcīgi jūsu cilvēcīgās vājības dēļ, jo, tāpat kā jūs senāk savus locekļus bijāt nodevuši par vergiem nelikumībai un netaisnībai, kalpodami netaisnībai, tā tagad nododiet savus locekļus par kalpiem taisnībai, lai kļūtu svēti. Jo, kamēr jūs bijāt grēka vergi, jūs neklausījāt taisnībai. Kādi bija jūsu toreizējās dzīves augļi? Tādi, par kuriem jums tagad jākaunas! Viņu gals ir nāve! Bet tagad, kad jūs esat atsvabināti no grēka un esat kļuvuši par Dieva kalpiem, jūsu ieguvums ir svēttapšana un tās gals – mūžīga dzīvība. Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.

Jūs jau zināt, brāļi, es jau runāju uz tādiem, kas pazīst bauslību, – ka bauslībai pār cilvēku ir noteikšana vienīgi tik ilgi, kamēr tas ir dzīvs. Piemēram, precēta sieva pēc bauslības saistīta ar vīru, kamēr tas dzīvs, bet, kad vīrs mirst, viņa kļūst brīva no bauslības, kas viņu saista pie vīra. Tātad, ja tā, vīram dzīvam esot, nodosies citam vīram, viņu sauks par laulības pārkāpēju; bet, ja vīrs ir miris, viņa ir brīva no bauslības saistībām, un viņa, piederējama citam vīram, nav vairs laulības pārkāpēja. Tāpat arī jūs, mani brāļi, līdz ar miesīgo Kristu esat nonāvēti bauslībai un piederat citam, Tam, kas uzmodināts no mirušiem. Tāpēc nesīsim augļus Dievam! Jo, kamēr mēs dzīvojām miesā, bauslības modinātās grēcīgās kaisles spēcīgi darbojās mūsu locekļos, tā ka mēs nesam augļus nāvei. Tagad turpretim bauslība zaudējusi savu spēku pār mums, jo mēs viņai, kas mūs saistīja, esam miruši, tā ka nu varam kalpot jaunā garā un nevis pēc vecā burta.

Kas nu no tā izriet? Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā ne! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības, jo es nebūtu zinājis, kas ir iekāre, ja bauslība nesacītu: tev nebūs iekārot! Bet grēks, šī baušļa ierosināts, modināja manī visādas iekāres. Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs. Es kādreiz dzīvoju bez bauslības, bet, kad nāca bauslis, grēks kļuva dzīvs, bet es nomiru⁸¹. Tā izrādījās, ka bauslis, kam vajadzēja nest dzīvību, man atnesa nāvi. Jo grēks, baušļa aizlieguma ierosināts, pievīla mani un ar to man atnesa nāvi. Tātad bauslība kā tāda ir svēta un bauslis kā tāds – svēts, taisns un labs. Vai tad labais man varēja atnest nāvi? Protams, ka ne! To ir darījis grēks. Tas, lai atklāti parādītos kā grēks, izlietodams labo par līdzekli, man ir nesis nāvi, lai, darbojoties bauslim, kļūtu pārpārim grēcīgs. Mēs zinām, ka bauslība ir garīga, bet es esmu miesīgs, pārdots grēka varā. Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru. Bet, ja es to daru, ko negribu, es piebalsoju bauslībai un atzīstu, ka tā ir laba. Bet tad jau vairs es tas neesmu, kas dara ļaunu, bet manī mītošais grēks. Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne. Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru. Bet, ja es to daru, ko negribu, tad darītājs neesmu vairs es, bet manī mītošais grēks. Tad nu šādu bauslību es atrodu, ka, gribot darīt labu, man iznāk ļaunais. Mans iekšējais cilvēks ar prieku piekrīt Dieva bauslībai. Bet savos

⁷⁹ **D:** Visdziļāk tajā iegremdēts Jūda.

⁸⁰ **D:** Nu, Jūda, kas Jūda!

⁸¹ **D:** Kristus mira, izpirkdams Ādama grēku – Pāvils te satuvina Viņa nāvi ar jūdaismu. Kāpēc? Varbūt tā – «Es, Jūda, nododams Jēzu, pārkāpu bauslību, kā rezultātā mira gan Jēzus, gan es pats».

locekļos es manu citu bauslību, kas karo ar mana prāta bauslību un padara mani par grēka bauslības gūstekni, kas ir manos locekļos. Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas? Pateicība Dievam mūsu Kungā Jēzū Kristū! Tā nu es ar savu prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka bauslībai.

Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas. Jo dzīvības Gara bauslība Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības. Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam. Jo miesas cilvēki tiecas pēc miesas lietām, bet Gara cilvēki pēc Gara lietām. Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme – uz dzīvību un mieru. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj. Miesas cilvēki nevar patikt Dievam. Bet jūs neesat miesā, bet Garā, tik tiešām, ka Dieva Gars mīt jūsos. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam. Bet, ja Kristus ir jūsos, tad miesa gan ir mirusi grēka dēļ, bet gars ir dzīvs taisnības dēļ. Un, ja jūsos mājō Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir jūsos. Tātad, brāļi, mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas; jo, ja jūs pēc miesas dzīvojat, tad jums jāmirst. Bet, ja jūs Gara spēkā darāt galu miesas darbībai, tad jūs dzīvosit. Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni. Jo jūs neesat saņēmuši verdzības garu, lai atkal kristu bailēs, bet jūs esat saņēmuši dievbērnības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs! Šis pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni. Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti.

Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz Tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes. Bet ne vien viņa, arī mēs pašī, kas jau esam apveltīti ar pirmo debess balvu – Garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu. Jo cerībā mēs esam pestīti. Bet tas, kas jau redzams, nav vairs cerība. Jo, ja kāds jau ko redz, vai tam uz to vēl jācer? Bet, ja ceram uz to, ko neredzam, tad to ar pacietību sagaidām. Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām. Bet Tas, kas izpētī sirdis, saprot, ko Gars grib, jo Tas pēc Dieva gribas iestājas par svētajiem. Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti. Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā. Bet, kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet, kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.

Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums? Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas? Kas vēl apsūdzēs Dieva izredzētos? Vai Dievs, kas mūs taisno? Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv? Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? Gluži, kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Nē, visās šinīs lietās mēs pārparim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!

Es runāju patiesību Kristū, es nemeloju, arī mana sirdsapziņa to apliecina Svētajā Garā: man ir lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī.⁸² Es vēlētos būt nolādēts, atstumts no Kristus, par labu saviem brāļiem, kas pēc miesas ir mani brāļi, israēlieši⁸³, kam pieder bērnu tiesa, dievišķā godība,

⁸² **E:** Par ko skumjas un sāpes? Kāpēc «prieka vēsts» sludināšanu pavada skumjas un sāpes? Šī frāze, kura tiešā veidā skar jautājumu vai Pāvils, sludinādams kristietību, izliekas vai neizliekas, melo vai nemelo, – šī frāze ir tāda dīvaina. Nu, protams, viņš teic, ka runā patiesību un nemelo (nevar taču teikt savādāk), bet tajā pašā laikā frāze ir konstruēta viltīgi tā, lai klausītājs vai lasītājs nodomātu, ka Pāvils nemelo, sludinādams kristietību, bet pats Pāvils varētu (pie sevis vai savam Dievam) aizbildināties, ka frāze nozīmē: viņš nemelo, teikdams, ka izjūt skumjas un sāpes. **D:** (Skat. D sistēmu, un viss kļūst skaidrs!)

⁸³ **E:** Ak tā – sāpes un skumjas tātad ir tādēļ, ka gribētos būt kopā ar pārējiem ebrejiem, gribētos nesastapties ar viņu naidu un nicinājumu, gribētos atteikties no Kristus sludināšanas, – bet nedrīkst: pienākums sauc – jāsludina!

derības, bauslība, kalpošana, apsolījumi, tēvi, no kuriem arī Kristus cēlies pēc miesas, kas ir Dievs pār visiem, augsti slavēts mūžīgi! Āmen. Tomēr nav sacīts, ka Dieva vārds ar to būtu zaudējis spēku. Jo ne visi, kas cēlušies no Israēla, ir patiesi israēlieši. Ne arī tāpēc, ka tie cēlušies no Ābrahāma, visi ir viņa bērni. Nē! «Pēc Izāka tavs dzimums tiks noteikts.» Tas jāsaprot tā: nevis miesīgie bērni ir Dieva bērni, bet apsolījuma bērni tiek atzīti par Viņa dzimumu. Jo tie ir apsolījuma vārdi: ap šo pašu laiku Es nākšu – tad Sārai būs dēls. Bet tas nav vienīgais piemērs; arī Rebeka, kad tā bija grūta no sava vīra Izāka, mūsu ciltstēva, vēl pirms viņas bērni bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu, tā saņēma šādu apsolījumu: vecākais būs jaunākā kalps, – kā ir rakstīts: Jēkabu Es mīlēju un Ēsavu Es ienīdu. Kas no sacītā izriet? Vai Dieva rīcība ir netaisna? Nepavisam ne! Uz Mozu Viņš saka: Es žēloju, ko Es žēloju, un būšu līdzciefīgs, pret kuru gribu. Tātad ne no cilvēka gribēšanas vai skriešanas, bet viss no Dieva žēlastības. Tā raksti saka uz faraonu: uz to Es tevi esmu nolīcis, lai pie tevis parādītu Savu spēku un lai Mans Vārds tiktu daudzīnāts visā pasaulē⁸⁴. Tātad, kuru Viņš grib, to Viņš žēlo un, kuram grib, tam apcietina sirdi.

Tu varbūt man iebildīsi: ko tad Viņš vēl pārmet? Kas tad spēj pretoties Viņa lēmumam? Cilvēka bērns! Kas tu tāds esi, ka gribi ar Dievu tiesāties? Vai gan veidojums drīkst teikt savam veidotājam: kāpēc tu mani tādu esi radījis? Jeb vai podniekam nav vara no tā paša māla darināt vienu trauku godam un otru negodam? Un ko tu teiksi, ja Dievs, gribēdams parādīt Savu dusmību un zināmu darīt Savu varu, lielā lēnprātībā ir panesis pazušanai radītos dusmības traukus, lai atklātu Savas godības bagātību pie žēlastības traukiem, ko Viņš iepriekš radījis godībai? Par tādiem Viņš mūs ir aicinājis, ne vien no jūdu, bet arī no pagānu vidus, kā jau Hozejas grāmatā teikts: Es saukšu par Savu tautu to, kas nav Mana tauta, un Savu nemīļoto par mīļoto, un tai vietā, kur bija sacīts: jūs neesat Mana tauta! – viņus sauks par dzīvā Dieva dēliem. Bet Jesaja izsaucās par Israēlu: kaut arī Israēla bērnu skaits būtu kā jūras smiltis – tikai atlikums tiks izglābts! Viņš pabeidz un ātri pabeidz vārdu; Tas Kungs to darīs uz zemes. Un kā Jesaja to bija paredzējis: ja Kungs Cebaots mums nebūtu atlicinājis kādu sēklu, mēs būtu kļuvuši kā Sodoma un līdzinātos Gomorai.

Kas no tā izriet? Pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir panākuši taisnību, proti, ticības doto taisnību. Bet Israēls, kas dzenas pēc taisnības bauslības, to nav piepildījis. Kāpēc gan ne? Tāpēc ka viņš meklēja taisnību nevis ticībā, bet paša darbos. Viņš atsities pret piedauzības akmeni, kā rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzības akmeni, klinti, pār kuru jāklūp; bet, kas uz Viņu paļausies, nepaliks kaunā!

Brāļi, mana sirdsvēlēšanās un mans Dieva lūgums par viņiem ir, lai viņi tiktu izglābti. Jo es dodu viņiem liecību, ka viņi deg par Dievu, bet bez izpratnes. Jo, aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi centušies celt savējo un Dieva taisnībai nav pakļāvušies. Jo bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic.

Jo Mozus raksta par to taisnību, kas no bauslības: ikviens, kas to būs piepildījis, ar to iegūs dzīvību. Bet taisnība, kas tiek iegūta ticībā, saka tā: nesaki savā sirdī: kas uzkāps debesīs? – tas ir, lai novestu zemē Kristu, – nedz arī: kas nokāps bezdibenī? – tas ir, lai uzceltu Kristu no miroņiem, – bet kā viņa saka? – Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti, ticības vārds, ko mēs sludinām. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana, jo raksti saka: neviens, kas uz Viņu paļaujas, nepaliks kaunā. Šai ziņā nav starpības starp jūdu un grieķi: jo pār visiem ir tas pats Kungs, kas parāda Savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc. Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts. Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina? Un kā lai sludina, kad nav sūtīti? Ir rakstīts: cik tīkamas to kājas, kas pauž labo vēsti! Bet ne visi pieņēmuši evaņģēliju, kā jau Jesaja saka: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstij? Tātad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles, tad nu es jautāju: vai viņiem nav sludināts? Un kā vēl! «Pa visu zemi ir izgājusi viņu balss skaņa, līdz pasaules galam viņu vārdi.» Es jautāju: kā tad Israēls nav sapratis? Jau Mozus saka: Es jūs darīšu greizsirdīgus uz tautu, kas nav Mana, dusmīgus uz nesaprātīgu tautu. Bet Jesaja visai pārdroši saka: Es devos pazīstams tādiem, kas Mani nemeklēja, un atklāju Sevi tādiem, kas pēc Manis nevaicāja. Bet par Israēlu viņš saka: augu dienu Es Savas rokas turēju izplestas pret tautu, kas bija nepaklausīga un spītīga.

Pēc visa tā es jautāju: vai Dievs Savu tautu ir atstūmis? Nepavisam ne. Jo arī es esmu israēlietis, Ābrahāma dzimuma, Benjamiņa cilts. Dievs nav atstūmis Savu tautu, ko Viņš jau iepriekš bija izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, kas rakstīts par Eliju, kā viņš apsūdz Israēlu Dievam: Kungs, Tavus praviešus viņi ir nokāvuši, Tavus altārus izpostījuši, tā ka es viens esmu palicis, un nu tie tīko pēc manas dzīvības. Bet ko viņam atbild Dieva balss: Es esmu Sev atlicinājis septiņus tūkstošus, kas savus ceļus

⁸⁴ D: Jūda, Jūda!

nav locījuši Baala priekšā! Gluži tāpat arī šinī laikā ir palicis pāri mazs atlikums pēc žēlastības. Bet, ja pēc žēlastības, tad vairs ne no darbiem, citādi žēlastība vairs nebūtu žēlastība. Kas no tā izriet? Pēc kā Israels tiecas, to viņš nav sasniedzis, tikai Dieva izvēlētie to ir sasnieguši, bet pārējo sirdis ir tikušas apcietinātas, kā ir rakstīts: Dievs viņiem devis truluma garu, acis, lai tie neredzētu, un ausis, lai tie nedzirdētu, līdz pat šai dienai. Un Dāvids saka: viņu bagāti klātais galds viņiem kļūs par slazdu un cilpu, par krišanas un soda iemeslu. Viņu acis tiks aptumšotas, ka viņi vairs neredzēs, un viņu muguras būs saliekas vienumēr.

Es jautāju tālāk: vai viņi paklupuši, lai ietu bojā? Nebūt ne. Ar viņu apgrēcību pestīšana nākusi pie pagāniem, lai viņus mudinātu uz sacensību. Bet, ja jau viņu apgrēcība ir pasaulei ieguvums un viņu iztrūkums – ieguvums pagāniem, cik daudz vairāk viņu pilnais skaits. Jums es to saku, pagāniem. Tā kā esmu pagānu apustulis, es turu godā savu darbu, cerēdams mudināt uz sacensību savus ciltsbrāļus un dažus viņu starpā glābt. Jo, ja jau viņu atmešana devusi pasaulei salīdzināšanu, ko citu dos viņu pieņemšana kā dzīvību mirušiem? Ja jau pirmais guvums ir svēts, tad arī visa mīkla, un, ja sakne ir svēta, tad arī zari. Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļaskoka saknes un taukuma, tad nelielies zaru priekšā; bet, ja liemies, zini: ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi! Tu varbūt iebildīsi: zari izlauzti, lai es tiktu uzpotēts. Pareizi, savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, viņš arī tevi netaupīs! Redzi šeit kopā: Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai; citādi arī tevi izcirtīs! Viņi turpretim, ja viņi nepaliks savā neticībā, tiks iepotēti. Jo Dievs viņus spēj atkal iepotēt. Jo, ja tu no sava dabīgā celma, meža eļļaskoka, esi izcirsts un pret savu dabu esi iepotēts dārza eļļaskokā, cik daudz vieglāk šie, kas pēc savas dabas jau viņam pieder, var tikt iepotēti savā pašu eļļaskokā⁸⁵!

Es jūs, brāļi, negribu atstāt neziņā par šo noslēpumu, lai jūs nekļūtu pašgudri, proti, ka vienai Israēla daļai sirds tikusi nocietināta, līdz kamēr pasaules tautas visā pilnībā būs iegājušas. Un tā viss Israels tiktu glābts, jo ir rakstīts: no Ciānas nāk Glābējs, Viņš novērsīs bezdievību no Jēkaba. Un šī būs Mana derība ar viņiem, kad Es dzēsīšu viņu grēkus. Pēc evaņģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles – Dieva mīļoti tēvu dēļ. Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums. Jo, kā jūs kādreiz esat bijuši nepaklausīgi Dievam, bet tagad viņu nepaklausības dēļ esat piedzīvojuši žēlastību, gluži tāpat viņi tagad kļuvuši nepaklausīgi jūsu apžēlošanas labā, lai pēc tam paši tiktu apžēloti. Tā Dievs it visus pakļāvis nepaklausībai, lai pār visiem apžēlotos. Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizprotamas Viņa tiesas un cik neizdibināmi Viņa ceļi! Kas gan ir izpratis Dieva prātu, kas ir bijis Viņa padoma devējs? Jeb kas Viņam ko iepriekš devis, par ko nāktos atmaksa? No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas. Viņam lai gods mūžīgi! Āmen.

Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri⁸⁶, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs. Tad nu es ieteicu ikvienam starp jums tās žēlastības vārdā, kas man dota: netiekties pāri noliktam, bet censties sevi apvaldīt saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram piešķīris. Jo, kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi. Kad nu mums, pēc mums piešķirtās žēlastības, ir dažādas dāvanas, tad lai tās, ja tās ir pravieša spējas, izpaužas saskaņā ar ticības mēru, kalpošanas spējas – kalpošanā, spējas mācīt – mācīšanā; pamācīšanas spējas – pamācīšanā, kas dod no sava, lai to dara vientiesīgi, kas valda, lai dara to rūpīgi, kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku.

Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību! Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nenolādiet! Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud. Turiet vienādu prātu cits pret citu, neesiet iedomīgi, bet sniedziet roku zemajiem! Neliecieties paši gudri esam. Neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem. Neatriebieties paši, mīlie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs. Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!

⁸⁵ **D:** Runa ir par žīdiem.

⁸⁶ **E:** Visi kristieši ir ebreju Dievam tīkams upuris.

Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas. Tātad tas, kas pretojas valsts varai, sacelšas pret Dieva iestādījumu.⁸⁷ Bet tie, kas sacelšas pret to, paši sev sagādā sodu. Jo valdītāji nav bīstami labam darbam, bet ļaunam. Tu negribi būties valsts varas, labi, dari to, kas labs, tad tu saņemsi viņas uzslavu, jo tā ir Dieva kalpone tevis labā. Bet, ja tu dari ļaunu, tad bīsties; ne velti tā nes zobenu, jo tā ir Dieva kalpone, atriebēja un soda nesēja tam, kas dara ļaunu. Tādēļ nepieciešami tai paklausīt ne vien soda dēļ, bet arī sirdsapziņas dēļ. Tāpēc maksājiet arī savas nodevas: viņi, kas uz to raugās, ir Dieva kalpi. Dodiet katram, kas viņam pienākas: nodevas, kam nākas nodevas, muitu, kam nākas muita, bijību, kam nākas bijība, cieņu, kam nākas cieņa.

Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību. Jo baušļi: tev nebūs pārkāpt laulību, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev nebūs iekārot un ja vēl ir kāds cits bauslis, saņemami kopā šinī vārdā, proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu. Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara: tātad bauslības piepildījums ir mīlestība.

To darait, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega. Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi. Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: tāpēc noliksīm tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās. Dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa, nevis dzīrēs un skurbumā, izvirtībā un izlaidībā, ķildās un naidā, bet lai jūsu bruņas ir Kungs Jēzus Kristus, un nelutiniet miesu, lai nekristu kārtībā.

Pieņemiet tos, kas ticībā vēl vāji, un netiesājiet viņu domas. Cits savā ticībā ēd visu, bet cits nav tik stiprs un ēd tikai dārzaugus. Tas, kas ēd, lai nenicina to, kas neēd; bet tas, kas neēd, lai netiesā to, kas ēd visu. Jo Dievs viņu pieņēmis. Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krīt savam Kungam. Un viņš stāvēs, jo viņa Kungs spēj viņu stiprināt. Dažs ievēro vienu dienu vairāk par otru, dažs turpretim visas dienas tur vienādas: ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā! Tas, kas kādu dienu sevišķi ievēro, to ievēro Tam Kungam par godu un, kas ko ēd, ēd to Tam Kungam par godu, jo viņš par to pateicas Dievam. Bet arī tas, kas neēd, to dara Tam Kungam par godu, jo arī viņš pateicas Dievam. Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam. Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam. Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem. Bet kā tad tu tiesā savu brāli? Jeb arī: kāpēc tu nicini savu brāli? Mēs taču reiz visi stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā! Jo ir rakstīts: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Manā priekšā lieksies visi ceļi, un visas mēles atzīsies Dievam. Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi.

Tāpēc netiesāsim vairs cits citu, bet labāk spriediet, ka netopat brālim par piedauzību vai par iemeslu viņa krišanai. Es zinu un esmu pārliecināts Kungā Jēzū, ka nekas nav nešķīsts pats par sevi: vienīgi tam, kas domā, ka tas nešķīsts, tam tas nešķīsts. Bet, ja tavs brālis ēdiena dēļ ir noskumis, tad tu vairs nestaigā mīlestībā. Neved ar savu ēdienu postā to, par ko Kristus ir miris. Tad lai nu tas, kas jums tas labais, netop par zaimiem! Jo Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā. Tad nu tas, kas šinīs lietās kalpo Kristum, ir Dievam tīkams un cienījams cilvēku starpā. Tāpēc mēs dzenamies pēc miera un pēc tā, lai cits citu celtu ticībā. Neposti Dieva darbu ēdiena dēļ! Viss gan ir šķīsts par sevi, bet cilvēkam, kas ēzdams apgrēcinājas, tas ir par ļaunu. Tāpēc ir labāk neēst gaļu un nedzert vīnu, nedz arī ko citu darīt, kas brāli apgrēcina. Tu paturi savu ticību, kas tev ir, Dieva priekšā. Svētīgs tas, kas sevi netiesā tajā, ko atzīst par labu.⁸⁸ Bet tas, kas šaubīdamies ēd, ir jau nosodīts, jo tas to nedara ticībā. Bet viss, kas nenāk no ticības, ir grēks.

Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem. Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu. Jo arī Kristus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam, bet kā rakstīts: to zaimi, kas Tevi apsmēja, krituši uz Mani. Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību. Bet Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū, lai jūs vienprātīgi vienā mutē slavētu Dievu, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu.

Pieņemiet cits citu, kā arī Kristus mūs ir pieņēmis Dievam par godu. Es gribu sacīt: Kristus ir kļuvis par kalpu apgraižītajiem⁸⁹ Dieva patiesības dēļ, lai apstiprinātu tēviem dotos solījumus, lai citas tautas slavētu Dievu par Viņa žēlastību, kā ir rakstīts: tāpēc es Tevi slavēšu tautu starpā un dziedāšu Tavam Vārdam. Un citur: priecājieties, jūs tautas, kopā ar Viņa tautu. Un vēl: slavējiet To Kungu, pasaules tautas, un uzgavilējiet Viņam, visi ļaudis! Arī Jesaja vēl saka: nāks Isaja atvase un celsies kāds,

⁸⁷ **D:** Vai tad tā bija jāskan diversijai pret romiešiem? Loģiskāk būtu – sūtiet pie vella savus valdniekus!

⁸⁸ **D:** Jūda runā par sevi.

⁸⁹ **E:** Kristus ir kļuvis par kalpu apgraižītajiem – ļoti interesants izteiciens. **D:** (Jā, mulsinoši. Varbūt domāta kāju mazgāšana apustuļiem? Jeb paradoksālais dialektisks Pāvils atkal apspēlē antinomiju savstarpējo pārplūšanu?)

lai valdītu pār tautām, uz Viņu tautas liks savu cerību. Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.

Bet es pats, mani brāļi, es par jums esmu pārliecināts, ka jūs paši jau esat krietni, apveltīti ar visu atziņu un spējīgi cits citu pamācīt. Varbūt es mazliet pārdoši jums esmu rakstījis, gribēdams jums visu to atgādināt tās žēlastības vārdā, ko Dievs man devis, lai es, būdams Kristus Jēzus kalps citām tautām, pildītu priestera pienākumus pie Dieva evaņģēlija, lai šīs tautas kļūtu Dievam par patīkamu Svētā Gara svētītu upuri.⁹⁰ Es teicu sevi laimīgu Dieva lietās Jēzū Kristū, jo es iedrošinos stāstīt tikai par to, ko Kristus darījis caur mani, gan vārdos, gan darbos, vezdams pie ticības citas tautas, Gara spēkā, varenām zīmēm un brīnumiem: sākot ar Jeruzālemi, es visapkārt līdz pat Ilīrijai visur esmu izpildījis savu uzdevumu, pauzdams Kristus evaņģēliju. Jo es esmu turējis par savu godu nest evaņģēliju tur, kur Kristus Vārds vēl nav pazīstams, lai neceltu namu uz sveša pamata, bet kā ir rakstīts: redzēs tie, kam nebija sludināts par Viņu, un nāks pie atziņas, kas nebija dzirdējuši.

Šī paša iemesla dēļ bieži esmu ticis aizkavēts pie jums nākt. Bet man tagad vairs nav vietas šajās zemēs, un es jau kopš daudz gadiem ilgojos pie jums nākt, kad došos uz Spāniju, tad es ceru, ka ceļā uz turieni redzēšu jūs, un jūs mani vadīsīt tālāk uz turieni, kad būšu papriekš daudz maz baudījis prieku jūsu vidū. Bet tagad es eju uz Jeruzālemi nest palīdzību svētajiem. Jo Maķedonija un Ahaja lēmušas sūtīt kādu pabalstu nabagiem Jeruzālemes svēto starpā. Tā viņas lēmušas, jo viņas arī tiem to parādā: jo, ja citas tautas kļuvušas to līdzdalībnieces garīgās lietās, viņām savukārt nākas kalpot tiem laicīgajās. Kad nu šo darbu būšu pabeidzis un šo dāvanu būšu nodevis viņu rokās, es došos uz Spāniju, ceļā iegriezdamies pie jums. Un es zinu, ka pie jums nonākdams, nākšu ar pilnu Kristus svētību. Es jūs lūdzu, brāļi, mūsu Kunga Jēzus Kristus un Gara mīlestības vārdā, nāciet man palīgā savās aizlūgšanās Dieva priekšā, ka tieku izglābts no neticīgajiem, kas ir Jūdejā, un ka svētie Jeruzālemē manu palīdzību uzņem ar labvēlību. Lai es pie jums varētu ierasties ar priedīgu sirdi un, ja Dievs to gribēs, kopā ar jums varētu atspirgt. Bet miera Dievs lai ir ar jums visiem. Āmen.

Jūsu gādībai ieteicu Foibu, mūsu māsu, kas kalpo Kenhreas draudzē. Uzņemiet viņu iekš Tā Kunga, kā svētajiem klājas, un palīdziet viņai, ja viņai kādā lietā vajadzīgs jūsu atbalsts: arī viņa daudziem bijusi par aizstāvi, arī man pašam. Sveicinait Prisku un Akvilu, mana darba biedrus Kristū Jēzū; viņi savu galvu likuši ķīlā par manu dzīvību, tā ka viņiem ne vien es esmu pateicīgs, bet visas pagānu draudzes; arī draudzi viņu namā sveicinait. Sveicinait manu mīļoto Epainetu, kas ir pirmais Kristus guvums Āzijā. Sveicinait Mariju, kas daudz pūlējusies jūsu labā. Sveicinait Androniku un Jūniju, manus ciltsbrāļus un cietuma biedrus, kas ieņem cienīgu vietu starp apustuļiem un jau pirms manis bijuši Kristū. Sveicinait Ampliatu, kas man ir mīļš Kristū. Sveicinait manu darbabiedru Kristū – Urbānu un manu mīļo Stahiju. Sveicinait pārbaudīto Kristus mācekli Apellu. Sveicinait tos, kas pieder pie Aristobula saimes ļaudīm. Sveicinait manu ciltsbrāli Herodionu. Sveicinait Narkisa saimes ļaudis, kas ir mūsu Kungā. Sveicinait Trifainu un Trifozu, kas strādā Tā Kunga darbu. Sveicinait mīļoto Persidu, kas daudz pūlējusies Tā Kunga darbā. Sveicinait Kungā izredzēto Rūfu un viņa māti, kas ir arī manējā. Sveicinait Asinkritu, Flegontu, Hermeju, Patrobu, Hermu un brāļus, kas atrodas pie viņiem. Sveicinait Filologu, Jūliju, Nereju un viņa māsu, Olīmpu un visus svētos, kas pie viņiem. Sveicinait cits citu ar svēto skūpstu. Jūs sveicina visas Kristus draudzes. Es lieku jums pie sirds, brāļi, ņemiet vērā tos, kas rada šķelšanos un pretestību tai mācībai, ko esat mācījušies: vairieties no viņiem! Tādi cilvēki nekalpo mūsu Kungam Kristum, bet savam vēderam un ar saviem saldajiem vārdiem un skaistajām runām pievil vientiesīgo sirdis. Bet jūsu paklausība visiem kļuvusi zināma, tāpēc man par jums ir prieks; bet tikai vēlos, lai jūs būtu gudri uz labu, bet vientiesīgi uz ļaunu. Bet miera Dievs drīzumā samīs sātanu apakš jūsu kājām! Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar jums! Jūs sveicina Timotejs, mans darba biedrs, kā arī Lukijs, Jazons un Sozipatrs, mani ciltsbrāļi. Es, Tercijs, šīs vēstules rakstītājs, sveicinu jūs Kungā. Jūs sveicina Gajs, mans un visas draudzes nama tēvs. Jūs sveicina Erasts, pilsētas saimniecības vadītājs, un brālis Kvarts. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums visiem!

Bet Tam, kas jūs var stiprināt, kā to rāda mans evaņģēlijs un vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts,⁹¹ bet tagad darīts zināms un ar pravieša rakstiem uz

⁹⁰ E: ...*lai šīs tautas kļūtu par patīkamu upuri Dievam (!)*. Nu? Vai tā nav atzīšanās? Pāvils atklāti pasaka, ka kļuvis par priesteri nežīdiem, lai upurētu šīs tautas jūdu dievam! D: (Pat, ja pieņem, ka tā – upurēti gan tiek arī žīdi paši –, atcerēsimies adresātu un izvirzīsim alternatīvu hipotēzi, proti, ka Pāvils māna žīdus.)

⁹¹ E: Arī šī ir tāda dīvainā frāze: «noslēpums» gan tiek pieminēts, bet nerodas iespaids, ka tālākajos vārdos viņš arī tiktu atklāts (jo kas nu tas par noslēpumu); paliek iespaids, ka noslēpums tā arī ir noslēpts, un tad tas ir – kristietības sludināšanas patiesais mērķis un apstākļi.

Dieva pavēli sludināts visām tautām, lai tās pakļautu ticībai, – vienīgajam visugudrajam Dievam, lai caur Jēzu Kristu ir gods mūžu mūžos. Āmen.⁹²

2. Pāvila pirmā vēstule korintiešiem

Pāvils, pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis, un brālis Sostens Dieva draudzei Korintā, Jēzu Kristū svētītiem, aicinātiem svētajiem un visiem, kas piesauc mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdu visās vietās, tiklab pie viņiem, kā pie mums: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus! Es pateicos Dievam vienumēr jūsu dēļ par žēlastību, kas jums ir dota Kristū Jēzū, jo ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā, tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū, tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā. Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.

Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā. Jo man par jums, mani brāļi, ir pienākušas ziņas no Hloes nama ļaudīm, ka jūsu starpā ir ķildas. Es gribu teikt to, ko pie jums visur dzird runājam, viens saka: es tuos pie Pāvila, otrs: es pie Apolla, trešais: es pie Kēfas, bet ceturtais: es pie Kristus. Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sistis? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu? Paldies Dievam, ka es pie jums cita neviena neesmu kristījis kā vien Krispu un Gaju; tā neviens nevar teikt, ka jūs esat kristīti uz manu vārdu. Es gan kristīju arī Stefanu namu, bet neatceros, vai vēl kādu citu būtu kristījis. Jo Kristus mani nav sūtījis kristīt, bet evaņģēliju sludināt, ne gudriem vārdiem, lai Kristus krusts nepaliktu bez satura.

Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks⁹³. Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātnieku prātu. – Kur paliek gudrie? Kur rakstu mācītāji? Kur šīs pasaules vārdu meistari? Vai tad Dievs nav pārvērtis pasaules gudrību ģeķībā⁹⁴? Jo, kad pasaule ar savu gudrību Dievu Viņa gudrībā neatzina, tad Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu⁹⁵. Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību. Bet mēs sludinām Kristu, krustā sistu, kas jūdiem aprēķība un pagāniem ģeķība, bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība. Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēka. Raugait, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros⁹⁶; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros⁹⁷; un, kas pasaulē zems un nicināts un kas nav nekas⁹⁸, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas⁹⁹; lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā. Pateicoties Viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu, lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar To Kungu.

Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. Un es ierados pie jums nespēcā, bailēs un lielā nedrošībā. Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārlicinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā.¹⁰⁰

Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs

⁹² **D:** No sacītā – jāteic, visai neskaidra – var secināt, ka jābūt vēl kādiem tekstiem. Un noslēpums – vai tik tas nav par Jēzus upuri, kas tika nests ar Jēzus paša ziņu!

⁹³ **E:** Mums, ebrejiem, kristietība ir Dieva spēks, jo tā ir ģeķība, domāta priekš tiem, kas lemti izzušanai.

⁹⁴ **E:** No žīdu svētās mācības iztaisīdams kristietību.

⁹⁵ **E:** Nu, šī jau ir gandrīz vai «zelta atslēdzina» – tāda frāze, kuru ir iespējams interpretēt tikai sistēmā E. «Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu». Žīdus izglāba kristietības sludināšana nežīdiem – tāda ir šīs frāzes interpretācija sistēmā E. Bet kāda ir interpretācija sistēmā C? **D:** (Varētu atsaukties uz mazliet vēlāk izteikto maksimu «Ticu, jo tas ir absurdi» – kristietība kā ārēji nepraktiska sistēma varētu Pāvila laikos būt zākāta kā ģeķība, un šo pārmetumu viņš arī mēģina atspēkot. Un vēl. Jā, šī pasāža ir divdomīga – bet, ja pieņemam, ka viss Pāvila izteiksmes veids balstās uz alegorijām, kāpēc gan šeit jānolasa tiešā nozīme?)

⁹⁶ **E:** «...grieķi meklē gudrību...»; kristietība liks kaunā gudros (grieķus), kad viņi to pieņems.

⁹⁷ **E:** Romiešus.

⁹⁸ **E:** Ebreji.

⁹⁹ **E:** Grieķus un romiešus.

¹⁰⁰ **E:** Tā nu tas bija, bet kāpēc to stāsta tas, kurš svēti tic Jēzum kā Dieva dēlam, bet nevis tikai izliekas?

paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā. To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzinuši, tad tie nebūtu krustā situši godības Kungu. Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. – Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus. Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars. Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieždami. Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams. Garīgais cilvēks izdibina visas lietas, bet viņu pašu neviens neizdibina. Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu, lai Viņam varētu dot padomu? Bet mums ir Kristus prāts.

Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū. Es jums devu pienu un ne smagu barību. To jūs nevarējāt panest, arī vēl tagad nevarat. Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki? Jo, kad viens saka: es turos pie Pāvila, bet otrs: es pie Apolla, – vai tad neesat miesīgi? Kas tad ir Apolls, un kas ir Pāvils? Tik kalpi, ar kuru palīdzību jūs kļūvat ticīgi, ikviens tā, kā Tas Kungs viņam devis. Es dēstīju, Apolls aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē. Dēstītājs un laistītājs – abi sader kopā un katrs dabūs savu algu, pēc sava darba. Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne. Pēc Dieva dotās žēlastības es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un, kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs. Ja kāda darbs, ko tas uzcēlis, paliks, tas dabūs algu; ja kāda darbs sadegs, tam būs jācieš, bet viņš pats tiks izglābts, bet tā kā caur uguni. Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājā? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat. Lai neviens sevi nepieviļ! Ja kas jūsu starpā tur sevi par gudru šīs pasaules lietās, tam jātop ģeķim, lai tas kļūtu gudrs. Jo šīs pasaules gudrība ir Dieva priekšā ģeķība.¹⁰¹ Jo ir rakstīts: Viņš satver gudros viņu viltībā, un atkal: Tas Kungs pazīst gudro domas, ka tās ir tukšas. – Tamdēļ neviens lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss ir jūsu. Vai tas būtu Pāvils, vai Apolls, vai Kēfa, vai pasaule, vai dzīvība, vai nāve, vai tagadējās vai nākamās lietas, viss jums pieder. Bet jūs piederat Kristum un Kristus Dievam.

Tā lai ikviens uz mums skatās kā uz Kristus kalpiem un Dieva noslēpumu namturiem. No namturiem galvenām kārtām prasa, ka tie būtu uzticami. Bet tā man ir maza lieta, ka jūs mani tiesājat vai kāda cilvēku tiesa; es neesmu arī pats sev tiesnesis.¹⁰² Es gan nekā neapzinot, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs. Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva. Bet to, brāļi, es esmu attiecinājis uz sevi un uz Apollu, jūsu labad, lai jūs pie mums mācāties nepacelties pār to, kas ir rakstīts, lai jūs viena cilvēka dēļ neuzpūšaties pret citu. Ar ko tu esi pārāks? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis? Bet, ja tu esi saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis? Jūs jau gan esat tapuši bagāti un sākuši valdīt bez mums. Kaut jūs valdītu, ka arī mēs ar jums kopā varētu valdīt. Man šķiet, ka Dievs nolīcis mūs, apustuļus, par pēdējiem, it kā nāvei nolemtus. Jo mēs esam kļuvuši par izsmieklu pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Mēs esam ģeķi Kristus dēļ, bet jūs gudri Kristū; mēs nespēcīgi, bet jūs stipri; jūs cienīti, bet mēs nicināti. Līdz šai stundai mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumtes. Un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam; mūs zaimo, un mēs iepriecinām. Mēs esam kļuvuši kā par atkritumiem pasaulē, kājām minami visiem līdz šai dienai.

To rakstu jums, nevis jūs apkaunodams, bet pamācīdams kā savus mīļus bērnus. Jebšu jums būtu desmit tūkstoši pamācītāju Kristū, tad tomēr jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu, eņģeļliju sludinādams, dzemdinājis Kristū Jēzū. Tagad jūs pamācu: sekojiet manai priekšzīmei! Tādēļ es pie jums sūtīju Timoteju, kas ir mans mīļais un uzticīgais bērns Tā Kunga darbā, tas jums atgādinās manus Kristus dotos noteikumus, kā es visur mācu katrā draudzē. Daži uzpūtušies, es nenākšot pie jums. Bet es drīz nākšu pie jums, kad tas būs Tā Kunga prāts, un gribu redzēt uzpūtušos – ne viņu vārdus, bet viņu spēku. Jo Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā. Ko jūs gribat? Vai lai es pie jums nāku ar rīksti vai ar mīlestību un lēnprātību?

¹⁰¹ **D:** Te, šķiet, ir alegorijas atslēga.

¹⁰² **D:** Nu, re – atkal un atkal tas pats taisnošanās motīvs!

Stāsta par netiklību jūsu starpā un vēl par tādu, kāda nav sastopama pat pagānu starpā. Tur kāds dzīvo ar sava tēva sievu. Un jūs vēl esat uzpūtušies, kur vajadzēja būt noskumušiem, lai tas, kas to darījis, tiktu izmests no jūsu vidus. Kaut gan miesīgi tātumā, bet garā pie jums, es it kā klātbūdam esmu jau nolēmis par to, kas tā noziedzies: ka mēs, jūs un mans gars, sanākam kopā Kunga Jēzus Vārdā un viņu nododam ar mūsu Kunga Jēzus spēku sātānam miesas samaitāšanai, lai gars tiktu izglābts Tā Kunga dienā. Jūsu lielīšanās nav laba. Vai nezināt, ka maz rauga saraudzē visu mīklu? Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm. Es jums rakstīju savā vēstulē, lai nebiedrojaties ar netikļiem. Es nedomāju – vispār ar šīs pasaules netikļiem vai mantraušiem, vai laupītājiem, vai elku kalpiem; tad jau jums vajadzētu aiziet no šīs pasaules. Bet es rakstīju jums nebiedroties ar tādu brāli, kas gan saucas par brāli, bet patiesībā ir netikls vai mantrausis, vai elku pielūdžs, vai zaimotājs, vai dzērājs, vai laupītājs; ar tādu jums nebūs kopā pat ne ēst. Kāda man daļa tos tiesāt, kas ārā? Vai jums nav jātiesā tie, kas iekšā? Tos, kas ārā, Dievs sodīs. Izmetiet ārā ļauno no sava vidus!

Ja jums citam pret citu ir kāda sūdzība, vai tad jāgriežas pie netaisno tiesas un ne pie svēto tiesas? Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Ja tad nu jūs esat pasaules tiesneši, vai tad jūs nebūtu cienīgi iztiesāt vismazākās lietas? Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Kamdēļ tad gan nevarētu iztiesāt laicīgas lietas? Ja jums ir sūdzības par laicīgām lietām, vai tad jūs ieceļat tādus par tiesnešiem, kas nav cienīti draudzē? To es saku jums par apkaunošanu. Vai tad jūsu vidū nebūtu neviena prātīga vīra, kas brāļu starpā varētu tiesu spriest? Bet brālis iet tiesāties ar brāli, un tad vēl pie neticīgajiem. Jau tā nav laba lieta, ka jūsu starpā vispār tiesājas. Kādēļ jūs labāk nepaciešat netaisnību? Kādēļ jūs labāk nepanesat pārestību? Bet jūs darāt netaisnību un pārestību un to vēl brāļiem. Jeb vai jūs nezināt, ka netaisni neiemantos Dieva valstību? Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki¹⁰³, ne vīriešu piegulētāji, ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību. Un daži no jums bija tādi. Bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus Vārdā un mūsu Dieva Garā.

Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt. Barība vēderam, un vēders barībai. Bet Dievs abus iznīcinās. Miesa nav netiklībai, bet Tam Kungam, un Tas Kungs miesai. Dievs ir To Kungu uzmodinājis, un Viņš uzmodinās arī mūs ar Savu spēku. Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus locekļi? Vai tad lai es padaru Kristus locekļus par netikles locekļiem? Nemūžam ne! Jeb vai nezināt, ka tas, kas biedrojas ar netikli, ir viena miesa ar to? Ir sacīts: tie abi būs viena miesa. – Bet, kas turas pie Tā Kunga, ir viens gars ar Viņu. Sargaities no netiklības! Katrs cits grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas. Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!

Bet attiecībā uz to, ko man rakstījāt, – cilvēkam ir labi sievu neaizskart. Bet netiklības novēršanas labā lai katram ir sava sieva un katrai sievai savs vīrs. Vīrs lai izpilda savu pienākumu pret sievu un sieva pret vīru. Sievai nav noteikšana par savu miesu, bet vīram; un tāpat vīram nav noteikšana par savu miesu, bet sievai. Neatraujieties viens otram, kā vien uz kādu laiku pēc pašu vienošanās, lai atrastu laiku Dieva lūgšanai, un tad turieties atkal kopā, lai sātans jūs nekārdinātu jūsu nesavaldības dēļ. Bet to es saku piekāpdamies un ne pavēlēdam. Bet es gribētu, lai visi cilvēki būtu kā es; tomēr tur katram ir sava Dieva dota dāvana, vienam tāda, otram citāda. Bet neprecētiem un atraitnēm es saku: ir labi, ja tie paliek tādi kā es. Bet, ja tie nevar atturēties, tad lai dodas laulībā, jo labāk iedoties laulībā nekā kaist kārtībā. Bet laulātiem es pavēlu, tomēr ne es, bet Tas Kungs: sievai nešķirties no vīra, un, ja tā ir atšķīrusies, tad tai palikt neprecētai vai izlīgt ar savu vīru; un vīram neatstumt sievu. Bet pārējiem saku es, ne Tas Kungs: ja kādam brālim ir neticīga sieva un tā vēlas ar viņu kopā dzīvot, tad viņam to nebūs atstumt. Un, ja kādai sievai ir neticīgs vīrs un tas vēlas ar viņu kopā dzīvot, tad viņai to nebūs atstumt. Jo neticīgais vīrs ir svētīts caur sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru; jo citādi jūsu bērni būtu nešķīsti, bet tagad tie ir svēti. Ja neticīgais šķiras, lai tas šķiras; tādā gadījumā brālis vai māsa nav saistīti; jo uz mieru Dievs mūs ir aicinājis. Kā tu, sieva, zini, vai varēsi izglābt savu vīru? Jeb kā tu, vīrs, zini, vai varēsi izglābt savu sievu?

Tik katrs lai dzīvo tā, kā Tas Kungs tam piešķīris viņa daļu un kā Dievs kuru ir aicinājis. To es tā noteicu visās draudzēs. Ja kāds aicināts, būdams apgraizīts, lai to neslēpj. Ja kāds aicināts kā neapgraizīts, lai netiek apgraizīts. Apgraizīšana vai neapgraizīšana par sevi nav nekas, bet galvenais ir Dieva baušļu pildīšana. Ikviens lai paliek tai stāvoklī, kurā tas aicināts. Ja esi aicināts, vergs būdams,

¹⁰³ Burtiski: mīkstie; prieka zēni (*piezīme manā Bībeles eksemplārā – V.E.*).

neskumsti par to! Bet, ja vari kļūt brīvs, tad labāk kļūsti. Jo, kas ir aicināts par Tā Kunga mācekli, vergs būdams, tas ir Tā Kunga atbrīvots; tāpat, ja kas aicināts, brīvs būdams, tas ir Kristus vergs. Jūs esat dārgi atpirkti, netopiet par cilvēku vergiem. Katrs, brāļi, lai paliek tai stāvoklī Dieva priekšā, kurā tas aicināts.

Bet, kas attiecas uz jaunavām, tur man nav mūsu Kunga pavēles; es izsaku tikai savas domas kā tāds, kam Tas Kungs piešķīris Savā žēlastībā uzticību. Tā man šķiet, ka tagadējā bēdu laikā ir cilvēkam labi palikt tāpat. Ja esi jau saistījies ar sievu, nemeklē šķiršanos; ja esi bez sievas, nemeklē sievu. Bet, ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks, un, ja jaunava dodas laulībā, tā negrēko; tādiem savas miesas bēdas gan būs, bet es jūs gribētu saudzēt. Bet to, brāļi, es saku: laiks ir īss. Tādēļ turpmāk precētie lai ir kā neprecēti; un kas raud, kā tādi, kas neraud; un kas priecājas, kā tādi, kas nepriecājas; un kas pērk, kā tādi, kas to negrib paturēt; un kas šo pasauli lieto, kā tādi, kas to nelieto, jo šīs pasaules kārtība paiet. Bet es gribu, ka jūs būtu bez zūdīšanās. Neprecētais rūpējas par Tā Kunga lietām, kā patikt Tam Kungam. Bet precētais rūpējas par pasaules lietām, kā patikt sievietei: viņa sirds ir dalīta. Tāpat neprecētā un jaunava rūpējas par Tā Kunga lietām, lai būtu svēta miesā un garā; bet precētā rūpējas par pasaules lietām, lai patiktu vīram. To es saku jums pašiem par labu, ne it kā gribēdams jums apmest cilpu, bet ka jūs godīgi dzīvojat un pie Tā Kunga turaties bez mitēšanās. Bet, ja kam šķiet, ka tas nodara pārestību savai jaunavai, ja tā paliek pāri par gadiem, un ja tam tā jānotiek, lai viņš dara, kā grib; viņš negrēko; lai tie iedodas laulībā. Bet, kas ir noteikts savā sirdī un kam nav vajadzības, bet ir pietiekoši gribasspēka un arī sirdī nolēmis paturēt savu jaunavu neprecētu, tas dara labi. Tātad, kas savu jaunavu izprecina, dara labi, bet, kas neizprecina, dara labāk.¹⁰⁴ Sieva ir saistīta, kamēr viņas vīrs dzīvo. Bet, ja vīrs ir miris, tad viņa ir brīva un var apprecēties, ar ko vēlas, bet tikai turoties pie Tā Kunga. Bet svētīgāka, pēc manām domām, tā ir, ja tā paliek tāpat. Es domāju, ka arī man ir Dieva Gars.

Bet kas attiecas uz elku upuriem, mēs zinām, ka mums visiem ir atziņa. Atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ. Ja kas domā ko atzinis, tas nav vēl tā atzinis, kā pienākas. Bet, ja kas Dievu mīl, to Dievs ir atzinis. Attiecībā uz elku upuru gaļas ēšanu mēs zinām, ka nav neviena elka pasaulē un ka nav cita Dieva kā viens vienīgs. Lai gan ir tā saucamie dievi vai debesīs, vai zemes virsū – jo dievu un kungu ir daudz, bet mums ir tik viens Dievs, Tēvs, no kura visas lietas un kurš ir mūsu ilgu mērķis; un tik viens Kungs, Jēzus Kristus, caur kuru visas lietas, arī mēs caur Viņu. Bet ne visos ir atziņa. Bet daži, līdz šim vēl pieraduši pie elkiem, uzskata to, ko viņi ēd, par elku upuri, un tas apgāna viņu jau tā vājo sirdsapziņu. Ēdiens mūs netuvinās Dievam; ne mēs esam sliktāki neēzdami, nedz labāki ēzdami. Bet pielūkojiet, ka šī jūsu brīvība netop vājajiem par piedauzību. Jo, ja kas redzēs tevi, kam ir atziņa, elku namā pie galda sēžam, vai tad sirdsapziņa nepamudinās to, kas ir vājš, piedalīties elku upuru mielastā? Tavas atziņas dēļ pazūd tas, kas vājš ticībā, brālis, par kuru Kristus ir miris. Bet, ja jūs tā pret brāļiem apgrēkojaties un ievainojat viņu sirdsapziņu, tad jūs grēkojat arī pret Kristu. Tādēļ, ja ēdiens ir manam brālim par apgrēcību, tad es nemūžam gaļu neēdīšu, lai savu brāli neapgrēcinātu.

Vai es neesmu svabads? Vai es neesmu apustulis? Vai es neesmu Jēzu, mūsu Kungu, redzējis¹⁰⁵? Vai jūs neesat mans darbs mūsu Kungā? Ja es citiem neesmu apustulis, tad jums gan, jo jūs esat mana apustuļa amata zīmogs mūsu Kungā. Tas ir mans attaisnojums pret maniem apsūdzētājiem¹⁰⁶. Vai mums nav tiesības ēst un dzert? Vai mums nav tiesības kādu māsu ņemt par sievu un ar to kopā ceļot, kā to dara citi apustuļi, arī Tā Kunga brāļi un Kefa. Jeb vai tikai man un Barnabam vien nebūtu tiesības nestrādāt? Kas tad iet karā ar savu maizi? Kas dēsta vīnadārzu un neēd tā augļus? Jeb kas gana lopus un nebauda viņu piena? Vai es to runāju tikai pēc cilvēku domām? Jeb vai to nesaka arī pati bauslība? Jo Mozus bauslībā rakstīts: tev nebūs vērsim, kas min labību, purnu aizsiet. – Vai tad Dievs te runā par vērsiem? Vai Viņš to nesaka mūsu dēļ? Jo mūsu dēļ taču ir rakstīts: arājam jāar cerībā, kūlējam jākuļ cerībā, ka tanī tiks sava daļa. – Ja mēs esam jums sējuši garīgo sēklu, vai tad tā liela lieta, ka saņemam jūsu laicīgos augļus? Ja citiem ir tiesības uz jūsu mantu, vai tad ne vairāk mums? Bet mēs šās tiesības neesam lietojuši, mēs visu panesam, lai Kristus evaņģēlijam nerastos kavēkļi ceļā. Vai nezināt, ka tie, kas kalpo svētnīcā, pārtiek no svētnīcas, un kas apkalpo altāri, saņem savu daļu no altāra? Tāpat arī Tas Kungs ir noteicis evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no evaņģēlija. Bet es to visu neesmu izlietojis. Un es jums to nerakstu, lai to attiecinātu uz mani. Es gribu labāk mirt; to, ar ko es lepojos, man neviens neatņems. Jo, kad es sludinā evaņģēliju, tad man nav ko lepoties; jo man tas jādara. Vai man, ja es

¹⁰⁴ **E:** Pāvils, protams, nevarēja sludināt kristiešiem pilnīgu seksuālu atturību, jo tad viņam praktiski nebūtu sekotāju. Bet tādu slēptu atturību viņš sludina – un dzimstību nežīdiem vājina.

¹⁰⁵ **D:** Kā parādību vai tomēr, spriežot pēc kategoriskā toņa – kā dzīvu cilvēku?

¹⁰⁶ **E:** Kas ir šie apsūdzētāji? Acīmredzot ortodoksālie žīdi. Bet kāpēc nežīdi-kristieši ir Pāvila attaisnojums viņu acīs? **D:** (Apsūdzētāji ir tie, kuri zina, ka Jūda un Pāvils ir viena persona – un saprotams, ka kristietības izplatīšanās ir attaisnojums Kristus upurēšanai. Var gan būt arī vienkāršāk – Pāvils tiek apsūdzēts par nestrādāšanu.)

nesludinātu evaņģēliju! Jo, ja es to labprātīgi daru, tad man ir alga; bet, ja uz pavēli, tad esmu tikai amata izpildītājs. Kas tad ir mana alga? Ka es sludinu evaņģēliju bez maksas un nelietoju savas tiesības, ko man dod evaņģēlija sludināšana. Jo, nebūdam atkarīgs ne no viena, es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu. Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, pats nebūdam zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības.¹⁰⁷ Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis kā tāds, kas bez bauslības, kaut patiesībā nebūdam bez Dieva bauslības, bet stāvēdam Kristus bauslībā, lai mantotu tos, kas bez bauslības. Vājjaiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai man būtu daļa pie tā. Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos ne kā gaisu sizdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādam, pats nekļūstu atmetams.

Brāļi, es gribu jums atgādināt, ka mūsu tēvi ir visi bijuši apakš padebeša un visi gājuši caur jūru, un visi padebesī un jūrā uz Mozu kristīti, un visi baudījuši to pašu garīgo barību, un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus. Bet uz lielāko daļu no viņiem Dievam nebija labs prāts, tie ir izdeldēti tukšnesī. Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši. Netopiet arī par elku kalpiem kā daži no tiem, kā ir rakstīts: tauta apsēdās ēst un dzert un tad piecēlās un sāka diet. – Arī nepadosimies netiklībai, kā daži no tiem darījuši un krita vienā dienā divdesmit trīs tūkstoši. Nekārdināsim To Kungu, kā daži no tiem darījuši un gāja bojā no čūskām. Nekurniet, kā daži no tiem ir kurnējuši un maitātāja nomaitāti. Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām. Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt. Jūs piemeklējīs vēl tikai cilvēcīgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.

Tādēļ, mani mīlie, bēdziet no elku dievu kalpošanas! Es runāju kā ar sapratīgiem cilvēkiem. Spriediet paši par maniem vārdiem. Svētības biķeris, ko mēs svētījam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu? Jo, kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes dalībnieki. Uzlūkojiet pēc miesas Israēlu! Vai tie, kas piedalās upura ēšanā, nestāv kopībā ar altāri? Bet ko es saku? Vai ka elku upuris ir kas? Jeb ka elks ir kas? Bet, ko tie upurē, tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem. Jūs nevarat dzert Tā Kunga biķeri un ļauno garu biķeri. Jūs nevarat būt Tā Kunga galda un ļauno garu galda dalībnieki. Jeb vai gribam To Kungu izaicināt? Vai tad mēs esam stiprāki par Viņu?

Viss ir atļauts, bet ne viss der. Viss ir atļauts, bet ne viss ceļ draudzi. Nevieni lai nemeklē savu paša, bet citu labumu! Visu, ko pārdod skārpos, ēdiet, nekā nepēfīdami sirdsapziņas dēļ! Jo: Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to pilda. – Ja kāds no neticīgajiem jūs aicina viesos un jūs gribat iet, tad ēdiet visu, ko jums ceļ priekšā, nekā nepēfīdami sirdsapziņas dēļ. Bet, ja kas jums saka: tā ir upuru gaļa, – tad neēdiet, viņa dēļ, kas jums to teicis, un sirdsapziņas dēļ. Es nedomāju tavu, bet viņa sirdsapziņu. Jo kāpēc sveša sirdsapziņa lai tiesātu manu brīvību? Ja es ar pateicību baudu, kāpēc tad topu zaimots par to, par ko es pateicos? Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu. Esiet nevainojami kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē. Gluži kā arī visās lietās mēģinu tīkams būt visiem, nevis savu, bet daudzu citu labumu meklēdam, lai tie taptu izglābti!

Dzenieties man pakaļ tā, kā es Kristum! Bet par to es jūs slavēju, ka jūs vienmēr mani pieminat un turat tās mācības, ko es esmu jums uzticējis. Bet es gribu, lai jūs ņemtu vērā, ka ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs. Katrs vīrs, kas Dievu lūdz vai runā kā pravietis ar apsegtu galvu, apkauno savu galvu.¹⁰⁸ Bet katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu vai runā kā praviete, dara kaunu savai galvai, jo tā ir tāpat kā apcirpta. Ja sieva neaizsedzas, tad lai tā arī apcērpas. Bet, tā kā tas sievai ir par kaunu, ka tā ir apcirpta vai noskūta, tad lai tā aizsedzas. Bet vīram nebūs galvu aizsegt, jo tas ir Dieva godības attēls un atspulgs; bet sieva ir vīra godības atspulgs. Jo vīrs nav no sievas, bet sieva no vīra. Jo vīrs nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ. Tāpēc sievai jābūt galvā pilnvaras zīmei eņģeļu dēļ. Tomēr ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra mūsu Kungā. Jo, it kā sieva ir no vīra, tāpat ir arī vīrs no sievas; bet tas viss ir no Dieva. Spriediet paši: vai pieklājas sievai

¹⁰⁷ **D:** Te es redzu tiešu pretrunu ar E sistēmu – Pāvils ne tikai nošķir jēdzienus «jūds» un «bauslība», bet uzsver, ka zem bauslības viņš nestāv.

¹⁰⁸ **D:** Pāvils atkal vēršas pret svarīgu jūdu rituālu – tāpat kā apgraizīšanas vai košera ēdiena sakarā.

neaižsegtai Dievu lūgt? Vai pati daba nerāda jums, ka gari mati ir vīram par negodu. Bet, ja sievai gari mati, tad tas viņai par godu. Jo mati viņai doti par apsegu. Bet, ja kāds tur grib tiepties, mēs nepazīstam tādu ieražu, Dieva draudzes arī ne.

Bet, aizrādīdams uz vienu lietu, es jūs nevaru slavēt: jūsu sanāksmes nenāk jums par labu, bet par ļaunu. Vispirms es dzirdu, ka jūsu draudzes sanāksmēs notiekot šķelšanās, ko es pa daļai arī ticu. Novirzieniem arī jābūt, lai taptu redzami jūsu starpā ticībā rūditie. Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu. Jo, mielastam notiekot, katrs steidzas paņemt savu paša ēdienu, un tā cits paliek neēdis, cits piedzeras. Vai tad jums nav māju, kur varat ēst un dzert? Jeb vai jūs Dieva draudzi nicinājat un apkaunojat tos, kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs slavēju? Šinī lietā es jūs nevaru slavēt.

Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami, – tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami. Cikkkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.¹⁰⁹

Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm. Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu.¹¹⁰ Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti. Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti. Tāpēc, mani brāļi, kad jūs sanākat uz mielastu, tad gaidait cits uz citu. Ja kas ir izsalcis, lai paēd mājās, ka jūsu sanākse nav jums par sodu. Visu pārējo noteikšu, kad ieradīšos pie jums.

Brāļi, es negribu, ka jūs esat neskaidrībā par garīgajām dāvanām. Jūs zināt, kā jūs, kad vēl bijāt pagāni, vilktin vilka pie mēmajiem elkiem. Tādēļ es jums saku: neviens, kas runā Dieva Garā, neteiks: nolādēts lai ir Jēzus, – un neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, – kā vien Svētajā Garā. Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem. Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazīšana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.

Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem. Ja kāja sacītu: tā kā es neesmu roka, es nepiederu pie miesas, – tomēr tā pieder pie miesas. Un, ja auss sacītu: tā kā es neesmu acs, tad es nepiederu pie miesas, – tomēr tā pieder pie miesas. Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde? Ja visa miesa būtu dzirde, kur paliktu oža? Bet Dievs locekļus ir nolīcis miesā ikvienu savā vietā, kā Viņš gribēja. Bet, ja tie visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa? Bet tagad ir gan daudz locekļu, bet viena miesa. Acs nevar sacīt rokai: man tevis nevajag, – vai atkal galva nevar sacīt kājām: man jūsu nevajag. Bet taisni tie miesas locekļi, kas liekas esam nespēcīgākie, ir sevišķi vajadzīgi. Bet, kas mums miesā izliekas mazāk cienījams, tos mēs ietērpjam sevišķā godā; un mūsu nepieklājīgie locekļi dabū sevišķu godu. Bet pieklājīgiem tas nav vajadzīgs. Bet Dievs miesu ir tā sastādījis, ka mazāk cienītam loceklim piešķirīs lielāku cieņu, lai neceltos miesā šķelšanās, bet locekļi saticīgi gādātu cits par citu. Un, kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī; vai, kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdzī. Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi. Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs. Vai tad visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? Vai visiem ir dāvanas dziedināt? Vai visi runā mēlēs? Vai visi tās var iztulkot? Bet dzenieties pēc vislielākajām dāvanām, un es jums rādīšu vēl pārāku ceļu.

Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad

¹⁰⁹ D: Nu, no kurienes šī tik uzmācīgā Jēzus nāves tēma – padomā tik, «pasludiniet Tā Kunga nāvi»!

¹¹⁰ D: T.i., no ticības atkritiņu.

tas man nelīdz nenieka. Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Mīlestība nekad nebeidzas, pravietošana beigsies, valodas apklusīs, atziņa izbeigsies. Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu pravietošana. Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs. Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuvi vīrs, tad atmetu bērna dabu. Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tik pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts. Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.

Dzenieties pēc mīlestības, tiecieties pēc garīgajām dāvanām, sevišķi lai jūs varētu pravietot. Jo, kas runā mēlēs, tas nerunā cilvēkiem, bet Dievam; jo neviens to nesaprot, viņš garā runā noslēpumus. Bet, kas pravieto, tas runā cilvēku celšanai, pamudināšanai un iepriecināšanai. Kas runā mēlēs, tas ceļ pats sevi; bet, kas pravieto, tas ceļ draudzi. Es gribētu, ka jūs visi varētu runāt mēlēs, bet vēl vairāk, ka jūs pravietotu. Jo tas, kas pravieto, ir lielāks nekā mēlēs runātājs, ja pēdējais nesniedz paskaidrojumu, lai draudze tiktu celta. Ja es, brāļi, nāktu pie jums, mēlēs runādams, ko tas jums palīdzētu, ja es nesludinātu jums, nesdams vai atklāsmi, vai atziņu, vai pravietojumu, vai mācību? Tas tāpat kā ar nedzīviem instrumentiem, vai tā būtu stabule vai cītara, kas izdod skaņas; ja to skaņas nevarētu izšķirt, kā lai saprastu stabules vai cītaras spēli? Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies karam? Tāpat arī, ja jūs ar savu mēli neteiksit skaidrus vārdus, kā lai saprot runāto? Jūs būsiet vējā runājuši. Pasaulē, kā zināms, ir daudz dažādu valodu, un nav nekā bez valodas. Un, ja es kādu valodu nesaprotu, tad es būšu runātājam svešinieks, un runātājs būs man svešinieks. Tā kā jums ir tieksmes pēc garīgajām dāvanām, tad rūpējieties, ka esat bagāti ar dāvanām, ar kurām varat celt draudzi. Tādēļ, kas mēlēs runā, lai lūdz Dievu, ka viņš to var arī izskaidrot. Jo, kad es, mēlēs runādams, lūdzu Dievu, tad mans gars gan lūdz, bet mans prāts paliek neauglīgs. Kā tad tas patiesībā ir? Es taču gribu Dievu lūgt garā, bet gribu lūgt arī ar prātu; es gribu dziedāt garā, bet gribu dziedāt arī ar prātu. Ja tu garā slavē Dievu, kā gan vienkāršais draudzes loceklis pēc tavas pateicības varēs sacīt savu āmen? Jo viņš nesaprot, ko tu runā. Varbūt tava pateicība ir laba, bet tā citu neceļ. Es pateicos savam Dievam,¹¹¹ es vairāk nekā jūs visi runāju mēlēs. Bet draudzē es gribu labāk piecus sapratīgus vārdus runāt, lai citus pamācītu, nekā desmit tūkstošu vārdu mēlēs. Brāļi, netopiet bērni saprašanā, bet esiet mazi bērni ļaunumā, bet saprašanā topiet pieauguši. Bauslībā rakstīts: svešās mēlēs un ar svešu cilvēku lūpām Es runāšu uz šo tautu, un tomēr tā Man neklausīs, saka Tas Kungs. Tā mēles nav par zīmi ticīgajiem, bet neticīgajiem, bet pravietošana nav neticīgajiem, bet ticīgajiem. Ja visa draudze sanāktu kopā un visi runātu mēlēs, un ienāktu svešinieki vai neticīgi, vai tie neteiks, ka esat prātu zaudējuši? Bet, ja visi pravieto un ienāk iekšā neticīgs vai svešinieks, visi viņu ved pie atzīšanas, visi spriež pār viņu. Un viņa apslēptās sirds domas nāk zināmas, un tā viņš kritīs uz sava vaiga un apliecinās, ka tiešām Dievs ir jūsu vidū.

Kā tad nu būs, brāļi? Kad jūs sanākat kopā, katram ir kaut kas, vai psalms, vai mācība, vai atklāsmē, vai mēles, vai mēļu izskaidrošana, viss lai notiek celšanai. Un, ja mēlēs runā, tad lai uzstājas divi, ja daudz, trīs, un cits pēc cita un viens lai tulko. Un, ja nav tulkotāja, tad lai tie cieš klusu draudzē un lai runā tik sev un Dievam. Bet pravieši lai runā divi vai trīs, un citi lai apspriež. Bet, ja kādam citam, kas tur sēd, nāk atklāsmē, tad pirmais lai cieš klusu. Jo jūs pēc kārtas varat visi pravietot, lai visiem būtu pamācība un pamudinājums. Praviešu gari praviešiem klausu. Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. Sievas lai draudzes sapulcēs cieš klusu, kā tas parasts visās ticīgo draudzēs; jo tām nav atļauts runāt, bet jābūt paklausīgām, kā arī bauslība nosaka. Bet, ja tās grib ko zināt, lai prasa mājās saviem vīriem; jo sievai ir par kaunu runāt draudzes sapulcē. Vai tad Dieva vārds ir no jums izgājis? Jeb vai tas pie jums vien ir nācis? Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle. Bet, ja kāds to neatzīst, tas paliek neatzīts. Tātad, brāļi, tiecieties pravietot, neliedziet arī runāšanu mēlēs. Bet viss lai notiek pieklājīgi un kārtīgi.

Brāļi, es jums atgādinu evaņģēliju, ko jums jau esmu pasludinājis, ko jūs esat dabūjuši un kurā jūs arī stāvat, kas jums arī dod pestīšanu, ja jūs to paturat tādā veidā, kā es jums to pasludināju; citādi jūs būtu velti kļuvuši ticīgi. Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem, un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit. Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši. Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem. Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaikā dzimušam. Jo es esmu mazākais apustuļu starpā un neesmu cienīgs, ka mani sauc par apustuļi, tādēļ ka es vajāju Dieva draudzi.

¹¹¹ **D:** Tā pati formula, kas iepriekš.

Bet no Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu, un Viņa man dāvātā žēlastība nav bijusi veltīga, es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani. Lai vai es, vai viņi, tā mēs sludinām, un tā jūs esat kļuvuši ticīgi.

Ja tad par Kristu sludina, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem, kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcelšanās? Ja nav miroņu augšāmcelšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība. Tad jau mēs būtu Dieva viltus liecinieki, jo mēs esam liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, bet Viņš to nebūtu uzmodinājis, ja jau nav miroņu augšāmcelšanās. Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kristus nav uzmodināts. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti. Bet ikviens savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā. Un tad nāk gals, kad Viņš nodod Valstību Dievam un Tēvam, kad Viņš būs iznīcinājis katru valdību, varu un spēku. Jo Viņam vajag valdīt, tiekāms Viņš noliek visus ienaidniekus Sev zem kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve. Jo Tas Viņam ir visu nodevis zem Viņa kājām; bet, kad saka: viss Viņam nodots, – tad, protams, izņemot To, kas Viņam visu nodevis. Bet, kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats pakļausies Tam, kas Viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa. Ko tad tie darīs, kas liekas kristīties par mirušajiem? Ja jau mirušie augšām necelsies, kam tad kristīties par viņiem? Kādēļ arī mēs ik brīdī esam briesmās? Es mirstu ik dienas, tik tiešām, ka jūs, brāļi, esat mans gods Kristū Jēzū, mūsu Kungā. Ja es, tikai mirstīgs cilvēks būdams, esmu Efezā cīnījies ar plēsīgiem zvēriem, kāds labums man tur būtu? Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirsim. – Nepievilieties. Ļauna sabiedrība samaitā labus likumus. Esiet skaidrā prātā un negrēkojiet; jo daži Dievu nemaz nepazīst, to es jums saku par kaunu.

Bet varbūt kāds sacīs: kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks? Tu nesapraša! Ko tu sēj, tas netop dzīvs, ja tas nav miris. Tu nesēj miesu, kas vēl taps, bet tikai graudu, vai tas būtu kviešu vai kādas citas sēklas grauds. Bet Dievs tam dod miesu kādu gribēdams un ikkatrai sēklai savu īpatnēju. Ne visas miesas ir vienādas; citāda ir cilvēku miesa, citāda lopu miesa, citāda putnu un citāda zivju miesa. Tā arī ir debesu ķermeņi un zemes ķermeņi; bet citāda godība ir debesu ķermeņiem un citāda zemes ķermeņiem. Citāds spožums ir saulei un citāds mēnesim un citāds zvaigznēm; jo viena zvaigzne ir spožāka par otru. Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā. Sēts top negodā¹¹² un uzmodināts godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts spēkā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa. Tāpat ir arī rakstīts: pirmais cilvēks, Ādams, kļuva par dzīvu dvēseli, – pēdējais Ādams par dzīvu darītāju Garu. Pirmais nav garīgais, bet dabīgais, tik pēc tam nāk garīgais. Pirmais cilvēks ir no zemes, no pīšļiem; otrs cilvēks no debesīm. Kāds tas, kas no zemes, tādi paši tie, kas no zemes; un, kāds Tas, kas no debesīm, tādi paši tie, kas no debesīm; un, tāpat kā esam nesuši zemes cilvēka tēlu, tā arī nesīsim Tā tēlu, kas no debesīm. Bet to es saku, brāļi: miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību. Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiks pārvērsti, piepeši, acumirkļi, pēdējai bazūnei atskanot.¹¹³ Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? – Nāves dzelonis ir grēks, bet grēka spēks ir bauslība. Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tad nu, mani mīlie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs.

Bet attiecībā uz vācamajām dāvanām svētajō labā – darait tā, kā es esmu noteicis Galatijas draudzēm. Ikkatrā pirmajā nedēļas dienā lai ikviens, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā, ka dāvanas nav jālasa tikai tad, kad es nākšu. Bet, kad es nākšu, tad sūtīšu jūsu izvēlētos ar vēstulēm nonest jūsu mīlestības dāvanas uz Jeruzālemi. Bet, ja izrādītos par vēlamu, ka arī es turp eju, tad tie man var nākt līdzī.

Bet pie jums es nākšu, kad būšu izgājis Maķedonijai cauri, jo es gribu doties caur Maķedoniju. Varbūt es pie jums kādu laiku palikšu, varbūt visu ziemu, tad jūs varat mani izvadīt ceļā, kurp es aiziešu.

¹¹² **D:** Atkal tā pati tēma – Jēzus kā nolādētais, kurš jānodod un jāiznīcina, lai pasaule pārvērstos.

¹¹³ **D:** Tas pats Jēzus nāves noslēpums, par kuru runa jau bija agrāk – tikai šeit pateikts tiešāk: «Es, Jūda, īstenībā neesmu miris, bet acumirkļi tiku pārvērstš».

Es jūs negribu redzēt tikai garām ejot, bet ceru, ja Tas Kungs gribēs, pie jums palikt kādu laiku. Bet Efezā es gribu palikt līdz Vasarassvētkiem. Jo man atvērušās plašas durvis sekmīgai darbībai, bet arī pretinieku daudz. Bet, kad Timotejs pie jums atnāks, gādājiet, ka viņš var būt drošs jūsu vidū; jo viņš strādā mūsu Kunga darbu tāpat kā es. Neviens lai viņu nenicina, bet pavadait viņu mierā, lai viņš nāk pie manis, jo es viņu sagaidu kopā ar brāļiem. Brāli Apollu es vairākkārt paskubināju noiet ar brāļiem pie jums, viņš tagad nemaz negribēja iet, bet viņš aizies, tiklīdz viņam būs laiks.

Esiet modri, stāviet ticībā, turieties kā vīri, esiet stipri! Viss jūsu starpā lai notiek mīlestībā. Es jūs lūdzu, brāļi: jūs pazīstat Stefanu namu, ka viņš ir pirmais ieguvums Ahajā un ka viņi ir nodevušies kalpošanai svētajiem; padodieties arī jūs tādiem un ikkatram, kas strādā līdzi un pūlas. Bet es priecājos par Stefanu, Fortunatu un Ahaiku atnākšanu, jo, tā kā jūsu nav, tie stājušies jūsu vietā. Jo tie ir atspirdzinājuši manu un jūsu garu, tamdēļ parādaļiem atzinību. Āzijas draudzes jūs sveicina. Akvila un Priskilla ar savas mājas draudzi jūs daudzreiz sveicina iekš Tā Kunga. Visi brāļi jūs sveicina. Sveicinieties savā starpā ar svēto skūpstu. Šeit mans, Pāvils, sveiciens ar paša roku. Ja kas nemīl Kungu Jēzu Kristu, tas lai ir nolādēts. Maran ata (mūsu Kungs nāk)! Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. Mana mīlestība ir ar jums visiem Kristū Jēzū.

3. Pāvila otrā vēstule korintiešiem

Pāvils, pēc Dieva prāta Kristus Jēzus apustulis, un brālis Timotejs Dieva draudzei, kas ir Korintā, un visiem svētajiem pa visu Ahaju: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Kunga Jēzus Kristus.

Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši. Jo, kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu. Kad mums ir bēdas, tad tās jums par iepriecināšanu un pestīšanu; kad mums ir ieprieca, tad tā jums par iepriecināšanu, kas parādās spēcīga to pašu ciešanu panešanā, ko arī mēs nesam. Un mūsu cerība par jums ir stipra, jo mēs zinām, ka jums ir dalība kā ciešanās, tā arī iepriecā. Mēs negribam jūs, brāļi, atstāt bez ziņām par mūsu bēdām, kas mums bija Āzijā; tās bija pārāk smagas un gāja pāri mūsu spēkiem, tā ka jau gandrīz vairs necerējām palikt dzīvi. Pēc mūsu pašu domām, bijām jau nāvei lemti, tā ka vairs nepaļāvāmies paši uz sevi, bet uz Dievu, kas uzmodina mirušos. No tādām nāves briesmām Viņš mūs ir izglābis un arī turpmāk izglābs. Uz Viņu mēs liekam savu cerību, ka Viņš mūs joprojām glābs. Arī jūs mums palīdzēsiet ar savām aizlūgšanām, lai par mums parādīto žēlastību, ko daudzi izlūguši, daudzi izteiktu pateicību par mums.

Tas, ar ko mēs lepojamies, ir mūsu sirdsapziņas liecība, ka mēs esam turējušies dievišķā šķīstībā un skaidrībā, ne miesas gudrībā, bet Dieva žēlastībā kā pasaulē, tā sevišķi jūsu vidū. Jo mēs jums cita nekā nerakstām kā vien, ko jūs lasāt un arī saprotat; un es ceru, ka jūs to pilnīgi sapratīsiet, tā kā jūs jau pa daļai mūs esat sapratuši, ka mēs esam jūsu gods, tāpat kā arī jūs esat mūsu gods mūsu Kunga Jēzus dienā. Tādā pārliecībā es jau agrāk gribēju pie jums noiet, lai jūs atkal dabūtu žēlastību. No jums es gribēju iet tālāk uz Maķedoniju un no Maķedonijas atkal atgriezties pie jums, un lai jūs mani izvadītu uz Jūdeju. Vai tad, to nolemdams, es esmu vieglprātīgi rīkojies? Jeb vai mani lēmumi ir tik miesīgi, ka mans jā, jā varētu būt arī nē, nē? Dievs mans liecinieks: mūsu jums dotais vārds nav bijis reizē jā un nē. Jo Dieva Dēls Kristus Jēzus, ko es un Silvāns un Timotejs esam jūsu vidū sludinājuši, nav bijis jā un nē, bet Viņš ir bijis jā. Jo, cik ir Dieva apsolīšanu, tās ir Viņā jā, tāpēc caur Viņu mūsu āmen Dievam par godu. Bet tas, kas stiprina mūs un jūs Kristū un kas mūs ir svaidījis, ir Dievs; Viņš mūs ir arī apziņmogojis un devis Gara ķīlu mūsu sirdīs. Bet es piesaucu Dievu par liecinieku savai dvēselei, ka es, jūs saudzēdams, vairs neesmu nācis uz Korintu. Ne ka mēs valdītu pār jūsu ticību, bet lai vairotu jūsu prieku, jo jūs stāvat ticībā.

Es biju sevī nodomājis nenākt atkal pie jums ar skumjām, jo, ja es jūs skumdinu, kas tad mani iepriecinās, ja ne tas, ko es esmu skumdinājis. Tamdēļ es jums aizrakstīju, lai man nākot nebūtu jānoskumst par tiem, par kuriem man būtu jāpriecājas; un es stipri ceru, ka mans prieks būs arī jūsu visu prieks. Jo lielās bēdās un sirds bailēs un ar daudz asarām es jums esmu rakstījis, nevis lai jūs skumdinātu, bet lai jūs redzētu manu lielo mīlestību uz jums. Bet, ja kas skumdinājis, tas nav tik mani skumdinājis, bet, lai neteiktu par daudz, pa daļai jūs visus. Tādam ir vairākuma rājiens pietiekošs. Tagad ir labāk, ka jūs viņam piedodat un to iepriecināt, lai to nenomāc pārāk lielas skumjas. Tāpēc es jūs lūdzu, parādiat viņam mīlestību. Taisni tamdēļ es jums rakstīju, lai pārliecinātos, vai jūs esat paklausīgi visās

lietās. Kam jūs piedodat, tam arī es piedodu; jo, ja es kādam esmu piederis, tad to esmu darījis jūsu dēļ Kristus vaiga priekšā, lai sātans mūs nepieviltu; jo viņa nodomi mums labi zināmi.

Bet, kad es nonācu Troadā sludināt Kristus evaņģēliju un durvis man atvērās Tā Kunga darbā, man sirdī nebija miera, tamdēļ ka brāli Titu neatradu; bet, no tiem atvadījies, aizgāju uz Maķedoniju. Paldies Dievam, kas mūs visur vada Kristus uzvaras gājienā un caur mums izplata Viņa atziņas labo smaržu visās malās. Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd. Vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību. Un kas šim darbam ir derīgs? Jo mēs neesam tādi kā daudzi, kas lieto Dieva vārdu veikalam, bet mēs runājam no skaidras sirds kā Dieva uzdevumā un Dieva priekšā Kristus spēkā.

Vai tad mēs atkal sākam sevi slavināt? Jeb vai mums kā dažiem citiem vajadzīgas ieteikšanas vēstules pie jums vai no jums? Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem. Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm. Tāda pašāvēība mums ir caur Kristu uz Dievu. Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva, kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai: ne burtam, bet garam; jo burts nokauj, bet Gars dara dzīvu. Bet, ja kalpošanai nāvei ar saviem akmeņos kaltiem burtiem bijis tāds spožums, ka Israēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd, kā lai nebūtu daudz lielāks spožums Gara kalpošanai? Jo, ja pazudināšanas kalpošanai bijis spožums, tad jo daudz vairāk tas ir taisnošanas kalpošanai. Jo, kas bijis spožs, tas tagad ir zaudējis savu spožumu šā pārlieku lielā spožuma dēļ. Jo, ja tam, kam bija jāzūd, bijis spožums, tad jo vairāk būs spožums tam, kas paliek. Tāpēc ka mums ir tāda cerība, mēs runājam ar lielu drosmi, un ne tā kā Mozus, kas klāja apsegu pār savu vaigu, lai Israēla bērni neredzētu, kā izbeidzas tas, kam jāzūd. Bet viņu sirdis tika nocietinātas; jo līdz šai dienai tas pats apsegs paliek un, lasot Veco Derību, nevar tikt atsegts, jo tas zūd ar Kristu. Bet līdz šai dienai, kad lasa Mozu, apsegs paliek izklāts pār viņu sirdīm. Bet, līdzko atgriežas pie Tā Kunga, tur sega tiek noņemta. Tas Kungs ir Gars. Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība. Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spoguļi, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.

Tādēļ, šinī kalpošanā būdami, kas mums uzticēta no žēlastības, mēs nepiekūstam, bet mēs, atraisījušies no slepenām kauna lietām, nedzīvojam viltībā, nedz viltojam Dieva vārdu, bet, paudzami patiesību, nostājamies nevainojami katra cilvēka sirdsapziņai Dieva priekšā.¹¹⁴ Ja mūsu evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls. Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, To Kungu, mēs paši esam jūsu kalpi, Jēzus sūtīti.¹¹⁵ Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaišumu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā. Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā. Tātad nāve darbojas mūsos, bet dzīvība jūsos. Bet mums ir tas pats ticības gars, kā ir rakstīts: es ticēju, tāpēc es runāju. – Arī mēs ticam, tāpēc mēs arī runājam, zinādami, ka Tas, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, uzmodinās arī mūs ar Jēzu un nostatīs Savā priekšā kopā ar jums. Jo viss tas notiek jūsu dēļ, lai žēlastība vairodamās, pieaugot ticīgo skaitam, vairotu arī pateicību Dievam par godu. Tāpēc mēs nepiekūstam, bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dienu no dienas atjaunojas. Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs.

Mēs zinām: kad mūsu laicīgais telts mājoklis būs nojaukts, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis, kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesis. Šeit mēs nopūšamies, ilgodamies būt ietērtiem savā mājoklī, kas ir no debesīm, tiešām, ja būsīm ietērti, tad nebūsīm kaili. Šinī teltī būdami, mēs nopūšamies un panesam grūtības, jo negribam tapt izgērbti, bet pārgērbti, lai to, kas mirstīgs, pārņem dzīvība. Bet Dievs ir tas, kas mūs tam sagatavojis, Viņš arī mums devis Garu par ķīlu. Tāpēc mēs arvien turam drošu prātu un zinām: kamēr mājoklam miesā, mēs esam svešumā, tālu no Tā Kunga. Jo mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanās. Bet mēs turam drošu prātu un gribam labāk atstāt miesas mājokli un būt mājās pie sava Kunga.¹¹⁶ Tāpēc, vai pie Tā Kunga mājās būdami vai vēl svešumā, mēs cenšamies, lai būtu Viņam

¹¹⁴ **D:** Atkal!

¹¹⁵ **D:** Kalpi, kas īstenībā ir gani – tas pats motīvs, ka «Kristus ir kļuvis par kalpu apgraizītajiem»?

¹¹⁶ **E:** Aicinājums uz nāvi. **D:** (Vai samuraju bu do filozofija arī ir «aicinājums uz nāvi»? ☺)

patīkami. Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu, ko, miesā būdams, darījis – vai labu vai ļaunu.

Tad nu pazīdami bijību Tā Kunga priekšā, mēs pārliecinām cilvēkus, bet Dievam esam pazīstami; es ceru, ka arī jūsu sirdsapziņā esam pazīstami. Mēs jums sevi atkal neieteicam, bet jums dodam pamatu ar mums lepoties, lai varat nostāties pret tiem, kas lielās ar ārišķīgo un ne ar to, kas sirdī. Ja aizrāvāties līdz neprātam, tas notika Dievam par godu; ja esam apdomīgi, jums par labu. Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam: tā kā viens ir miris par visiem, tātad visi ir miruši.¹¹⁷ Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem¹¹⁸, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. Tad no šī brīža mēs neviena nepazīstam pēc miesas; un, ja arī mēs Kristu esam pazīnuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam. Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu! To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.

Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši. Jo Viņš saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju un pestīšanas dienā Es tev palīdzēju. – Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena. Mēs nevienā lietā neesam par apgrēcību, lai kalpošana netiek pelta. Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi, lielā pacietībā, bēdās, darba grūtībās, bailēs, sitienos, cietumā, uztraukumā, grūtā darbā, bezmiega naktīs, badā, šķīstībā, atziņā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā, patiesības vārdā, Dieva spēkā; ar taisnības ieročiem pa labi un kreisi, ar godu un negodu, ar slavu un neslavu; kā viltnieki un tomēr patiesīgi; kā nepazīstami un tomēr pazīstami; kā mirēji, un redzi, mēs dzīvojam; kā pārmācīti un tomēr nenonāvēti; kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi; kā nabagi, bet kas dara daudzus bagātus; kā tādi, kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas. Mūsu mute ir sākusi runāt uz jums, korintieši, mūsu sirds ir atvērusies. Mūsu sirdīs jums ir vietas, bet jūsu sirdīs mums nav vietas. Bet par atmaksu prasū no jums kā no saviem bērniem, lai arī jūsu sirds atdarās.

Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs.

Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā. Atveriet mums savas sirdis, mēs neesam nevienam pāri darījuši, nevienu neesam veduši postā, nevienu pievīluši. To es nesaku notiesādams. Jo es jums to jau esmu sacījis, ka jūs esat mūsu sirdīs, lai mēs kopā mirtu un kopā dzīvotu. Man ir pilnīga uzticība uz jums, es esmu lepns uz jums un ļoti iepriecināts, neraugoties uz visām mūsu bēdām, mans prieks ir ļoti liels. Kad nonācām Maķedonijā, mūsu miesai nebija ne mazākās atpūtas, bēdas no visām pusēm: ārā cīņas, iekšā bailes. Bet Dievs, kas iepriecina pazemīgos, iepriecināja mūs ar Tita atnākšanu; un ne ar viņa atnākšanu vien, bet arī ar to iepriecu, ko viņš saņēmis no jums, kad viņš mums stāstīja par jūsu ilgām, par jūsu skumjām, par jūsu rūpēm par mani, tad mani pārņēma vēl lielāks prieks. Jebšu es jūs ar savu vēstuli esmu skumdinājis, tomēr es to nenožēloju; ja es agrāk arī to nožēloju – jo es redzu gan, ka šī vēstule jūs skumdināja, lai arī tikai uz brīdi, – tad tagad es priecājos ne par to, ka jūs tāpat skumdināti, bet par to, ka jūs tāpat skumdināti uz atgriešanos; jo jūs esat skumdināti pēc Dieva prāta, lai jums nekas no mums nenāktu par ļaunu. Jo dievišķās skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos; bet pasaulīgās skumjas nes nāvi. Jo redziet, šīs dievišķās skumjas – kādu rosību tās ir jūsos modinājušas, pat aizstāvēšanas, uztraukumu, bailes, ilgas, centību, sodīšanu! Katrā ziņā jūs esat pierādījuši, ka šinī lietā esat nevainīgi. Ko es jums arī rakstīju, tas nenotika apvainotāja vai apvainotā dēļ, bet tādēļ, lai jūsu rūpība par mums parādītos jūsu vidū Dieva priekšā. Tādēļ mēs esam iepriecināti. Mūsu ieprieca top vēl pilnīgāka, vērojot Tita prieku, jo jūs visi esat viņa garu atspirdzinājuši. Ja es jūs viņam kaut kā esmu slavējis, tad es neesmu palicis kaunā; bet, tāpat kā es jums visās lietās esmu runājis patiesību, tā arī mūsu uzslava Titam ir bijusi patiesība. Viņa sirsnība pret jums ir vēl lielāka, atceroties jūsu paklausību, kā jūs viņu uzņēmt ar bailēm un bijību. Es priecājos, ka varu uz jums paļauties visās lietās.

¹¹⁷ E: Nāves apoloģija.

¹¹⁸ E: Nedzīvojiet sev pašiem, dzīvojiet nāvei!

Mēs jums, brāļi, aizrādām uz Dieva žēlastību, kas ir izpaudusies Maķedonijas draudzēs, jo tur, lai gan bēdu smagi pārbaudīti un paši dzīvodami lielā nabadzībā, viņu prieks izpaudies lielā sirsnībā; tie ir labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām, to es apliecinu; ar lielu sirsnību tie piedāvāja savu kalpošanu svētajiem mīlestībā un ziedoja vairāk, kā cerējām, – sevi papriekš Dievam un pēc Dieva prāta arī mums. Tad mēs lūdzām Titu, lai viņš, kā jau iesācis mūsu vidū šo ziedojumu lietu, novestu to līdz galam. Bet, tā kā jūs esat sekmēm bagāti visās lietās: ticībā, vārdā, atziņā, visādos centienos un savā mīlestībā uz mums, tad esiet bagāti arī šinī labdarības lietā. To es nesaku pavēlēdams, bet ar centību, kas redzama pie citiem, gribēdams pārbaudīt jūsu mīlestību, vai tā ir īsta. Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību. Un šinī lietā mans padoms ir tāds: tas jums ir par labu, ka jūs pērn lietu iesākuši ne vien ar darbu, bet arī ar labo gribu, tagad pabeidziet iesākto darbu, lai labajai gribai seko arī izpildīšana pēc iespējas. Jo, kur ir laba griba, tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt, jo nevar prasīt, lai citu atvieglošana jūs novestu grūtībās; bet lai notiktu izlīdzināšana: jūsu pārpalikums tagad lai nāk par labu viņu trūcumam, un arī viņu pārpalikums lai nāktu jums par labu, lai tā notiktu izlīdzināšana, kā ir rakstīts: kam bija daudz, netapa bagāts; kam bija maz, netapa nabags. –

Bet paldies Dievam, kas Titam devis sirdī tādu pašu rūpību par jums. Viņš sekoja manam aicinājumam un, būdams uzcītīgs, pats labprātīgi nogāja pie jums. Mēs esam viņam līdzīgi nosūtījuši brāļi, kam visās draudzēs ir laba slava evaņģēlija lietā; un ne tādēļ vien, bet viņš ir mūsu draudžu izraudzītais pavadonis šinī mīlestības darbā, ko mēs strādājam, lai paustu Tā Kunga godu un savu labo gribu. Tā mēs nodrošināties, ka neviens mums neceltu neslavu bagāto dāvanu dēļ, ko esam savākuši. Jo mēs dzenamies pēc tā, kas labs, ne tik vien Tā Kunga, bet arī cilvēku priekšā. Tiem līdzīgi mēs nosūtījām mūsu brāļi, par kura centību vairākkārt dažādos gadījumos esam pārliecinājušies. Tagad viņa centība ir vēl lielāka pilnīgā palāvēībā uz jums. Kas attiecas uz Titu, tad viņš ir mans biedrs un līdzstrādnieks jūsu vidū; kas attiecas uz mūsu brāļiem, tie ir draudžu sūtņi Kristum par godu. Tad nu parādiet viņiem savu mīlestību un attaisnojiet mūsu labo atsauksmi par jums viņu un draudžu priekšā.

Bet par palīdzības sniegšanu svētajiem man nav vairs jums jāraksta. Jo es zinu jūsu labprātību un slavēju jūs par to maķedoniešu priekšā, jo Ahaja jau no pērnā gada bijusi gatava, un jūsu rūpība ir pamudinājusi daudzus citus. Bet brāļus es aizsūtīju, lai mūsu labās domas par jums šinī lietā nepaliktu kaunā, bet jūs būtu gatavi, kā es sacīju: lai tad, ja maķedonieši man līdzīgi atnāktu un atrastu jūs nesagatavotus, mēs – neteiksim jūs – šinī cerībā netiktu apkaunoti. Tā es turēju par vajadzīgu saukt brāļus palīgā, lai tie jau agrāk noietu pie jums un sagatavotu jūsu apsolīto svētības dāvanu, ka tā tiešām būtu svētības un ne skopuma liecība. Bet to es saku: kas sīkstī sēj, tas arī sīkstī pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem. Tā kā ir rakstīts: Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi. – Bet, kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairo jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem; tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība. Jo šis kalpošanas darbs ne tikvien novērš svētajā trūkumu, bet ir arī pārbagāts ar daudzām pateicībām Dievam. Redzēdami jūsu sekmīgo kalpošanu, tie slavē Dievu par jūsu paklausības apliecinājumu Kristus evaņģēlijam un jūsu sirsnīgo palīdzību viņiem un visiem citiem, un, lūgdami Dievu par jums, tie ilgojas pēc jums, vērodami Dieva bagāto žēlastību, kas pie jums parādījusies. Bet paldies Dievam par Viņa neizsakāmo dāvanu!

Bet es, Pāvils, jūs pamācu ar Kristus lēnprātību un laipnību, es, kas klāt būdams jūsu starpā gan esot pazemīgs, bet no tālienes pret jums rādot drosmi. Es jūs lūdzu: ka man, pie jums nākot, nevajadzētu būt bargam ar tādu drosmi, ar kādu es gribu uzstāties pret dažiem, kas domā, ka mēs dzīvojot pasaulīgi. Mēs dzīvojam gan pasaulē, bet necīnāmies pasaulīgi. Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai. Mēs apgāzam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi, un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga. Vērojiet, ko jūs pie citiem redzat. Ja kāds ir sevī pārliecināts, ka viņš pieder Kristum, tad lai viņš apdomā, ka, tāpat kā viņš, tā arī mēs piederam Kristum. Ja es arī vēl vairāk lepotos ar tām pilnvarām, ko mums Tas Kungs devis jūsu celšanai un ne postīšanai, tad es tomēr nepaliktu kaunā, lai neizliktos, it kā es gribētu jūs iebaidīt ar vēstulēm. Jo tie saka: viņa vēstules ir gan svarīgas un spēcīgas, bet viņš pats, personīgi klāt būdams, ir nespēcīgs, un viņa runa ir

nenozīmīga.¹¹⁹ Kas tā saka, lai zina, ka mēs, kādi esam no tālienes savās vēstulēs vārdos, tādi paši esam arī klāt būdami savos darbos. Jo mēs neuzdrošināmies sevi pieskaitīt vai pielīdzināt tādiem, kas paši sevi liela; bet tie, sevi pašus ar sevi mērodami un paši sev pielīdzinādami, nedara prātīgi. Mēs negribam pāri mēram lielīties, bet tik pēc tā noliktā mēra, ko Dievs mums spraudis un pēc kura arī esam nonākuši līdz jums. Jo mēs nesniedzamies pāri par mēru, it kā mēs nebūtu nonākuši līdz jums; mēs taču pirmie pie jums nonācām ar Kristus evaņģēliju; mēs nelielāmies nepiederīgi ar citu darbiem, bet ceram, jūsu ticībai pieaugot, gūt savā darba laukā jūsu vidū vēl lielākus panākumus, lai varētu evaņģēliju sludināt pāri par jūsu robežām, bet ne lielīties ar jau padarīto cita darba laukā. Bet, kas lielās, lai lielās ar To Kungu. Jo ne tas ir derīgs, kas pats sevi uzteic, bet tas, ko uzteic Tas Kungs.

Kaut jūs mani mazliet panestu manā neprātā. Bet jūs jau mani panesat. Jo es esmu iededzies par jums ar dievišķu karstumu; es jūs esmu saderinājis, lai jūs pievestu vienam vīram, Kristum, kā šķīstu jaunavu. Bet es baidos, ka čūska, kas ar savu viltību piekrāpa Ievu, tāpat nesamaitā arī jūsu domas un nenovērš no vienkāršības un skaidrības, kas ir Kristū. Bet, ja kāds nāk un sludina citu Jēzu, ne to, ko mēs esam sludinājuši, jeb ja jūs dabūjat citu garu, ne to, ko jūs esat saņēmuši, jeb citu evaņģēliju, ne to, ko esat pieņēmuši, tad jūs to labprāt ciešat. Es domāju, ka es nekādā ziņā neesmu mazāks par dižapustuļiem. Lai arī esmu neprašā runā, tomēr ne atziņā, to esam jums visiem visās lietās pierādījuši. Vai tad esmu grēkojis, pats sevi pazemodams, lai jūs augsti celtu, ka sludināju jums evaņģēliju bez atlīdzības? Citas draudzes es aplaupīju, no tām algu ņemdams par jūsu apkalpošanu; un kad, pie jums būdams, atrados trūkumā, tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis. Manu trūkumu novērsa tie brāļi, kas atnāca no Maķedonijas; visās lietās es tā turējos, ka jūs neapgrūtinātu, un arī turpmāk neapgrūtināšu. Tik tiešām, ka Kristus patiesība ir manī, šī slava man nevar tikt liegta Ahajas robežās. Kādēļ? Vai tad es jūs nemīlu? To Dievs zina. Bet, ko es daru, to arī turpmāk vēl darīšu, lai atņemtu iespēju lielīties tiem, kas to meklē, lai tanīs lietās, ar kurām tie lielās, tie izrādītos tādi paši kā mēs. Jo tie ir viltus apustuļi un viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem. Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli. Tad arī nav nekas sevišķs, ka viņa kalpi izliekas par taisnības kalpiem; to gals būs tāds kā viņu darbi.

Atkal es jums saku: lai neviens netur mani par bezprāti. Bet, ja jau, tad pieņemiet mani arī kā bezprāti, lai arī es varētu mazliet lielīties. Ko te saku, to nesaku pēc Tā Kunga prāta, bet it kā neprātā, jo esmu pārliecināts, ka varu lielīties. Ja tad jau daudzi lielās pasaules lietās, tad arī es gribu lielīties. Jūs, prātīgie, taču labprāt panesat neprātīgos. Jo jūs panesat, ja kāds jūs kalpina, ja kāds jūs izsūc, ja kāds aplaupa, ja kāds nicina, ja kāds jums sit vaigā. Par apkaunošanu sev es to saku, mēs uz to nebijām spējīgi. Bet, ja kas lepojas ar kaut ko – es runāju neprātā –, tad es arī. Tie ir ebreji? Es arī. Tie ir israēlieši? Es arī. Tie ir Ābrahāma dzimums? Es arī. Tie ir Kristus kalpi? Es runāju neprātā – es vēl vairāk: daudz vairāk darbā, daudz vairāk cietumos, bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās. No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā, darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkārt badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds nedegtu? Ja jau jālielās, tad lielīšos ar savu nespēku. Mūsu Kunga Jēzus Dievs un Tēvs, kas ir augsti teicams mūžīgi, zina, ka es nemeloju. Damaskā ķēniņa Aretas zemes pārvaldnieks lika Damaskas pilsētu apsargāt, lai mani sagūstītu, pa logu kurvī mani nolaida pār mūri, tā es izglābos no viņa rokas.

Ir jau jālielās, kaut gan tas neder, es tagad runāšu par Tā Kunga parādībām un atklāsmēm. Es pazīstu cilvēku iekš Kristus, priekš četrpadsmit gadiem – vai miesā vai ārpus miesas, nezinu, Dievs to zina – tas tika aizrauts trešajās debesīs. Par to pašu cilvēku es zinu, ka tas – vai miesā vai ārpus miesas, nezinu, to Dievs zina – tika aizrauts paradīzē un dzirdēja neizsakāmus vārdus, ko cilvēkam nav ļauts izrunāt. Ar to es gribu lielīties, bet ar sevi pašu es nelielīšos, kā vien ar savu nespēku. Ja es gribētu lielīties, es nebūtu neprātīgs, jo es runātu patiesību; bet es atturo, lai neviens par mani nedomā vairāk kā to, ko tas manī redz vai ko no manis dzird. Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, ka netopu iedomīgs. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos. Un Viņš ir sacījis: «Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks

¹¹⁹ **E:** Tātad Pāvila vēstules (vismaz daļā ticīgo) ir tikušas uzskatītas par iespaidīgākām un svarīgākām nekā viņa personīgie sprediķi. **D:** (Es pazīstu vienu cilvēku, kurš arī izpaužas galvenokārt tekstos – uzmini nu, pat ko es runāju! 😊)

nespēkā varens parādās.» Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani. Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.

Tā lielīdamies esmu tapis bezprātis. Jūs mani pie tā novedāt. No jums man patiesībā vajadzēja sagaidīt atzinību. Jo es nevienā vietā neesmu mazāks par dižapustuļiem, kaut gan neesmu nekas. Apustuļa zīmes jūsu vidū ir izpaudušās visā izturībā ar zīmēm, brīnumiem un vareniem darbiem. Ja kādā lietā jūs būtu bijuši mazāki par citām draudzēm, ja ne tādā, ka es jūs neesmu apgrūtinājis? Piedodiet man šo pārestību. Redzi, es taisos trešo reizi jūs apmeklēt un jūs neapgrūtināšu, jo es nemeklēju jūsu mantu, bet jūs pašus. Jo nav vajadzīgs, ka bērni krāj mantu vecākiem, bet vecāki bērniem. Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi. Ja es jūs tik ļoti mīlu, vai tad lai sagaidu mazāk mīlestības? Labi, es jūs neesmu apgrūtinājis. Bet varbūt kā krāpnieks ar viltu esmu jūs ņēmis. Vai tad es ar kādu no tiem, ko pie jums sūtīju, jūs esmu izmantojis? Es pierunāju Titu un tam sūtīju līdzī brāli. Vai tad Tits ir jūs izmantojis? Vai ne tanī pašā garā mēs staigājam? Un ne tanīs pašas pēdas? Jau sen jūs esat tais domās, ka mēs jūsu priekšā tikai aizstāvamies. Mēs runājam Dieva priekšā iekš Kristus, un tas viss, mīlie, notiek jūsu celšanai. Es baidos, ka es nākdams neatrodu jūs tādus, kādus es nevēlos, un ka jūs neatrodāt mani tādu, kādu jūs nevēlaties; ka tikai nav jūsu vidū ķildu, skaudības, dusmu, naida, apmelošanas, mēlnesības, uzpūtības, nekārtības; ka mans Dievs, man atkal nākot, mani nepazemo jūsu priekšā un ka man nav jāskumst par daudziem, kas grēkojuši un nav atgriezušies no savas netikumības, netiklības un izlaidības, ko tie darījuši.

Jau trešo reizi es nāku pie jums. Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes. To es jau esmu teicis un saku arī tagad, kā otrreiz pie jums būdams, tā tagad no tālienes, visiem, kas jau grēkojuši, un visiem pārējiem, ka es nesaudzēšu nevienu, ja atkal nākšu pie jums. Jūs vēlaties pierādījumu, ka Kristus manī runā; Viņš nav nespēcīgs, bet spēcīgs jūsu vidū. Jo jebšu Viņš krustā sist nespēkā, bet Viņš ir dzīvs Dieva spēkā; tāpat arī mēs esam nespēcīgi, bet ar Viņu dzīvosim Dieva spēkā jūsu vidū. Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi. Jeb vai neesat pārliecināti, ka Jēzus Kristus ir jūsos? Citādi jūs esat nederīgi. Bet es ceru, jūs atzīsiet, ka mēs neesam nederīgi. Mēs lūdzam Dievu, ka jūs nedarāt nekā ļauna, mēs netiecamies pēc tā, lai mūs uzskata par derīgiem, bet lai jūs būtu laba darītāji, un mēs paliktu it kā nederīgi. Jo mēs nekā nespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību. Mēs priecājamies, kad esam nespēcīgi, bet jūs stipri; to mēs arī izlūdzamies, ka jūs topat pilnīgi. Tādēļ es jums to rakstu no tālienes, lai man klāt esot nevajadzētu lietot bardzību pēc tās pilnvaras, ko Tas Kungs man devis celšanai un ne postīšanai.

Beidzot, brāļi, esiet līksmi, topiet pilnīgi, iepriecināieties savā starpā, esiet vienprātīgi, turiet mieru; tad mīlestības un miera Dievs būs ar jums. Sveiciniet cits citu ar svēto skūpstu. Visi svētie jūs sveicina. Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!

4. Pāvila vēstule galatiešiem

Pāvils, apustulis, ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts un Dieva Tēva, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem, un visi brāļi, kas pie manis ir, Galatijas¹²⁰ draudzēm: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus, kas pats Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem¹²¹, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta,¹²² Viņam lai ir gods mūžu mūžos! Āmen!

Es brīnos, ka jūs tik drīz novērsaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriezaties citam evaņģēlijam. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus evaņģēliju. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to! Jo vai tad es tagad runāju cilvēkiem par prātam vai Dievam? Jeb vai es cenšos cilvēkiem patikt? Ja es vēl cilvēkiem censtos patikt, tad es nebūtu Kristus kalps.

¹²⁰ Galatija – novads Mazāzijā (tagadējā centrālā Turcija ap Ankāru); nosaukums no ķeltu cilts galatiem (radniecīgi galliem), kuri 278. g. p.m.ē. ielauzās Mazāzijā un vēlāk tur apmetās uz dzīvi; galati pilnīgi asimilējās un izzuda tikai V gs.; Pāvila laikā Galatija bija Romas province.

¹²¹ **D:** Nu, kādi vēl piemēri ir vajadzīgi, lai ilustrētu, ka rakstītājs ir kādreizējais Jūda!

¹²² **E:** ...Jēzus Kristus, kas pats sevi ir nodevis (.), lai mūs (ebrejus) izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules (Romas) pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta.

Jo es jums apliecinu, brāļi: tas evaņģēlijs, kuru es jums esmu pasludinājis, nav cilvēku izdomāts. Es to arī neesmu saņēmis no kāda cilvēka, nedz kāds man to ir mācījis, bet Jēzus Kristus man to ir atklājis. Jo jūs esat dzirdējuši par manu kādreizējo dzīvi jūdu ticībā, kā es pārlietu vajāju Dieva draudzi un to postīju un ka es pārspēju jūdu ticībā daudzus savus biedrus savā tautā, būdams vēl dedzīgāks tēvu paražu aizstāvis. Bet, kad Dievam, kas mani no mātes miesām izredzējis un Savā žēlastībā aicinājis, labpatika Savu Dēlu manī atklāt¹²³, lai es prieka vēsti par Viņu nestu pagāniem, tad es tūdaļ negriezot pēc padoma pie miesas un asinīm, nedz nogāju uz Jeruzālemi pie tiem, kas priekš manis bija apustuļi, bet aizgāju uz Arābiju un atkal atgriezot atpakaļ Damaskā. Tad, trīs gadus vēlāk, es nogāju uz Jeruzālemi iepazīties ar Kēfu (Pēteri) un paliku pie viņa piecpadsmit dienas. Kādu citu apustuļi es netiku redzējis, bet tikai Jēkabu, Tā Kunga brāli. Bet, ko es jums rakstu, redzi, Dievs ir mans liecinieks, tie nav meli. Pēc tam es nonācu Sīrijas un Kilikijas apgabalos. Bet Jūdejas draudzes, kas ir Kristū, mani vaigā nepazīna. Tikai to viņas dzirdēja: tas, kas mūs citkārt vajāja, sludina tagad to ticību, ko viņš senāk centās iznīcināt. Un tie slavēja manis dēļ Dievu.

Pēc tam, pēc četrpadsmit gadiem, es atkal nogāju uz Jeruzālemi kopā ar Barnabu, līdzīgi ņemdams arī Titu; bet es nogāju, sekodams atklāsmei, un cēlu viņiem priekšā to evaņģēliju, ko es sludināju pagāniem, bet sevišķi tiem, ko uzskatīja par vadoņiem, lai manas gaitas nav vai nebūtu bijušas veltīgas. Bet pat mans pavadonis Tits, grieķis, netika spiests apgrauzīties. Bet no malas ievesto viltus brāļu dēļ, kas bija iezagušies novērot mūsu brīvību, kas mums dota Kristū Jēzū, ar nolūku mūs darīt atkal par kalpiem, – viņiem mēs ne acumirkli neesam piekāpušies, lai evaņģēlija patiesība paliktu pie jums. Bet tie, kas bija sevišķi cienīti – kādi tie reiz bijuši, tas man ir vienalga, Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, – man jau šie cienītie nav nekādas saistības uzlikuši, bet turpretim, redzēdami, ka man ir uzticēta evaņģēlija sludināšana neapgrauzītājiem, tāpat kā Pēterim apgrauzītājiem – jo Tas, kas Pēterim bija devis spēku apustuļa darbam apgrauzīto starpā, Tas arī man bija devis spēku pagānu starpā, – vērodami to žēlastību, kas man dota, Jēkabs, Kēfa un Jānis, kurus uzskatīja par draudzes balstiem, sniedza man un Barnabam roku kopējam darbam, lai mēs ietu pie pagāniem, bet šie pie apgrauzītājiem. Tikai lai mēs pieminētu nabagus¹²⁴, to es arī esmu centies darīt.

Bet, kad Pēteris nonāca Antiohijā, tad viņam atklāti nostājās pretim, jo viņš bija kritis vainā. Proti, pirms kādi no Jēkaba ļaudīm bija nākuši, viņš ēda kopā ar pagāniem; bet, kad šie atnāca, tad viņš atrāvās un nošķīrās, bīdamies no apgrauzītājiem. Un līdz ar viņu liekuļoja arī pārējie jūdi, un arī Barnabu viņu liekulība aizrāva līdzī. Bet, kad es redzēju, ka tie nedara pareizi pēc evaņģēlija patiesības, es sacīju Pēterim visu priekšā: ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida¹²⁵?

Mēs – dzimuši jūdi un ne pagānu grēcinieki. Zinādami, ka neviens cilvēks netop taisnots pēc bauslības darbiem, bet ticībā Jēzum Kristum, arī mēs kļūvām ticīgi Kristum Jēzum, lai taptu taisnoti Kristus ticībā un ne pēc bauslības darbiem, jo pēc bauslības darbiem neviens cilvēks nekļūst taisnots. Bet, ja izrādās, ka mēs, kas cenšamies tapt taisnoti iekš Kristus, paši esam grēcinieki, vai tad Kristus kalpo grēkam? Nekādā ziņā ne. Proti, kad es to, ko esmu noārdījis, atkal uzceļu, es kļūstu par pārkāpēju. Jo es bauslībā bauslībai esmu nomiris, lai dzīvotu Dievam. Līdz ar Kristu esmu krustā sistis, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani. Es nenoliedzu Dieva žēlastību; jo, ja bauslībā ir taisnība, tad Kristus velti ir miris.¹²⁶

Jūs, neprātīgie galatieši, kas jūs apmājis, jūs, kam acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais? To vien vēlos no jums dabūt zināt: vai jūs Garu esat saņēmuši ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu? Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt? Vai tik lielas lietas jūs velti esat piedzīvojuši? Taču ne velti! Vai tad nu Tas, kas jums sniedz Garu un jūsos dara brīnumus, to dara ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu? Jau Ābrahāms «ticēja Dievam, un to viņam pielīdzināja par taisnību». Tātad atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni. Bet raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas. – Tātad tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu. Proti, visi, kas dzīvo bauslības

¹²³ **E:** Dieva Dēls ir pats Pāvils, un aicinājis viņu ir Dievs, nevis Jēzus Kristus; Dievs sūtījis viņu vēsti par Jēzu nest pagāniem (bet ne ebrejiem).

¹²⁴ **E:** Faktiski Pāvils šeit atzīstas, ka tiesības sludināt kristietību nežīdiem Jēkabs, Pēteris un Jānis viņam ir pārdevuši par solījumu vākt ziedojumus Jeruzalemes draudzei. **D:** (Un kā tas saskan ar E sistēmu ☺?)

¹²⁵ **D:** Šķietami divdomīga frāze. Īstenībā Pāvils pauž, ka evaņģēlija patiesība ir jūdu dzīves veids!

¹²⁶ **E:** Bauslībā ir taisnība, un Kristus velti ir miris. **D:** (Nav gan tā – jo cilvēks pēc bauslības dzīvot nespēj. Un vēl – Pāvils nelieto vārdu «patiesība», lieto «taisnība». T.i., pat, ja baušļos ir patiesība, taisnības tajos nav – tāpēc jau runa ir par Dieva žēlastību!)

darbos, ir zem lāsta; jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā. – Bet ir skaidrs, ka ar bauslību neviens netop taisnots Dieva priekšā, jo «ticībā taisnais dzīvos». Bauslībai nav daļas ar ticību, bet «kas to ir turējis, tam tā dod dzīvību». Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdam par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka, – lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem Kristū Jēzū, tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu.

Brāļi, es runāju cilvēcīgi, arī cilvēka pēdējo gribu, kas stājusies spēkā, neviens neatceļ, nedz pieliek tai ko klāt. Ābrahāmam un viņa dzimumam ir doti apsolījumi. Nav rakstīts «un dzimumiem», tas ir par daudziem, bet par vienu: «un tavam dzimumam», proti, Kristum. Bet es saku to: Dieva jau sen spēkā nākušo gribas izpausmi neatceļ bauslība, kas dota četri simti trīsdesmit gadus vēlāk. Tā nevar iznīcināt apsolījumu. Jo, ja ar bauslību nāk mantojums, tad vairs ne ar apsolījumu, bet Ābrahāmam to Dievs ar Savu apsolījumu ir dāvinājis.

Kāpēc tad ir dota bauslība? Pārkāpumu dēļ tā ir klāt pielikta – līdz nāktu dzimums, kam ir dots apsolījums, – eņģeļu dota tā, ar starpnieka roku uzrakstīta. Kur viens, tur nav starpnieka, bet Dievs ir viens vienīgs. Vai tad nu bauslība ir pret Dieva apsolījumiem? Nekādā ziņā ne. Jo, ja būtu dota bauslība, kas spēj dzīvu darīt, tad patiesi taisnība nāktu ar bauslību. Bet raksti ir it visu saslēguši grēkā, lai apsolījums taptu dots ticīgiem ticībā uz Jēzu Kristu. Bet, pirms nāca ticība, mēs bijām turēti ieslēgti bauslības važās, līdz parādītos ticība, kurai bija jānāk. Tātad bauslība līdz Kristum ir bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti. Bet, kad ticība ir nākusi, tad audzinātājai nav vairs varas pār mums.

Jūs jau visi ticēdami uz Jēzu Kristu esat Dieva bērni. Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tērpušies Kristū. Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīra, nedz sievas, jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū. Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.

Bet es saku: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder. Bet viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem līdz tēva nospriestam laikam. Tā arī mēs, kad nebijām pieauguši, bijām pasaules pirmspēku kalpībā. Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība¹²⁷, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs! Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns, bet, ja bērns, tad arī caur Dievu mantinieks.

Gan toreiz jūs, Dievu nepazīdami, kalpojāt tiem, kas pēc būtības nav dievi. Bet tagad, kad jūs Dievu esat atzinuši vai, labāki sakot, kad Dievs jūs ir atzinis, kā tad jūs atkal atgriezāties pie nespēcīgajiem un nabadzīgajiem pirmspēkiem un tiem atkal no jauna gribat kalpot? Jūs cienījat dienas, mēnešus, gadus un laikus. Es būstos, ka tik nebūtu velti pie jums strādājis. Topiet tādi kā es, jo es tapu tāds kā jūs, es jūs lūdzu, brāļi. Jūs man neesat darījuši nekā ļauna. Bet, kā jums zināms, es pirmoreiz, slims būdams, sludināju jums evaņģēliju. Un jūsu pārbaudījums, kas jums cēlās ar manu slimību, nenoveda pie nicināšanas, nedz riebuma, bet jūs uzņēmt mani kā Dieva eņģeli, kā Kristu Jēzu.¹²⁸ Kur tad nu paliek jūsu svētais prieks¹²⁹? Jo es varu jums apliecināt, ka jūs, ja būtu bijis iespējams, savas acis būtu izrāvuši un man atdevuši. Tātad es esmu tapis jūsu ienaids, sacīdams jums patiesību. Ne labā nolūkā tie izrāda dedzību pret jums, bet tie grib jūs atšķirt, lai jūs dedzīgi pieķertos viņiem. Teicami ir iekaist par labu vienumēr un ne tikai tad, kad es esmu pie jums. Mani bērni, par kuriem es no jauna ciešu radību sāpes, līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos; bet es gribētu tagad būt pie jums un runāt ar jums citādā balsī, jo man pietrūkst padoma, ko darīt ar jums.

Sakiet man, jūs, kas gribat būt zem bauslības,¹³⁰ vai jūs esat dzirdējuši, ko bauslība saka? Proti, ir rakstīts, ka Ābrahāmam piedzima divi dēli, viens no kalpones, otrs no svabadās. Bet tas, kas no kalpones, ir dabīgi dzimis, turpretim tas, kas no svabadās, pēc apsolījuma. Tas ir līdzībā teikts, jo tās ir tās abas derības: viena no Sinaja kalna, kas dzemdē kalpībai, tā ir Hagare. Bet Hagare ir Sinaja kalns Arābijā un atbilst tagadējai Jeruzālemei, jo tā ar saviem bērniem ir kalpu stāvoklī. Bet augšējā Jeruzāleme ir svabada, tā ir mūsu māte; jo ir rakstīts: priecājies, neauglīgā, kas nedzemdē, gavilē un sauc skaļi, kas necieti bērnu sāpes, jo daudz bērnu ir vientulei, vairāk nekā tai, kam ir vīrs. – Jūs, brāļi, esat apsolījuma bērni kā Izāks. Bet, kā toreiz miesīgi dzimušais vajāja garīgi dzimušo, tā arī tagad. Bet ko

¹²⁷ E: Dievs sūtīja Jēzu Kristu, lai izpirktu (izglābtu) tos, pār kuriem valdīja bauslība (t.i. židus). Bet glābšana žīdiem nāks caur to, ka nežīdi sāks ticēt Kristum.

¹²⁸ D: Tā kā drusku pārspīlēts, ko? Tā var teikt cilvēks, kurš patiesi jūtas kā «Kristus otrā pusē», t.i., Jūda.

¹²⁹ D: «Svētais prieks» – tātad, tiešām «otrā pusē».

¹³⁰ E: Pāvils tātad vērsas pret tiem nežīdiem-galatiešiem, kuri grib pieņemt bauslību. Pāvils to negrib pieļaut. (Bauslība ir svēta un domāta tikai īstiem žīdiem).

saka raksti? «Padzen kalponi un viņas dēlu! Jo kalpones dēlam nebūs mantot kopā ar svabadās dēlu». Tātad, brāļi, mēs neesam kalpones, bet svabadās bērni.¹³¹

Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā! Redziet, es, Pāvils, saku jums: ja jūs tiekat apgraizīti, tad Kristus jums nekādā ziņā nepalīdzēs. No jauna es apliecinu katram cilvēkam, kas tiek apgraizīts, ka viņam jāizpilda visa bauslība. Jūs esat šķirti no Kristus, ja jūs bauslībā gribat tapt taisnoti, jūs esat žēlastību pazaudējuši.¹³² Mēs garā gaidām un ceram uz ticības pamata iegūt taisnību. Jo Kristū Jēzū nedz apgraizīšana ko spēj, nedz neapgraizīšana, bet ticība, kas darbojas mīlestībā. Jūs bijāt skaistā gājienā, kas jūs ir kavējis paklausīt patiesībai? Šis mudinājums nenāk no Tā, kas jūs aicina. Nedaudz rauga saraudzē visu mīklu. Es paļaujos uz jums ticībā Tam Kungam, ka jūs nepieņemsit svešas domas, bet tas, kas jūs sajauc, saņems sodu, lai būtu kas būdams. Bet, ja es, brāļi, sludinu apgraizīšanu, kamdēļ tad es vēl topu vajāts? Tad jau Kristus krusta piedauzība ir beigusies. Kaut jel tie sagraizītos, kas jūs musina! Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā! Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. – Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu neaprijat!

Bet es saku: staigājiet Garā, tad jūs miesas kārtību savaldīsiet. Jo miesas tieksmes ir pret Garu, bet Gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi viens otram stāv pretī, ka jūs nedarāt to, ko gribat. Bet, ja Gars jūs vada, tad jūs vairs neesat padoti bauslībai. Bet zināmi ir miesas darbi: tie ir netīklība, nešķīstība, izlaidība, elku kalpība, buršana, ienaidis, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, ķecerība, skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas, par kurām es iepriekš saku, kā jau esmu senāk sacījis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību. Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Pret tādām lietām nav bauslības. Bet tie, kas Kristus pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām. Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā. Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami.

Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekriti kārdināšanā. Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsiet Kristus likumu. Jo, ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdamas nekas, tas pievil pats sevi. Bet ikviens lai pārbauda pats savus darbus, tad viņam pašam būs prieks un viņš nelielīsies citu priekšā. Jo ikkatram jānes sava paša nasta. Bet tas, kas mācās to vārdu, lai dalās visās labās lietās ar to, kas viņu māca. Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību. Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.

Redziet, ar kādiem burtiem es jums rakstu ar savu paša roku! Tie, kas grib būt arīgi godājami, spiež jūs apgraizīties tikai tāpēc, lai viņi Kristus krusta dēļ netiktu vajāti.¹³³ Tikai viņi, kas apgraizīti, paši netur bauslību¹³⁴, bet prasa, lai jūs pieņemtu apgraizīšanu, ka viņi ar to, kas noticis pie jūsu miesas, varētu lepoties. Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei.¹³⁵ Jo nedz apgraizīšana ir kas, nedz neapgraizīšana, bet

¹³¹ **E:** Tas ir murgojums, kur nav iespējams saskatīt nekādu loģiku, jo īstenībā Pāvilam svabadie (un tātad mantinieki) ir tieši žīdi, bet galatieši ir kalpones bērni, un nu Pāvils mēģina ar šo pašu piemēru pierādīt tieši pretējo. **D:** (Nu nekādi nepiekrītu. Jēga ir sekojoša «Jūs nevarat kļūt par žīdiem, jo jūs neesat «dabīgi dzimuši», bet jums ir iespēja pacelties daudz augstāk, lai gan žīdi jūs vajās». Atceries iepriekš rakstīto, ka īstenā apgraizīšana ir sirdī, tas ir apsolījuma ceļš, kuru piepilda Jēzus. Un vēl kas ir šeit – ka žīdi ir jāpadzen! Acīmredzot Pāvils te pauž galīgo vilšanos žīdos.)

¹³² **E:** Nu ne par ko Pāvils negrib pieļaut, ka nežīdi sāk izpildīt žīdu rituālus. Tie ir svēti; žīdi ir žīdi, bet kristieši lai dzīvo par sevi un lai tic savai Kristus žēlastībai. **D:** (Manuprāt, te tiek pausts pavisam kaut kas cits: «Nost ar tiem liekulīgajiem žīdiem, kas ir nolemti kalpībai un iznīcībai!»)

¹³³ **D:** Kas ir tie, kas «spiež apgraizīties»? Jādomā, žīdu priesteri. Kāpēc? Acīmredzot attiecības starp ortodoksālajiem jūdiem un kristiešiem bija tik sakāpinātas, ka šie priesteri sāka baidīties, ka pazaudēs «dzīvo masu», kura viņiem tad arī piestādīs rēķinu par nonāvēto Dieva Dēlu.

¹³⁴ **E:** Bauslība neļauj apgraizīt nežīdus, tātad tie žīdi-nācarieši (Pēteris u.c.), kas, pretēji Pāvilam, grib apgraizīt galatiešus, pārkāpj bauslību. **D:** (Nu, man tas šķiet samākslots pieņēmums – Pāvils visu laiku runā par bauslības nederību!)

¹³⁵ **E:** ... man pasaule ir krustā sista un es pasaulei. Pāvils, būdams īsts žīds, bet izlikdamies par kristieti (un ciezdams vajāšanas no tiem žīdiem, kuri nav informēti par viņa misiju), ir uzpurējies, nesis upuri, tāpēc var salīdzināt sevi ar krustā sistu, un arī pasaule (savā īstajā veidā) ir viņam zudusi (krustā sista). **D:** («Īsts žīds» krustā sisto kā pozitīvo, uzpurēšanas tēlu nemaz nevar pieņemt, johaidi! Savukārt ar D versiju viss ir skaidrs – tā ir pareiza, āmen! ☺)

jauns radījums. Un, kas šo ceļu ies, pār tiem miers un žēlastība un vispār pār Dieva Israēlu. Turpmāk lai neviens man nedara raizes! Jo es nesu Jēzus rētas savā miesā. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu, brāļi! Āmen!

5. Pāvila vēstule Filemonam

Pāvils, Kristus Jēzus gūsteknis, un brālis Timotejs mīļajam Filemonam, mūsu darba biedram, māšai Apfījai un mūsu cīņas biedram Arhipam, un draudzei, kas tavā namā; lai jums ir žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus.

Es vienmēr pateicos savam Dievam, tevi atcerēdamies savās lūgšanās, dzirdēdams par tavu mīlestību un ticību, kas tev ir uz Kungu Jēzu¹³⁶ un uz visiem svētajiem, lai tavas ticības sadraudzība kļūtu darbīga visa laba atziņā, kas mūs tuvina Kristum. Man bija daudz prieka un apmierinājuma par tavu mīlestību, ka tu, brāli, esi atspirdzinājis svēto sirdis!

Tādēļ, kaut gan man Kristū ir pilnas tiesības pavēlēt tev to, kas klājas, es labāk mīlestībā tevi lūdzu, tāds, kāds esmu, sirmais Pāvils, bet tagad arī Kristus Jēzus gūsteknis, – lūdzu tevi par savu bērnu Onēzimu, ko esmu dzemdinājis, būdams važās, to, kas kādreiz bija tev nederīgs, bet tagad kā tev, tā man ir derīgs; viņu, tas ir, savu paša sirdi, es tev sūtu atpakaļ. Es viņu gribēju paturēt pie sevis, lai viņš tavā vietā man kalpotu evaņģēlija važās; bet bez tavas ziņas es neko negribēju darīt, lai tavs labais darbs parādītos ne piespiesti, bet brīvprātīgi. Varbūt viņš tādēļ no tevis uz brīdi bija atšķirts, lai tu viņu paturētu mūžībai, ne vairs kā vergu, bet daudz vairāk kā mīlotu brāli, īpaši man, bet cik daudz vairāk vēl tev gan pēc miesas, gan iekš Tā Kunga! Ja nu tu ar mani turi sadraudzību, tad pieņem viņu tā kā mani! Bet, ja viņš kaut kādā veidā noziedzies pret tevi vai palicis parādā, tad to pieskaiti man. Es, Pāvils, to rakstu tev ar savu roku, es atlīdzināšu, lai neteiktu tev, ka tu man arī pats sevi esi parādā. Patiesi, brāli, es gribētu no tevis iegūt kādu labumu Tam Kungam par godu, atspirdzini manu sirdi Kristū. Es tev rakstu, uzticēdamies tev, ka paklausīsi, un zinādams, ka tu darīsi vairāk par to, ko es saku. Bet turklāt sataisies arī mani uzņemt kā viesi, jo es ceru, ka jūsu lūgšanu dēļ es tikšu jums atdāvināts.

Tevi sveicina Epafra, mans cietuma biedrs Kristū Jēzū, Marks, Aristarhs, Dēma, Lūka, mani darba biedri. Lai Kunga Jēzus Kristus žēlastība ir ar jūsu garu!

No "Viktors.Daugmalis@riga.lv" <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2007.19.6 14:40

Temats paavils

Sveiks!

Esmu vieglā alkohola intoksikācijā – neļauņojies, ja atkal būs kāda drukas kļūda.

Viktors

(Kopā ar šo vēstuli tika atsūtīts man atpakaļ fails MUNUS2 ar zilā krāsā pievienotiem Daugmaļa komentāriem zemsvītras piezīmēs).

---

¹³⁶ **E:** Es pateicos **savam** Dievam, ka **tu** tici Kristum.

Pēcvārds

2009.08.03 14:52 pirmdiena

Disputi «Munus», iecerēti kā diskusija par politiski-sabiedriskiem jautājumiem (pretstatā diskusijai «Revisere» par matemātiski-zinātniskiem jautājumiem) iestrēdza galīgi.

Attiecībā uz Daugmaļa «zilādajiem» komentāriem (rakstītiem «vieglā alkohola intoksikācijā» manās zemsvītras piezīmēs) es vienkārši nezināju, ko ar viņiem iesākt. Ja rakstīt atbildes, tad kur – turpat tālāk zemsvītras piezīmēs, vai kā?

Tāpēc es ilgu laiku vispār neko nedarīju ar šiem tekstiem – man pietika citu, steidzīgāku darbu.

Grava arī ieciklojās, un bija skaidrs, ka nekāda normāla diskusija ar viņu vairs nav iespējama. Viņš bija tik pārsteigts, satriekts un nāvīgi aizvainots, ka viens Latvijas latvietis pēkšņi neatzīst tik acīmredzamo un parasti bez problēmām atzīstamo Amerikas latvieša pārākumu, ka absolūti nespēja vairs runāt par lietu būtību. (Precīzi to zināt, protams, nevar, bet es domāju, ka tas bija Ņujorkas arhitekts Sigurds Grava, mūsu Saeimas deputāta Ulda Gravas brālis).

Neviens cits no diskutantiem arī nerakstīja.

Tā, nezinādams, ko iesākt ar šo iestrēgušo disputu, es ilgu laiku to vispār neaiztiku un jaunas MUNUS2 grāmatas versijas neizlaidu.

Tagad ir pagājuši vairāk nekā divi gadi.

Pa šo laiku Vekordija izgāja Internetā sākumā vienā blogā, tad otrā, tad trešajā... Tika nodibinātas jaunas sējumu sērijas priekš diskusijām («Aidīouems»), un šajās sērijās jau iznāca veseli pabeigti sējumi. «Munus» tā sākotnējā formā ir kļuvis jau arī morāli novecojis.

Tāpēc es nolēmu ar šo slēgt Disputu MUNUS (un tā otro sējumu).

Vairākus materiālus, kas bija paredzēti šim sējumam (kādas 30 vai 40 lappuses) es vairs nelikšu te, bet gan Aidīouemā. (Tāpēc dažas lietas, kas minētas agrāk rakstītajās šī sējuma daļās, te vairs nav atrodamas).

Runu par Daugmaļa mitoloģisko koncepciju varbūt kādreiz arī turpināšu, bet tagad man jau visas tās nianses ir aizmirsušās, un nav arī īstas intereses. Daugmaļa koncepcija par to, ka Jūda un Sauls-Pāvils esot bijis viena un tā pati persona, man, protams, liekas absolūti fantastiska un attiecināma ne uz vēsturi, bet uz beletristiku. (Es tomēr pieturos pie «Okama asmeņa» un cenšos nepieņemt postulātus, bez kuriem var iztikt).

Valdis Egle

2009.gada 3.augustā

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvēniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-MUNUS2	1
Disputi Internetā	1
MŪNUS	1
Ievads	2
Burtnīca Nr.1	3
1. nodaļa. Disputi sākas	3
1. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2007.06.04	3
2. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2007.06.05	3
3. V.E. atbilde uz Jautājumu	4
4. Vēstule no ASV un uz ASV	6
2. nodaļa. Lernas hidra	7
1. Daugmalis 2007.06.07	7
2. «Amis» raksta 2007.06.07	9
3. «Amis» raksta 2007.06.12	10
4. Papildpēriens «Amim»	12
3. nodaļa. Nākotnes risinājumi	14
1. Daugmalis raksta 2007.06.12	14
2. Pašizpaušme	16
3. Metodes	17
4. Pāvila ieguldījums kristietībā	17
5. Ietekme	18
4. nodaļa. Pa gadskārtu Jānīti nāca	19
1. «Amis» raksta 2007.06.18	19
Burtnīca «PĀVILS»	23
Ievads	23
1. Pāvila vēstule romiešiem	24
2. Pāvila pirmā vēstule korintiešiem	34
3. Pāvila otrā vēstule korintiešiem	42
4. Pāvila vēstule galatiešiem	47
5. Pāvila vēstule Filemonam	51
Pēcvārds	52
Satura rādītājs	53